ENIGMA

81 ENIGMA ENIGMA

Ray Baker

ŞERPOAICA DIN KYOTO

Colecţia Enigma
81

RAY BAKER

ŞERPOAICA DIN KYOTO

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA
2001

CAPITOLUL I

Gol puşcă, cu pielea netedă întinsă pe muşchii proeminenţi, fără nici o urmă de grăsime inutilă acolo unde în general bărbaţii acumulează după patruzeci de ani, comisarul Yohei Fuwa de la poliţia din Tokyo se înfăşură într-un prosop negru şi se uită la alsacian cu un aer amuzat.

— Stai lângă mine, zise el, prezenţa ta aici este şi aşa destul de neobişnuită, evită un comportament care ar putea să atragă atenţia. Japonezii sunt foarte stricţi când e vorba de respectarea uzanţelor...

Ralph Kirsh, şi el tot în ţinuta lui Adam, cu excepţia unui prosop legat în jurul şoldurilor, făcu ochii mari. Japonezul ăla îşi bătea joc de el! Nu el ceruse să vină să transpire în etuva asta pentru homosexuali! De altfel, nu ceruse absolut nimic. De patru zile, în orele mai relaxate, Fuwa îl plimba de la un capăt la altul al oraşului. Şi era la fel de enigmatic şi de tăcut ca un bonz pe cale de iluminare.

Cu dosul mâinii, alsacianul mătură perdeaua de sudoare care cădea la verticala sprâncenelor sale şi care se transformă în râuleţe pornind de la tâmple. Se simţea ca un eschimos abandonat deasupra unui radiator. Într-un sfert de oră, corpul său transpirase probabil jumătate din apă. Un adevărat potop!

Acolo, în acel *sento,* domnea într-adevăr o căldură sufocantă. O căldură umedă şi parcă în suspensie din cauza aburului gros care amintea în mod irezistibil de acel *fog* londonez într-o seară de iarnă la White Chapel. O căldură care voia parcă să usuce ţesuturile până la completa mumificare.

Când Fuwa îi propusese să intre în acea baie publică din cartierul „fierbinte” Shinjuku, Ralph protestase doar vag. Să plonjeze într-o baie de 40 sau 50 de grade Celsius nu însemna pentru el nimic. Dar a refuza să împărţi cu un japonez cada lui de *hinoki*[1]*,* asta ar fi fost la fel de nepoliticos ca refuzarea unei ceşti de ceai oferită de regina Victoria. Şi alsacianul fusese nevoit să se resemneze să plonjeze în acea etuvă ultramodernă, unde treceau unele pe lângă altele siluete fantomatice ale căror prosoape înfăşurate în jurul şoldurilor evocau în mod irezistibil nişte giulgiuri imaculate.

[1] Un fel de lemn de cedru (n. a.).

Dar Fuwa nu era singurul care transpira.

De ce se afla acolo? Ralph nu ştia.

Singurul lucru aproape cert era că japonezul era poliţistul cel mai încăpăţânat pe care îl întâlnise vreodată. Un poliţist nervos, meticulos până la exces, ipohondrie ca majoritatea japonezilor, viclean, jumătate samurai şi jumătate Don Quijote. În patru zile de cutreierări nocturne prin Tokyo, avusese tot timpul ca să-şi perfecţioneze diagnosticul: tipul acela era fin şi dur ca oţelul.

Partea proastă era că Fuwa era tăcut ca peştele. Nu aveai cum să afli ce idei îi treceau prin cap, cu atât mai puţin de ce un as al poliţiei nipone cu misiunea protejării şefilor de guvern aflaţi în misiune oficială în Japonia se pasiona pentru o poveste vulgară de prostituţie.

În schimb era sigur că ţinea mult la acest subiect. Ralph înţelesese asta atunci când Fuwa, brusc, îi făcuse confidenţe asociindu-l anchetei sale.

Dar din ce motive? De câteva minute, Ralph avea impresia dezagreabilă că era doar un pion pe tabla unui joc de şah ale cărui reguli le cunoştea numai japonezul. Mai mult decât atât, servea pur şi simplu drept momeală. Dar alsacianul nu avea obiceiul să abandoneze un coleg în plină misiune. Şi nici serviciile speciale ale ONU...

Mic şi solid, cu ceafa la fel de dreaptă şi încordată ca a unui călugăr zen aflat în meditaţie, japonezul pornise acum prin labirintul culoarelor. De fiecare parte se deschideau uşi care dădeau spre săli mici echipate cu aparate sofisticate. Saună, sală de musculatură, salon de masaj, tratament estetic, *Dragonul Verde* oferea clienţilor săi o întreagă gamă de servicii în mod obişnuit străine clasicelor băi publice japoneze.

— Pe-aici, îi indică japonezul.

Încetinise pasul la cotitura unui culoar plin de bonsai aşezaţi pe socluri de metal. La extremitatea culoarului, o sală de gimnastică dezvăluia un echipament complicat de bare şi tuburi de oţel. Intrară într-o încăpere mică aproape goală unde se aflau doar două mese de masaj acoperite cu o saltea de piele, precum şi o măsuţă pe care se înghesuiau sticluţe cu ulei, unguente şi o mulţime de parfumuri. Mirosurile erau atât de puternice încât Ralph crezu un moment că va avea dureri de cap.

— Întinde-te, ordonă comisarul, şi lasă-mă pe mine.

— Asta n-are deloc darul să mă liniştească, mormăi Ralph.

Japonezul se încruntă.

— Ai o idee mai bună?

Ralph oftă resemnat. De opt zile de când ajunsese la Tokyo, făcând parte din suita secretarului general al ONU, abia dacă înregistrase vreo zece cuvinte.

Cu un astfel de bagaj nu se putea susţine o conversaţie!

Un masor în *yukata*[2] alb cu roşu, cu faţa ciupită de vărsat ca a unui pirat filipinez, cu părul cărunt şi clipind din ochi în spatele ochelarilor cu ramă fină de oţel, intră în încăpere peste câteva clipe. După un salut scurt, Fuwa se angajă într-o conversaţie însufleţită. Rând pe rând, Ralph văzu ochii masorului privindu-l cu o indiferenţă plină de răceală, apoi revenind la japonez, cu sprâncenele uşor încruntate, apoi întorcându-se iar la el cu o neutralitate binevoitoare.

Probabil că negociau. Fără să ridice tonul, vocea comisarului insista, luând uneori tonalităţi acute ca să-şi manifeste mai bine nerăbdarea.

După două minute, masorul se înclină şi dispăru.

— Cred că a mers, îi explică Fuwa cu o voce joasă. I-am spus că sunt recomandat de un prieten yakuza. Va aduce două fete, prostituate. Lasă lucrurile să decurgă fără să intervii; stai liniştit dar fii vigilent.

— Şi pe urmă?

Japonezul nu răspunse, vrând parcă să se apere de orice curiozitate „deplasată” şi încremeni într-o atitudine enigmatică.

Ralph se întrebă în cele din urmă dacă nu avea pur şi simplu nevoie de un alibi ca să vină să se destrăbălеze cu curvele.

Gata să izbucnească, fu nevoit să respire profund ca să se calmeze. Un prieten yakuza... Stai liniştit... Yohei îndruga aiureli! Abia dacă ştia de ce-l adusese japonezul în locul ăla. Fuwa îi vorbise vag despre dispariţii, prostituaţi şi prostituate care păreau să fi tranzitat acel loc bine cunoscut din Shinjuku, dar fără să-i precizeze nici importanţa şi nici miza acestui demers. Când alsacianul îl întrebase de ce un poliţist ca el ancheta, în afara domeniului său, un caz vag de proxenetism, Fuwa se închisese ca o stridie.

Doar dacă nu cumva, în spatele acestui caz „vag” de proxenetism se profila un dosar exploziv...

Dar japonezul refuzase totdeauna să vorbească despre asta, iar Ralph era obligat să fabrice tot felul de ipoteze mai mult sau mai puţin aiuritoare.

Masorul se întoarse însoţit de două japoneze încântătoare,

[2] Un fel de kimono din bumbac imprimat (n. a.).

care abia dacă aveau douăzeci de ani, atât de asemănătoare încât ai fi zis că sunt surori siameze. Aceleaşi kimonouri întredeschise care dezvăluiau nişte sâni juvenili, acelaşi gât fin, aceiaşi ochi de catifea umbriţi de genele lungi, acelaşi zâmbet încremenit pe buzele cam prea rujate, aceeaşi timiditate prefăcută.

Masorul şi Fuwa schimbară câteva cuvinte, apoi acesta din urmă se întoarse spre Ralph.

— Vrea să treci în altă încăpere cu una dintre fete. Poţi să alegi, eşti invitatul meu...

Alsacianul se ridică şi, după o examinare rapidă, arătă spre cea care i se părea mai durdulie. Şoldurile mai late sub mătasea chimonoului, fesele mai rotunde, pulpele mai pline...

Japonezul îl felicită cu o ocheadă uşor amuzată.

— O cheamă Miciko, îi şopti el. Profită!

Japonezul îi făcu cu ochiul dar lui Ralph îi veni greu să-i răspundă. Era alarmat de un sentiment ciudat. Fata îi arătă uşa şi se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

Ultima imagine pe care o avu întorcând capul, fu cea a feselor musculoase ale japonezului, care începeau să se roşească din cauza frământării viguroase a maseuzei.

*

* *

Cu pântecele lipit de sudoare de pielea suplă a mesei de masaj, Ralph Kirsh se lăsase în cele din urmă în voia mângâierilor uleioase ale japonezei. Aceasta se făcuse comodă, dezbrăcându-şi kimonoul şi păstrând pe ea doar un slip minuscul de dantelă neagră. Ralph putuse să constate că nu se înşelase. Cu excepţia gambelor, puţin cam prea arcuite, ca la majoritatea compatrioatelor ei, numita Miciko era cu adevărat superbă.

De atunci, mâinile fine şi catifelate ale tinerei femei se mişcau în permanenţă pe pielea lui, ciupind şi frământând carnea cu o artă desăvârşită. Uneori, cu vârful limbii, chiar lingea sudoarea care îi acoperea spatele, lăsând sfârcurile sânilor să gâdile terminaţiile sale nervoase care îi provocau unde de plăcere ce dispăreau prea repede.

Singurul detaliu care îl deranja era acel aer imperturbabil afişat cu ostentaţie. Ca şi cum ar fi fost o adevărată virtute să nu-ţi exprimi sentimentele.

Atentă numai la plăcerea clientului, Miciko nu părea totuşi deloc indiferentă la farmecul alsacianului. Probabil că din acest motiv mâinile sale întârziau pe pantele umerilor musculoşi,

aplicând presiuni uşoare, apoi revenind metodic. Un masaj *soft* destinat să-l aducă în formă înainte de a trece la lucruri mai serioase. Simţi iar presiunea degetelor, uneori strânse în pumni, până când ajunse la bazin. Apoi mângâierea deveni mai uşoară şi mai insinuantă. Mâinile părură că se dezleagă complet, iar furnicăturile se înmulţiră la infinit; zburau deasupra şalelor, alunecau de-a lungul feselor, se aventurau pe linia dreaptă şi plină de sudoare până la atingerea uşoară a testiculelor umflate.

De data asta nu mai putea exista vreo îndoială: „ostilităţile” începuseră.

Japoneza îl bătu uşor pe umăr cu vârful degetelor ca să-l invite să se întoarcă pe spate.

Aplecată asupra lui cu un zâmbet ambiguu pe buze, cu părul negru măturându-i faţa plină de sudoare, tânăra femeie începu să-i maseze pieptul de la baza gâtului, apoi îşi lăsă palmele să rătăcească până la pântece şi chiar mai jos...

Ralph nu-şi putu reţine un mârâit de plăcere.

Capul fetei dispăruse în parantezele formate de coapsele sale, în timp ce limba ei explora testiculele voluminoase. Păru că ezită o fracţiune de secundă, apoi începu să oscileze regulat de sus în jos, în timp ce sexul întărit al alsacianului pătrundea în adâncul unei cavităţi calde şi umede unde se agita un şarpe de mare.

Alsacianul se întrebă cum va justifica comisarul în faţa superiorilor săi această notă de plată.

Japoneza se învârtea în jurul glandului congestionat, dedându-se acestei excitări exasperante ca să-l prindă mai bine în gură. Buzele ei călduţe şi parfumate îl aspirau şi îl respingeau cu o lentoare insuportabilă, în timp ce mâna aluneca fără efort de-a lungul penisului umed, iar cu cealaltă mână atingea delicat testiculele, îndreptând degetul arătător spre interior ca să-l excite şi mai mult.

Dar când tânăra femeie încercă o timidă incursiune spre baza scrotului, Ralph se încordă tot. Fata nu insistă şi dădu drumul o fracţiune de secundă membrului congestionat ca să-i arunce o privire care ar fi aprins întreaga insulă Honshu. Apoi îşi reluă mângâierea bucală cu o conştiinţă profesională intactă.

Ridicându-se uşor pe coate, Ralph o văzu că îşi strecurase o mână între coapse şi se masturba violent prin dantelele slipului. O mişcare de du-te-vino a arătătorului şi mijlociului, rapidă, convulsivă. Pe nesimţite, fata îşi satisfăcea plăcerea odată cu plăcerea lui, făcând să se audă gemete scurte întretăiate de mici zgomote umede de sugere.

Când el explodă în sfârşit între buzele ei, forţând-o să înghită – dar se forţă ea oare? – sperma abundentă, o auzi scoţând un fel de chiţăit prelung care îi indică faptul că fata nu rămăsese mai prejos. Şi, preţ de alte câteva secunde, bazinul ei oscilă în ritmul plăcerii pe care şi-o procurase, strângând în mână membrul alsacianului care, parcă mai tare ca niciodată, era gata să explodeze a doua oară.

Cu simţurile în alertă, Yohei Fuwa fusese nevoit să facă un efort supraomenesc ca să nu se lase în voia voluptăţii procurate de masajul tinerei japoneze.

Căsătorit de cincisprezece ani cu blânda Tieko, nu ducea lipsă de astfel de plăceri, dar de multă vreme nişte mâini atât de abile nu mai zăboviseră pe corpul său obosit.

Închise ochii o secundă. Fata redusese intensitatea luminii şi în încăpere domnea acum o penumbră plăcută, încălzind puţin atmosfera aceea ce semăna mai mult cu o cameră de spital antiseptică decât cu un cuib de dragoste.

Redeschise ochii când simţi că fata îşi întrerupea mângâierile. Şi fu nevoit să facă un efort ca să nu fluiere de admiraţie.

Fata îşi lăsase kimonoul să alunece pe podea şi, în întregime goală, cu sânii mici întărindu-şi brusc sfârcurile, în lumina discretă, se întinsese pe a doua masă de masaj.

Şi, cu un zâmbet ispititor, îl invita să vină la ea.

Fata se instalase pe spate, cu coapsele depărtate, cu picioarele îndoite, cu călcâiele aduse sub fund, ameţitor de tânără şi lipsită de pudoare. Iar mâna i se deplasa pe burtă, făcând incursiuni rapide spre perişorul buclat unde degetele i se rătăciră în cele din urmă între buzele roz şi strânse.

Cu inima bătându-i cu putere, japonezul îşi zise că va trebui să intre în joc. Chiar dacă nu venise pentru asta, un refuz din partea lui ar fi atras atenţia. Reprimându-şi orice sentiment de culpabilitate, se ridică şi se postă între picioarele nervoase ale tinerei Seiko Kayugi. Docilă, ea îl ajută s-o pătrundă, dezlipindu-şi şoldurile de masă ca să-i faciliteze mişcarea.

Timp de câteva minute, părură că vibrează astfel la unison, pântecele fetei ridicându-se în întâmpinarea lui. Fuwa nu-şi făcea însă deloc iluzii. Japonezele deveniseră de multă vreme experte în arta simulării. Se agită totuşi cu ardoarea unui bărbat care, în contact cu un corp mai tânăr, îşi recapătă suflul şi vigoarea. Dar fără să reuşească totuşi să juiseze.

Trebuia totuşi să termine păstrându-şi mintea limpede, înainte de a trece la o altă fază a operaţiunilor.

Simţind că situaţia îi scapă de sub control, se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine continuând să se mişte. Cu puţin noroc, agitaţiile frenetice ale fetei îi vor declanşa orgasmul.

Confruntat cu aceste gânduri, bărbatul nu văzu sclipirea ironică din ochii fetei crescând ca un incendiu. Nici mâna care se strecura, ca un tentacul, sub salteaua de piele a mesei de masaj.

Când înţelese că ceva mişcase în penumbră, era deja prea târziu. Avu impresia că pântecele îi face explozie în dreptul buricului, apoi că se deschidea în două ca să lase să iasă afară viscerele.

Duse instinctiv mâna la abdomen. Şi faţa i se strâmbă de oroare.

Un pumnal cu mâner de fildeş cizelat era înfipt acolo, lăsând să iasă dintr-o rană orizontală de câţiva centimetri, un sânge cald şi limpede.

Propriul său sânge, care i se scurgea odată cu viaţa...

Se uită la fată cu un aer surprins şi disperat că se lăsase prins în capcană de o puştoaică de douăzeci de ani, aproape un copil...

Dar cu buzele întredeschise, copilul îi surâdea cu zâmbetul inefabil al lui Buddha, urmărind în ochii lui progresul inexorabil al morţii.

La capătul puterilor, comisarul se prăbuşi peste ea stropindu-i pieptul cu sânge până la bărbie.

Primindu-l peste ea, greu şi năclăit de sudoare şi de sânge, japoneza scoase doar un ţipăt scurt şi timid pentru că mânerul pumnalului o îmboldea în stomac, de parcă ar fi încercat să intre şi în ea.

*

* *

Ralph se ridicase la primul strigăt, o apucase pe Miciko de păr şi o forţase să se ridice. Un val de adrenalină năvălea brusc în arterele lui.

Fata începu să protesteze în japoneză cu o serie de grimase aproape comice.

Dar alsacianul era deja în picioare şi se repezise spre uşă. Îmbrâncind-o pe fata care încerca să-i ţină calea, ieşi pe culoar şi se năpusti în prima sală.

Spectacolul îi tăie respiraţia. Corpul comisarului Fuwa zăcea în propriul sânge, aruncat de-a curmezişul mesei de masaj, cu braţele atârnând şi picioarele depărtate lăsând să i se vadă testiculele păroase şi lipite de pielea saltelei. O băltoacă mică de culoare brună se mărea pe podeaua din plastic, în dreptul

şoldului.

Strivită sub greutatea lui, fata încerca să scape, împingându-l într-o parte, ca şi cum ar fi fost vorba de un vulgar sac cu orez.

Ralph se repezi să o ajute. Fixitatea privirii nu lăsa, din păcate, nici o îndoială. Yohei Fuwa murise în modul cel mai tradiţional în Japonia: cu abdomenul tăiat orizontal. Numai că, lucru cât se poate de evident, nu el îşi făcuse *seppuku!*

Ralph privi rapid încăperea şi constată că nu mai era nimeni. Nici o uşă deschisă, nici măcar întredeschisă. Dacă nu cumva fusese o fantomă sau un *ninja*[3]*,* autoarea era cu siguranţă fata.

În spatele lui, Miciko începuse să se tânguie. Cu o voce stridentă, cealaltă începu să arunce imprecaţii isterice, lovind cu pumnii în pieptul alsacianului care o ţinea solid de o mână.

Ralph gândea cu viteza luminii. Trebuia să dispară din acel viespar cât mai repede şi să anunţe autorităţile nipone. Îşi imagina deja cascada de necazuri pe care avea s-o provoace asasinarea lui Fuwa. Şi mânia lui Victor Makenan la New York, furios desigur că unul dintre agenţii UNSD[4] s-a compromis într-un caz în care nu era autorizat să intervină. Şi în care, culmea, comisarul Fuwa îşi depăşea el însuşi atribuţiile. Zadarnic ar fi explicat că doar făcuse un serviciu unui „coleg”!

Un zgomot de paşi rapizi răsună pe culoar, adăugându-se ţipetelor celor două femei.

Veneau cu siguranţă întăriri. Strigătele isterice ale japonezelor alertaseră probabil întreaga clădire. Punând în trecere prosopul plin de sânge al comisarului, Ralph le părăsi pe cele două japoneze şi se repezi spre uşă. Prea târziu. În acel moment, uşa se deschise cu violenţă spre interior.

Ralph se opri brusc.

În cadrul uşii, între doi haidamaci, stătea o femeie bătrână cu ochi bulbucaţi, care îi zâmbea arătându-şi dinţii îngălbeniţi. Părul pieptănat pe spate descoperea o frunte îngustă, purta o rochie neagră încheiată până sus în nasturi şi nu semăna chiar cu o japoneză, ci mai curând cu o chinezoaică, iar expresia gurii părea că ezită între dispreţ şi ironie.

— Domnul Kirsh?

Ralph tresări auzindu-şi numele. În spatele său, cele două fete îşi încetaseră ţipetele aproape instantaneu. Între penumbra sălii

---

[3] Războinic japonez specializat în arte marţiale şi, despre care se spune că are capacitatea de a se face invizibil (n. a.).

[4] United Naţions Special Department (n.a.).

de masaj şi lumina puternică care venea dinspre culoar se aşternuse o tăcere apăsătoare.

Cu privirea ei dură, bătrâna continuă să-l fixeze timp de un minut şi se opri asupra umflăturii care încă mai deforma prosopul în dreptul sexului. Apoi vorbi din nou, slab, aproape şuierător.

— Te cheamă Ralph Kirsh, nu?

Nici un răspuns. Cu inima bătându-i cu putere, Ralph se simţea parcă paralizat de privirea încruntată, hipnotică. De reptilă. O privire lipsită de căldură care părea că străpunge fiinţele şi obiectele fără să se oprească la ele.

— Nu-i nimic, zise ea într-o engleză aproximativă. Vei răspunde mai târziu, nu sunt grăbită. De altfel, ai avut deja mult noroc... Dacă ai fi ales-o pe Seiko, tu ai fi murit primul, nu imbecilul ăsta de Fuwa... Dar e mai bine aşa. Am alte proiecte în privinţa ta.

CAPITOLUL II

— Raul! Raul!

Vocea lui Dolores Diaz se auzea prin ceaţa caldă, aproape senzuală în blândeţea ei parfumată.

Raul Diaz deschise cu greu ochii, clipi la lumina prea puternică a soarelui electric de deasupra şezlongului care îi ardea ochii.

Ce idee să lase lumina aprinsă în plină după-amiază!

Lungit pe marginea piscinei, cu *guayabera* de bumbac imprimat desfăcută, dezvăluindu-şi astfel pilozitatea superabundentă, probabil că aţipise câteva secunde. Se uită totuşi la ceas şi fu gata să sară din şezlong: şapte şi jumătate. Se făcea seară. Dormea de cel puţin două ore. Se ridică, cuprins de un acces de curaj subit, prins parcă cu mâţa în sac, apoi se lăsă să cadă la loc. Din moment ce serviciul îi acorda un concediu de cincisprezece zile. Nu era cazul să strice totul cedând unei crize de conştiinţă!

Rumoarea vocilor amestecată cu claxoanele maşinilor se auzea dinspre Little Havana, cartierul cubanez din Miami. Simţea miros de chili şi de ardei iute. O întreagă ambianţă, o căldură primitoare pe care o cunoştea foarte bine, ceva ce nu semăna cu Miami Beach a miliardarilor şi turiştilor şi ale cărei emoţii sonore ajungeau până la el în valuri liniştitoare. Un oraş în mijlocul unui oraş. Mai curând un sat. Un spaţiu în interiorul căruia trăiai bine.

De fapt, „satul” său! Aici unde se născuse, crescuse şi o cunoscuse pe Dolores. Toată povestea lui inclusă în acelaşi perimetru.

Vagabondarea sa, prin lume nu schimbase cu nimic esenţialul. Numai acolo, în casa sa din Little Havana, îşi reîncărca bateriile.

— Raul!

Vocea lui Dolores insista. Într-un fel de năuceală, Raul se auzi mormăind:

— Ce?

— La telefon!

Altă pauză. Apoi se hotărî să pună întrebarea fatidică:

— Cine?

— Victor Makenan!

De data asta deschise ochii de tot, cu nervii întinşi ca nişte coarde de pian. Dacă Victor îl deranja la el acasă, însemna că se întâmplase ceva grav. De altfel, specificase motivele înainte de

plecarea în vacanţă: atac nuclear sau demisia lui Ralph Kirsh!

Luă telefonul mobil pe care i-l întindea Dolores.

— Da!

— Diaz! strigă vocea tabacică a lui Makenan. Îmi pare rău, bătrâne, dar trândăveala a luat sfârşit... Vii trap-galop la New York.

Raul se ridică brusc în picioare. Simţi un nod în gât. Un fior rece îi trecu pe şira spinării. Simţea că era ceva grav.

Glumi ca să-şi ascundă mai bine tulburarea:

— Ce s-a întâmplat? Un atac nuclear?... Khadaffi l-a luat ostatic pe Puţin?... Pablo Escobar a înviat din morţi?

La celălalt capăt al firului, vocea directorului UNSD începu să zbârnâie ca motorul unui Boeing la decolare.

— Nu vorbi prostii, Diaz.

Urmă o pauză scurtă şi reluă:

— Ralph a dispărut!

De data asta, cubanezul se trezi de-a binelea. Cu toţi neuronii în alertă, îşi recăpătă brusc întreaga luciditate.

— Cum a dispărut? Mi-a telefonat alaltăieri. Era la Tokyo şi se îmbuiba cu *sushi* într-un restaurant împreună cu un secretar de la ambasada Danemarcei.

— Poate că era, dar de atunci a dispărut. Colegul său nipon a fost găsit cu burta tăiată într-un *love-hotel* din Shinjuku. Trebuie neapărat să te duci acolo ca să afli ce s-a întâmplat! Între timp, nu discuta şi sari în primul avion!

Diaz închise. Era îngrijorat şi uşor perplex. Ralph dispăruse? Şi pe deasupra şi în Japonia! O ţară în care nu pusese piciorul niciodată. O ţară pe care nimeni nu o înţelesese niciodată, cu excepţia poate a propriilor ei locuitori. O ţară unde străzile nu purtau nume, a cărei scriere era mai ilizibilă decât inscripţiile din metroul de la New York, unde trebuia să te descalţi tot timpul, să faci plecăciuni peste plecăciuni, să scoţi mereu cartea de vizită, unde da putea să însemne nu, iar nu să însemne poate.

Se anunţa ceva nemaipomenit de vesel!

Se ridică mormăind şi se duse în bucătărie la Dolores. Ea cocea porumb. Văzând aerul lui crispat pe care se străduia cu stângăcie să-l mai îmblânzească, ca cineva care se pregătea să anunţe o veste proastă şi îşi căuta cuvintele, tânăra femeie nu avu nevoie de multe explicaţii.

— Presupun că trebuie să-ţi pregătesc lucrurile? zise ea suspinând.

Diaz dădu din cap. Era obişnuită. De data asta, serviciul îi

lăsase totuşi opt zile de relaxare. O oază, înainte de a replonja într-o lume unde trădarea, violenţa crima şi viciul erau la ordinea zilei. O lume aşa cum nu ţi-ai dori pentru copiii tăi.

— Pune-mi haine groase, preciză el mângâindu-i spatele.

În noiembrie, după cum pretindeau agenţiile de voiaj, la Tokyo era în general un timp mizerabil.

*

* *

Victor Makenan era prost dispus. Ca de obicei. Cu ţigara între buze şi ceaşca de cafea rece în mână, se uita la telexurile sosite în timpul nopţii care se îngrămădeau într-un colţ al biroului. Dar nimic de la Tokyo. Nici cel mai mic indiciu. Poliţia japoneză, în ciuda bunăvoinţei sale şi a ambiţiei de care părea că vrea să dea dovadă în rezolvarea cazului, bătea pasul pe loc în mod lamentabil.

Diaz intră în momentul în care soneria telefonului răsună pe birou. Makenan ridică receptorul invitându-l cu un deget să ia loc în faţa lui.

Cubanezul îl văzu la început încruntându-se, încuviinţând cu mormăituri, apoi roşindu-se la faţă ca un novice care l-a zărit pe diavol în cristelniţă. Vocea lui izbucni în receptor:

— Dar ce mă priveşte pe mine asta! Descurcă-te, bătrâne... Vrei să vorbesc cu preşedintele? Sau poate că preferi să dăm totul la iveală în faţa Congresului? Sau poate că vrei şi medalia de onoare!

Raul urmărea evoluţia convorbirii după mimica patronului său. Stuporii, îi succedă în curând bombănitul, apoi furia explozivă. Dar Victor nu părea mai decis decât interlocutorul său să cedeze.

După vreo două minute, Makenan închise înjurând de mama focului.

— Funcţionarii sunt cea mai mare porcărie! răcni el. Dacă aşa aş fi procedat şi eu în Vietnam, CIA m-ar fi mutat la Tombuctu-Plaja ca să supraveghez traficul de sare!

Zâmbi propriei sale paranoia, se calmă puţin, îşi scoase ochelarii şi – gest obişnuit la el – dădu ocol biroului şi se aşeză în fotoliul de lângă cel în care stătea cubanezul.

— Diaz, suntem în rahat, zise el după ce-şi aprinse ţigara Marlboro.

— Asta am înţeles şi eu.

— Kirsh a dispărut. La opt zile după ce a debarcat în bagajele secretarului general al ONU.

— De cât timp?

— Acum sunt aproape patruzeci şi opt de ore.

— Poate că şi-a oferit o vacanţă înainte de a se întoarce.

— Fără să anunţe? Nu! Acolo avea misiunea să supervizeze securitatea secretarului general şi lucra în legătură cu un comisar pe nume Yohei Fuwa, un as în protecţia persoanelor, cel puţin aşa se pare. Un tip care avea un statut oarecum deosebit, cu un picior la departamentul omucideri şi cu altul la siguranţa internă.

— El a fost găsit cu burta tăiată?

— Exact. Şi cu siguranţă că nu e o sinucidere, deşi a fost găsit în întregime gol şi cu burta tăiată orizontal, o tăietură de douăzeci de centimetri, ca şi cum ar fi vrut să se sinucidă făcându-şi *harakiri.*

— Versiunea samurai dezonorat? zise Raul suspinând. Să nu-mi spuneţi că există oameni care încă mai cred în astfel de prostii?

Makenan dădu din cap gânditor dând afară tot atâta fum ca şi coşul unui trauler spaniol. Ochii săi albaştri priviră în gol o clipă, apoi se fixară cu precizia chirurgicală a unui bisturiu în ochii cubanezului.

— Dar, dragul meu Diaz, e mult mai mult decât presupui tu. Poliţia din Tokyo nu prea crede în povestea asta. Fuwa era un tip echilibrat, cu o căsnicie fericită, tatăl unei fete de douăzeci de ani, o traducătoare strălucită la institutul franco-japonez din Kyoto. Era stimat de colegi, ba chiar admirat. Nu a comis niciodată greşeli profesionale grave. Deci, nici un motiv valabil ca să se sinucidă.

— O poveste cu femei?

Victor Makenan scutură din cap.

— Puţin probabil, şi apoi, ăsta nu e deloc unul dintre motivele majore pentru care un japonez să se sinucidă, mai ales la patruzeci şi trei de ani.

— Atunci?

— După primele rezultate ale anchetei şi constatările medicului legist, Fuwa e posibil să nu fi murit la *love-hotel.* Declaraţiile directorului sună fals. Totul creează sentimentul unei înscenări. Ar fi fost transportat acolo ca să nu se facă cercetări în altă parte. Numai că, singurul care ar putea să ne spună unde ar fi această „altă parte” e Ralph.

— Ralph era cu el în ziua aceea?

— Au fost văzuţi plecând împreună de la prefectura de poliţie în seara dispariţiei lor. Secretara comisarului a declarat că erau

nedespărţiţi de trei-patru zile, inclusiv în afara serviciului, aş zice chiar mai ales în afara serviciului.

În timp ce se gândea, Diaz scoase din haină unul dintre micile sale trabucuri mexicane care îi plăceau foarte mult. Kirsh nu era genul de om să se vâre într-un viespar fără să ia minimum de măsuri de precauţie. Şi, după toate aparenţele, nici japonezul care fusese găsit cu burta tăiată.

Doar dacă nu cumva Ralph gusta din erotismul oriental în compania unei japoneze frumoase într-un mic han de ţară. Cu un program: plimbare la câmp – superb toamna – *sukiyakis* după dorinţă şi tumbe nipone sub clar de lună. Raul renunţă totuşi la această ipoteză la fel de repede pe cât îi venise în minte: Ralph ar fi lăsat o adresă sau ar fi expediat un mesaj înainte de a se deda marilor plăceri.

— Unde a dispărut, fir-ar să fie! bombăni el.

Directorul UNSD se scărpină în cap cu un aer preocupat.

Apoi luă un document de pe birou. Îl consultă rapid şi apăsă pe butonul interfonului.

— Nimic de la Tokyo?

— Nimic, domnule, răspunse o voce de femeie.

Degetul lui Makenan dădu drumul butonului.

— Trebuie neapărat să aflăm unde a dispărut Ralph. De aceea vei pleca cu primul avion spre Tokyo. Dar, mai înainte, trebuie să ştii că Yohei Fuwa a comis poate o greşeală profesională, una singură, dar care i-ar fi fost fatală. Asta e şi singura noastră pistă. După confidenţele făcute de secretara sa, el ar fi făcut o anchetă, în afara activităţilor oficiale, în mediile prostituţiei. Se pare că dăduse de un vânat mare şi pe urmele lui l-ar fi antrenat şi pe Ralph.

— Cazul e poate mai complex decât pare, zise Diaz.

— Asta e şi părerea mea. Nu ştiu încotro mergem. Japonezii nu se arată prea cooperanţi, în ciuda cuvintelor lor mari despre poliţie, onoare etc., dar poate că au primit ordine în acest sens. Nu trebuie uitat că Japonia este zguduită de câţiva ani de scandaluri. În 1989, primul ministru Sosuke a fost nevoit să demisioneze din cauza confidenţelor unei gheişe. PLD-ul, Partidul Liberal Democrat, la putere de treizeci şi opt de ani, a pierdut alegerile tocmai din această cauză.

— Japonia nu are exclusivitatea scandalurilor şi corupţiei, zise Diaz.

— În orice caz, este în prima linie. Mediile politice şi mediile de afaceri au fost acolo totdeauna strâns legate. Recent s-a aflat că

Sagawa, a doua întreprindere de transport rutier a ţării, dăduse şaizeci de miliarde de yeni mită PLD-ului. Şi asta nu e decât o mică parte a traficului. Foşti miniştri, doi miniştri în exerciţiu şi chiar câţiva şefi de grupuri parlamentare din Cameră sunt compromişi. Fostul ministru de interne, Işiro Ozawa, a purtat chiar negocieri cu Mafia japoneză în numele PLD-ului pentru colectarea de fonduri. Şi când i s-au cerut explicaţii, a declarat fără să zâmbească că se limitase, cu ocazia unei reuniuni, doar la a umple paharele şi la a goli scrumierele. Şefii PLD-ului, cu ocazia ultimelor alegeri, au mers până acolo încât au mărturisit că erau corupţi până în măduva oaselor dar că adversarii lor erau şi mai şi, provenind la origine din PLD, fiind deci prin definiţie trădători ai propriei cauze, deci în ei trebuia să se aibă încredere. Naiba să-i mai înţeleagă!

— Credeam că noul guvern avea intenţia să facă ordine şi să abandoneze acest gen de practici.

Victor Makenan dădu din umeri. A crede că noul guvern avea sa renunţe dintr-odată la traficuri care făceau parte integrantă din moravurile politice, însemna să dai dovadă de o mare naivitate. Sub aparenta lor uşurinţă de adaptare, japonezii erau la fel de imuabili ca muntele Fuji!

— Tot ce ştim, reluă el, e că actualul prim ministru, Morihiro Hosokawa, are intenţia pioasă de a moraliza viaţa politică japoneză. Dar până unde? Bunicul său, prinţul Fumimaro Konoe, conducea şi el un guvern când Japonia, în 1937, a intrat în război împotriva Chinei. De altfel s-a sinucis în 1945 ca să nu fie arestat de americani. Hosokawa avea atunci şapte ani. Educat la iezuiţi, el a lucrat ca jurnalist la rubrica informaţii generale a publicaţiei *Asahi Shimbun,* înainte de a deveni timp de doisprezece ani cel mai tânăr senator al ţării.

Urmă o scurtă tăcere apoi Makenan continuă:

— Azi conduce un guvern de coaliţie care rezistă prin nu ştiu ce miracol. Se spune că e inteligent, moderat, flegmatic, dar şi sensibil la onoruri, versatil. Mai ales, gândirea sa politică este neclară. Se aşteptau de altfel măsuri importante, chiar spectaculoase, dar nu s-a întâmplat nimic. Morihiro Hosokawa se mulţumeşte să administreze cât mai bine situaţia navigând printre facţiunile care formează guvernul.

Diaz nu-şi putu reţine un suspin de lehamite. Victor ar fi făcut mai bine să-i dea un dosar întocmit de serviciul lor, nu să-i ţină un curs despre situaţia politică din Japonia.

— E sigur însă, continuă Victor, că noul guvern vrea, să ofere

opiniei publice o imagine care contrastează radical cu cea a guvernului precedent. De aici cascada de *mea culpa* la care am asistat în ultimii ani. Morihiro Hosokawa a început prin a recunoaşte caracterul agresiv al politicii imperiale din timpul celui de al doilea război mondial, mai ales faţă de China. Apoi, s-a aflat că, nici mai mult nici mai puţin, cartierul general de la Kwantung propusese sovieticilor, din cauza situaţiei economice japoneze, să ia sub protecţia lor pe cetăţenii japonezi şi soldaţii care se găseau în Manciuria şi în Coreea. În fond, îşi abandonau propriii oameni în mâinile inamicului. În sfârşit, în urmă cu puţin timp, presa a dezvăluit că armata imperială folosise arma bacteriologică împotriva Chinei în 1941. Un avion, transportând purici contaminaţi cu bacilul ciumei, şi-ar fi aruncat preţioasa încărcătură asupra provinciei Hunan, cu consecinţe uşor de imaginat.

— Marea dare pe faţă, zise Diaz.

— Această mare dare pe faţă, cum spui, are totuşi ca scop să dea impresia că noul guvern e transparent. Şi exact asta vrea şi Hosokawa.

Makenan făcu o pauză. Părea încordat, stingherit chiar, şi această jenă nu se potrivea deloc cu felul său de a fi. Diaz îl văzuse rareori atât de dezorientat. Lăsa impresia că nu ştia pe ce picior să joace. De aceea se învârtea în loc.

— Ce legătură au toate acestea cu ancheta lui Fuwa? întrebă brusc cubanezul.

— Nu ştiu, mormăi directorul UNSD-ului. Altfel nu te-aş trimite la Tokyo... Poate că Fuwa a descoperit ceva important de care guvernul domnului Hosokawa nu vrea să audă. Ceva ce ar compromite imaginea de puritate şi de transparenţă pe care dorea s-o înfăţişeze înainte de a ajunge la putere...

— Dar ce amestec avem noi în toată povestea asta?

Victor Makenan îl privi surprins. Apoi se ridică şi se duse la locul său la birou. Îşi puse ca un automat ochelarii la ochi şi îşi aşeză mâinile cu palmele în jos, paralele, pe birou. Cu costumul său de culoare închisă şi cravata neagră, directorul avea aerul unui rector de academie sau cel al unui cleric.

— Noi? zise el. E simplu! Am pierdut urma unuia dintre oamenii mei şi vreau să-l găseşti. Mai ales când acest om se numeşte Ralph Kirsh...

Raul Diaz aprobă cu o mişcare a capului. Cel puţin asta era ceva clar. Serviciul nu avea de gând să-şi abandoneze unul dintre oameni fără să ştie ce s-a întâmplat cu el. Iar el mai puţin

decât oricine altcineva. Formau o echipă de prea multă vreme ca să accepte să taie frunză la câini la Miami aşteptând ca Ralph să reapară.

Dacă ar mai fi apărut vreodată...

— Cu ce începem? întrebă cubanezul.

— Peste trei ore pleci cu avionul la Tokyo. Locul a fost deja rezervat. Apoi vezi despre ce e vorba. Poliţia japoneză nu pare că vrea să se amestece prea mult în povestea asta, ceea ce înseamnă că există un motiv. Găseşte-l! Şi găseşte-l pe Ralph! Dar mergi în vârful picioarelor. Nu uita că japonezii sunt foarte tipicari, manevrează cu supleţe! Pe scurt, „descurcă-te”!

Raul oftă şi zise:

— Pe cine voi putea conta acolo?

— Pe tine... Pentru orice eventualitate, am luat contact cu şeful staţiei CIA la Tokyo, un anume Burt Wilkey. Nu părea că ştie mai multe, dar mi-am dat seama că nu voia să-şi bage nasul în povestea asta care, evident, nu miroase a bine...

— Se poate totuşi avea încredere în el?

— Nimic nu mă face să cred contrariul. Dar probabil că te va lăsa să te descurci singur.

— Splendid! zise cubanezul suspinând.

— Singura pistă care mi se pare interesantă, este cea a secretarei lui Fuwa. Probabil că japonezii au şi interogat-o, dar poate că va accepta să-ţi dea o mână de ajutor. Va trebui s-o convingi. Nu vreau să ştiu cu ce argumente. De altfel nu vreau să ştiu absolut nimic. N-aş putea nici măcar să te acopăr dacă lucrurile ar lua o întorsătură proastă.

CAPITOLUL III

În momentul în care avionul 747 îşi începea coborârea, Raul Diaz a putut să constate, privind prin hublou, atmosfera cenuşie în care se scălda Japonia, ca o supă tristă şi uniformă. Şi îl bombănea pe Ralph ca îl obligase să părăsească Miami ca să vină acolo.

Dar abia când avionul ateriză pe pista aeroportului simţi cubanezul cu adevărat o tristeţe profundă.

Toamna îneca literalmente aeroportul Narita într-un fel de vijelie şi de rafale de ploaie. Situat la şaizeci de kilometri de Tokyo, înconjurat de sârmă ghimpată şi de un dispozitiv poliţienesc impresionant, el oferea o primă imagine concentraţionară a Japoniei.

În acest timp, de cealaltă parte a Pacificului, la Miami, Dolores se plimba probabil în rochie cu bretele, cu spatele gol şi bronzat ca o turtă dulce, cu decolteul atrăgător şi ochelari de soare... înfofolit în pardesiu, cu geanta de piele agăţată de umăr, Raul se simţea cumplit de deprimat. Numai dispariţia lui Raul îi dădea curajul de a înfrunta acea atmosferă deprimantă şi acea mulţime pestriţă a cărei indiferenţă sau agitaţie îl surprindea tot timpul.

Când să treacă vama, privirea lui exersată văzu un bărbat mic de statură îmbrăcat. Cu un costum de culoare închisă, cu părul tuns perie care aştepta în capul şirului pasagerilor. Când veni rândul său, omul făcu un semn vameşului, iar acesta îl lăsă să treacă fără să-i controleze bagajele.

Japonezul se apropie de el, schiţând un zâmbet convenţional.

— Sunt comisarul Ryufu Yamashita! îl anunţă el.

Raul se pregătea să-i întindă mâna, dar se pomeni tratat cu o plecăciune dintre cele mai tradiţionale, la care se grăbi să răspundă cu o înclinare echivalentă. Din fericire, în avion avusese parte de un curs accelerat din partea unei încântătoare studente la universitatea din Osaka.

— Bun venit în Japonia, Raul-San, zise japonezul într-o engleză perfectă. Am primit misiunea să te întâmpin şi să te duc la Tokyo.

Acest prim contact cu formalităţile japoneze fusese un adevărat răsfăţ. Aeroportul era arhiplin şi, până la ieşire, fu purtat de un val de kimonouri multicolore şi costume de oameni de afaceri aflaţi în tranzit, funcţionari cu mănuşi albe, copii cu

ochii bridaţi căraţi în spate de femei bătrâne. O mulţime compactă dominată de strigăte şi râsete, ritmate de apelurile sfâşietoare din nenumărate difuzoare.

O maşină Toyota a poliţiei din Tokyo aştepta, cu motorul pornit, în faţa aerogării.

Trecând de incinta aeroportului Narita, Diaz observă prezenţa a numeroşi poliţişti înarmaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Comisarul Yamashita întoarse spre el o privire plină de condescendenţă.

— Nimic special, Raul-San. Aşa e mereu. De la construirea aeroportului, agricultorii din regiune care au fost expropriaţi înainte de începerea lucrărilor, continuă să ceară închiderea sa. Din când în când, au loc înfruntări. Suntem deci obligaţi să luăm măsuri de siguranţă.

Măsuri de siguranţă? Aeroportul părea o adevărată tabără întărită!

Când ajunseră pe autostradă, Raul se simţi puţin mai uşurat, chiar dacă circulaţia era un adevărat delir. Totuşi, japonezii nu păreau să manifeste nici un fel de agresivitate deosebită. La New York ai fi auzit un concert de claxoane sau de ţipete isterice. Acolo însă, nimic. Numai feţe mohorâte, impenetrabile, anonime şi aparent tăcute. Atente poate la muzica difuzată de combina-laser ultimul răcnet, sau cu ochii la miniecranele de televizor instalate în unele taxiuri. Pe durata a o oră şi jumătate şi şaizeci de kilometri de autostradă, cubanezul şi japonezul n-au schimbat mai mult de treizeci de cuvinte. Periferia oraşului Tokyo defila dincolo de geamuri, asamblare tristă de beton şi ciment, de turnuri metalice şi de blocuri cenuşii de locuinţe ieftine, care mai înveseleau uneori vechile construcţii din lemn, şi firme luminoase gigantice.

Nici o legătură cu Japonia samurailor, a lui Pierre Loti sau a *Doamnei Butterfly.*

În schimb, contrar legendei, capitala nu se sufoca deloc din cauza poluării atmosferice. Guvernul japonez cheltuise, din anii şaptezeci, câteva miliarde de dolari ca să asaneze ceaţa fotochimică care stagna deasupra oraşului Tokyo. Iar aerul era acum la fel de curat ca la Paris sau la New York.

Din înălţimea autostrăzii urbane suspendate care şerpuia acum printre zgârie-norii de sticlă şi oţel din cartierul de afaceri Ginza, Diaz observa acel oraş tentacular care părea că nu are nici centru şi nici frontieră precisă. Dacă Japonia avea un suflet,

dacă continua să respecte instituţia imperială, Tokyo în schimb nu mai oferea nimic decât spectacolul unei caracatiţe ultramoderne la fel de inumană ca New York sau Chicago, dar şi mai vastă. Un oraş fără sfârşit care părea că înglobează alte oraşe precum Chiba sau Yokohama, un megapol unde trăiau aproape treizeci de milioane de oameni.

Timp de câteva secunde, Raul se întrebă cum va putea să-l găsească pe Ralph în acel furnicar neverosimil, în interiorul căruia individul părea că nu are existenţă proprie, simplă rotiţă a unei maşini gigantice care nu cunoştea nici defecţiuni şi nici timpi morţi.

Doar dacă nu cumva s-ar fi petrecut un miracol...

Doar dacă nu cumva *kami*[5] înşişi i-ar fi dat o mână de ajutor.

Şi la fel Sfânta Fecioară a lui Dolores...

*

* *

Biroul comisarului principal Nakamura se afla în fundul unei săli imense la fel de zgomotoasă ca un stup din cauza computerelor sofisticate existente pe piaţa japoneză de informatică. Un fel de glob de sticlă submarin de unde îşi putea supraveghea subordonaţii şi controla buna funcţionare a serviciului.

În vârstă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum albastru-închis şi cu o cravată de aceeaşi culoare, părul spicat şi marcat de un început de calviţie, Nakamura avea faţa tipică a unui samurai ieşit direct dintr-o povestire de Shi Nai-Ham.

— Ai călătorit bine, Raul-San?

— Excelent!

— Ia loc, te rog. Vrei puţin ceai?

Diaz refuză. Comisarul principal se încruntă o secundă, apoi faţa lui se lumină din nou de un zâmbet care exprima un evident sentiment de superioritate. Antipatic!

— Comisarul Yamashita te va conduce imediat la hotel, îl anunţă el.

Raul nu avea deloc chef să piardă timpul cu introduceri sau politeţuri inutile.

— Ceva noutăţi? întrebă el.

Cei doi japonezi schimbară o privire neutră, iar ochii încruntaţi de batracian ai comisarului Nakamura clipiră ceva mai iute în spatele ecranului gros şi uşor fumuriu al lentilelor ochelarilor. Cu

[5] Divinităţi din panteonul shintoist (n.a.).

o voce calmă, îl invită din nou să ia loc.

— Te rog...

Era clar că nu avea de gând să se lase bruscat de un străin.

Apoi, după ce se aşeză la biroul său oval din sticlă mată pe care se afla un pachet de Chesterfield şi un număr vechi din *Time Magazine,* binevoi să precizeze:

— Prietenul dumitale, domnul Ralph Kirsh, a dispărut de mai bine de două zile şi, în ciuda eforturilor, încă nu am reuşit să-i dăm de urmă. Nu ascund faptul că suntem îngrijoraţi. Dar fii sigur că facem tot posibilul. Natural, vei lua parte la aceste cercetări.

— Pentru asta mă aflu aici, confirmă Diaz.

— Comisarul Yamashita îţi va fi un fel de *sempai,* profesor sau ghid, dacă preferi aşa. Va trebui să ai încredere în el. Japonia este o ţară cu o sută douăzeci de milioane de locuitori cărora nu le cunoşti nici limba şi nici obiceiurile, Raul-San. Va trebui deci să te înarmezi cu răbdare şi să ai încredere în noi.

Zicând acestea, Nakamura aruncă o privire insistentă spre adjunctul său, care înclină uşor capul în semn de încuviinţare.

— Voi fi la dispoziţia ta, Raul-San, confirmă Ryufu Yamashita.

Diaz schiţă un zâmbet. Începea să fie deja sătul de atâţia Raul-San. Acea politeţe dulceagă, acea falsă umilinţă, acel mod de a evita abordarea esenţialului... Nu se vedea suportând toate astea timp de câteva zile la rând. Nici măcar câteva ore!

— Fără Yamashita-San, continuă comisarul Nakamura, te-ai cam rătăci la Tokyo. De altfel, nimic nu ne face să credem că, în ipoteza că prietenul dumitale mai este încă în viaţă, mai este încă la Tokyo.

— Aveţi totuşi câteva elemente, o pistă? insistă cubanezul.

— Sunt mai multe, într-adevăr, răspunse oftând comisarul Nakamura. Toate se învârt în jurul comisarului Fuwa... Cea a unui contract de execuţie de exemplu. Fuwa era unul dintre elementele noastre cele mai strălucite şi deseori a pus piedici activităţilor criminale ale organizaţiilor yakuza din această ţară. E posibil ca una dintre aceste organizaţii să fi decis eliminarea lui. Şi, cu aceeaşi ocazie, cea a prietenului dumitale, care se afla atunci împreună cu el.

— Şi celelalte piste?

— O reglare de conturi personală pentru care nu avem nici o explicaţie. Sau o organizaţie care n-ar avea nici o legătură cu cele pe care le cunoaştem. În toate cazurile, prietenul dumitale ar fi avut neşansa să se afle acolo în momentul nepotrivit.

Cubanezul ridică din sprâncene. În privinţa eficacităţii poliţiei nipone, cu care i se împuiase capul, treaba mergea prost de tot!

— E puţin cam vag, nu vi se pare? Şi apoi, dacă Ralph ar fi fost eliminat, i s-ar fi găsit deja cadavrul undeva.

Comisarul Nakamura făcu o strâmbătură plictisită. Ochii lui negri se ridară şi mai mult.

— Serviciile noastre sunt în alertă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, Raul-San. Portretele domnului Kirsh au fost transmise în cele mai multe *kaban*[6] din oraş. Facem tot ce putem. Asta e pentru noi o chestiune de...

Cubanezul ştia ce voia să spună. Interveni brusc:

— De onoare?

Japonezul se uită la el cu un aer feroce şi incredul:

— De onoare, într-adevăr. Dar asta e o noţiune care vă este puţin cam străină în Occident, nu? De altfel...

Încă o dată, din dorinţa de a scurta vorbăria, Diaz devansă remarca lui Nakamura.

— De altfel, aţi fi preferat să nu vin până aici. Nu-i aşa? Sunteţi perfect capabili să vă descurcaţi şi fără mine, iar intervenţia serviciilor ONU, decisă de altfel de comun acord cu ministrul japonez de interne, nu prea vă convine.

Dacă le-ar fi tras o înjurătură, poate că n-ar fi avut tot atâta efect. Pentru un japonez orice abordare net tranşantă constituia, după toate aparenţele, o sursă de stinghereală nemaipomenită.

Totuşi, pentru prima dată, Nakamura zâmbi cu acreală. Rămase tăcut un lung moment, pândind din spatele ochelarilor semnele prevestitoare ale pierderii controlului. Dar nu se întâmplă nimic. Cubanezul era calm şi lucid ca un luptător ninja, disponibil pentru înfruntare.

— Astea nu sunt lucruri care se decid la nivelul nostru, zise Nakamura cu o voce dulceagă. Nu discutăm aşa ceva. Important e că azi te afli aici ca să ne ajuţi să-l găsim pe domnul Kirsh. Acest obiectiv ar trebui să-ţi permită să găseşti un teren de înţelegere şi de lucru împreună în cele mai bune condiţii. În rest, toţi avem ordinele noastre pe care trebuie să le respectăm...

*

* *

Cu capul greu, dureri în ceafă şi limba de plumb, Ralph Kirsh îşi revenea lent din starea de inconştienţă din cauza unui clopoţel care îi suna în urechi.

---

[6] Comisariate de cartier care folosesc trei-patru poliţişti (n. a.).

Se străduí din greu să deschidă pleoapele. Multă vreme avu sentimentul că se luptă cu umbrele. În cele din urmă reuşi. Nişte forme mişcătoare se imprimară pe retina sa, nişte luciri vagi ca cele ale unor lumânări aprinse a căror flacără se agita în fumul de tămâie al unei biserici.

Probabil că era în paradis.

Sau mai curând în iad... în luptă cu un demon care venise să-i ceară socoteală!

Deschise în sfârşit ochii şi zări imagini mai clare. Se afla într-o încăpere destul de mică, întins pe nişte tatami, cu capul sprijinit pe un fel de sul tare ca betonul.

Era în întregime gol, cu sexul sculat în mod ridicol într-o parte ca un catarg.

Auzi nişte râsete înfundate. Înclină capul. Nu era singur, într-un colţ al încăperii, aşezate în genunchi pe rogojini, două femei tinere în kimono roşu se uitau la el pufnind în spatele evantaielor.

Se întoarse cu mare greutate pe o parte ca să scape de privirile lor lubrice şi uşor ironice.

Le auzi schimbând câteva cuvinte în japoneză. Apoi una dintre ele trecu prin raza sa vizuală, trase într-o parte un perete culisant şi ieşi. Văzu umbra dispărând ca o fantomă.

Cu gura amară, Ralph se ghemui pe rogojina lui. Probabil că frigul îl trezise. Se simţea ca un bolnav ieşit din comă. Probabil că îi dăduseră un drog foarte puternic. Mobilizându-şi toate energiile, se străduí să-şi recapete pe deplin cunoştinţa şi, mai ales, să-şi adune amintirile... *Sento* din Shinjuku, căldura sufocantă, silueta musculoasă a comisarului Fuwa, masajele japonezei, strigătele înăbuşite, corpul poliţistului zăcând în propriul său sânge între picioarele fetei şi bătrâna din prag, atât de neagră între cei doi haidamaci de-a dreptul monstruoşi, neagră ca un păianjen la pândă...

Totul semăna cu un caleidoscop de imagini ieşite dintr-un coşmar.

Zgomotul uşor al uşii culisante îl readuse la realitate. Fata se întorcea însoţită de un japonez enorm, un munte de om, cu fruntea teşită sub claia de păr lucios pieptănat în formă de coadă lăsată pe ceafa, cu ochi mici şi pierduţi în grăsimea pleoapelor, cu nasul uşor turtit şi cu un stomac care semăna cu o masă gelatinoasă găurită de un ochi ciclopic. Ralph încercă zadarnic să se ridice sprijinindu-se pe coate: o greutate de o sută de kilograme îl ţintuia pe rogojină.

Haidamacul îi veni în ajutor. Îşi strecură antebraţele monstruoase sub el şi îl ridică fără greutate. Se simţi transportat ca un colet, tot pe jumătate inconştient.

Urmarea se derulă ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Văzu defilând un culoar lung, statui care se strâmbau la el, felinare roşii, pereţi de hârtie pe care se proiectau umbre mişcătoare, întrezări siluete fugare care trecură pe lângă el fără să-l atingă. În aer pulsau miresme ciudate, mirosuri de bucătărie şi de spital amestecate cu cele de gunoi sau de humus.

Când îşi reveni de-a binelea, se afla într-un fel de jakuzi unde clocotea o apă spumoasă, în timp ce nişte mâini mici şi călduţe îi săpuneau corpul. O altă femeie tânără, cu un nas în vânt şi un corp de adolescentă abia ajunsă la pubertate, venise să le dea o mână de ajutor primelor două, şi toate trei, în întregime goale, îl răsfăţau ca pe un bebeluş sub privirea nepăsătoare a colosului.

La capătul puterilor, Ralph se lăsă pe mâna lor fără să protesteze. Deocamdată nu avea altă soluţie decât să suporte acest „asalt” teribil de plăcut. Având în vedere întorsătura pe care o luaseră evenimentele, era puţin probabil că i s-ar fi administrat acest tratament dacă ar fi existat intenţia să i se rezerve aceeaşi soartă ca cea a comisarului Fuwa.

Minute în şir, Ralph rămase cufundat în apa care clocotea, pradă mângâierilor şi pipăielilor impudice ale celor trei japoneze. Apoi, la un semn cu capul făcut de colos, îl ajutară să se ridice în picioare ţinându-l de subsuori.

De data asta reuşi fără prea mare greutate. Fu înfăşurat într-un fel de halat de baie din bumbac alb, apoi infirmierele îl frecară viguros ca să-l şteargă.

Corpul începea să i se încălzească şi, treptat, îi revenea mobilitatea muşchilor. Fetele se depărtară de el în momentul în care uşa începu să culiseze şi îşi făcu apariţia bătrâna întrezărită la *sento.* Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie neagră, bine încheiată în nasturi, extraordinar de lungă şi slabă, dar gura ei zâmbea acum cu un fel de încântare extatică.

Femeia îl privi fix, apoi privirea alunecă până la halatul de baie desfăcut, amuzată şi satisfăcută.

— Văd, zise ea în engleză, că tratamentul nostru începe să-şi facă efectul.

Alsacianul se uită în jos. Îşi văzu între picioare membrul, tare ca oţelul, parcă gata să facă explozie, dar de data asta începea să simtă durere.

Şi se mai simţea şi umilit.

CAPITOLUL IV

Mergând alături de comisarul Yamashita pe străzile pline din Shinjuku, în mijlocul unei mulţimi parcă bete de stres ca şi de alcool, Raul Diaz se simţea cufundat într-un fel de Turn Babel. Cenuşiu ziua, Tokyo se colora noaptea de o lumină artificială care făcea din el un fel de Las Vegas oriental aproape primitor, mai ales în acel cartier, centrul nevralgic al plăcerilor din oraş.

Între miile de mici restaurante, taverne în care se bea bere, teatre, cinematografe, localuri de striptease, travestiţi, cluburi de noapte, librării porno, baruri pentru homosexuali, japonezul avea de unde să-şi aleagă distracţia. Bolnav de muncă ziua, el părea că aşteaptă noaptea ca să se dedea tuturor lucrurilor obscene pe care ordinea socială i le interzicea. Această destrăbălare făcea totuşi şi ea parte dintr-o ordine.

Abia ieşiţi de la muncă, japonezii se răspândeau ca miriade de insecte în baruri sau în localuri cu prostituate. Şi acolo, timp de ore în şir, uitau de toate. Era o necesitate vitală precum şi un cod social pe care fiecare ţinea să-l respecte. Nu te puteai întoarce acasă înainte de a te defula.

Diaz aruncă o privire la ceas: opt şi jumătate. Seara abia începuse şi, deja, se întâlneau tot timpul cu cheflii afumaţi care se clătinau pe trotuare, până când se năruiau pe o bancă, pe o străduţă, sau ajungeau – cei mai rezistenţi – la unul dintre acele hoteluri-capsule unde puteai, cu condiţia să nu fii claustrofob, să închiriezi o debara pentru patru mii de yeni noaptea, dacă pierdeai ultimul tren spre periferie.

Seara începea devreme în Japonia, pe la orele optsprezece, şi se termina tot devreme, pe la douăzeci şi două şi jumătate, oră la care părea aproape imposibil să mai fii servit în cele mai multe restaurante. Numai barurile mai continuau să servească alcool până la o oră târzie din noapte, iar alcoolismul făcea ravagii.

Yamashita se opri un moment în faţa intrării unei săli de jocuri unde jucătorii de *pachinko*[7] se încrâncenau asupra cutiei lor de sticlă unde se revărsa o ploaie de bile de oţel. Pentru prima dată, Diaz îl văzu aprinzând o ţigară Seven Star şi trăgând câteva fumuri cu aviditate.

[7] Joc japonez foarte în vogă care foloseşte un fel de biliard electronic (n. a.).

— Vezi, zise el zâmbind, japonezii ştiu şi să se distreze. Nu suntem acei stahanovişti abrutizaţi pe care vi-i imaginaţi voi occidentalii.

— Văd, răspunse cubanezul cu convingere.

— Mai ai multe idei greşite despre noi, continuă Yamashita. Suntem sclavii capitalismului ca şi voi. Japonia tradiţională a murit de mult timp cu vechile ei principii de onoare, de loialitate sau de fidelitate...

Părea că regretă acest lucru. Dar Raul nu se afla la Tokyo ca să întocmească actul oficial de deces al vechii Japonii.

Yamashita îl însoţise la hotel – *Hilton Internaţional* – după ce plecaseră din biroul lui Nakamura. Cubanezul îşi lăsase acolo bagajele şi îl întrebase imediat dacă ar fi posibil să o întâlnească pe secretara lui Yohei Fuwa, o anume Kuniko Masashi.

Japonezul, după ce dăduse două telefoane, acceptase în cele din urmă să-i fie ghid prin cartierul Shinjuku. Primul telefon fusese probabil dat ca să obţină acceptul superiorilor săi şi al doilea, ca să o anunţe pe secretară de sosirea lor. Din fericire, Kuniko Masashi era celibatară şi nu se lăsase rugată, în ciuda orei târzii, să-i primească.

Diaz se convinsese astfel că, străzile neavând nici un nume în Japonia, pentru un occidental era aproape imposibil, dacă nu avea un plan detaliat, să se orienteze în acel labirint de străzi şi străduţe, unde firmele clipeau la fel de ostentativ pe cât erau de neînţeles pentru un neofit.

Yamashita pornise mai departe, lăsându-i pe jucători pradă bulimiei lor ludice. O ploaie rece şi pătrunzătoare începu să cadă, adăugând luminii firmelor reflexul acestor lumini pe trotuarele pe care alunecau beţivii. Diaz se înfioră. Ar fi dat orice ca să fie alături de Dolores la Miami. Dar, în această împrejurare, dorinţele lui aveau prea puţină importanţă.

În curând, Yamashita coti între un teatru Kabuki şi o prăvălie unde erau expuse zeci de *manga*[8] sado-masochiste. Diaz îl prinse din urmă, strecurându-se printre patru japonezi, nişte amărâţi, care mai mult inspirau mirosul decât mâncau dintr-un bol cu tăiţei la taraba unui negustor ambulant.

— Am ajuns, îl anunţă Yamashita.

Comisarul pătrunse într-un imobil, situat chiar alături de o băcănie încă luminată. Diaz îl urmă cu un pas greoi pe scară. Zgomotele de radio sau de televizor umpleau casa scării cu

[8] Benzi desenate foarte apreciate de japonezi (n. a.).

strigătele lor dezlănţuite. Urcară până la etajul trei. Poliţistul sună la uşă.

După un minut, uşa se întredeschise şi apăru o faţă tristă cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şterse prea repede. Totuşi tânăra femeie era de o frumuseţe tulburătoare. Purtând un taior gri-deschis, cu o faţă fină şi perfect ovală, ochii negri şi adânci uşor prelungiţi spre tâmple, şoldurile late, coapsele şi fesele vizibil bombate sub ţesătura fustei puţin cam mulată. Kuniko Masashi, probabil mai mult euro-asiatică decât japoneză pură, avea tot ce-i trebuia ca să exacerbeze libidoul celor mai duri comisari din poliţia niponă.

Ea îi pofti să intre într-un mic salon mobilat după moda europeană.

Japonezul adresă o privire complice cubanezului, părând că vrea să spună: „Vezi bine că Japonia tradiţională a dispărut!”

Tânăra femeie propuse totuşi whisky tipic japonez. Raul, neîncrezător, preferă o bere olandeză. În timp ce-l servea, cubanezul avu impresia că descoperă la ea o senzaţie de stinghereală. Ca şi cum cineva ar fi fost ascuns în camera alăturată ca să le surprindă conversaţia. Dar probabil că prezenţa lui o făcea anormal de nervoasă. Asta se dovedi după imprecizia gesturilor şi modul de a evita cu grijă să-i întâlnească privirea. Doar dacă nu cumva se comporta astfel faţă de colegul ei, respectând uzanţele care cereau ca o femeie japoneză să manifeste o deferenţă ostentativă faţă de superiorii ei ierarhici.

Totuşi, totul dezminţea în jurul ei această supunere în faţa tradiţiei. Vizibil mai evoluată decât japonezul mediu, Kuniko Masashi trăia singură în acel apartament din cartierul Shinjuku unde se îngrămădeau semnele exterioare ale fascinaţiei sale pentru Occident: discuri, cărţi, presă europeană sau americană, bibelouri, suveniruri din călătorii, nimic sau aproape nimic nu amintea de Japonia ei natală. Părea că îşi construise un univers al ei unde Japonia propriu-zisă, omniprezentă afară, nu mai ocupa aici decât un loc simbolic.

Yamashita îi spuse câteva cuvinte de-o parte, se pare ca s-o liniştească. Dar tânăra femeie luă iniţiativa să se adreseze direct lui Diaz într-o engleză impecabilă:

— Îmi pare rău, domnule Diaz, dar mi-e teamă că nu pot să vă spun nimic în plus faţă de ce i-am spus comisarului Nakamura.

Cubanezul se destinse brusc. Pentru prima dată, cineva nu-i mai spunea Raul-San. Îi adresă un zâmbet seducător şi insistă cu o voce suavă:

— Mai spune o dată. Poate că ţi-a scăpat un detaliu.

Tânăra femeie îl consultă pe Yamashita cu privirea. Acesta păru că e de acord.

— Comisarul Fuwa se împrietenise cu domnul Kirsh, pe care îl stima, zise ea cu o voce blândă. El l-a antrenat în această aventură nefericită.

— Care aventură?

Altă privire spre Yamashita. Acesta clipi din nou aprobator.

— Fuwa-San, în orele libere, făcea o anchetă asupra unui caz de prostituţie care părea foarte important pentru el. Ba chiar mi-a mărturisit că era vorba de un caz foarte grav de moravuri, ale cărui consecinţe ar putea să afecteze vechiul şi noul guvern.

Se întrerupse brusc, pretextând că umple din nou paharul japonezului, a cărui privire ezita între indulgenţă şi reprobare. Spusese prea mult?

— Mai mult nu ştiu, adăugă ea repede. Yohei avea încredere deplină în mine, dar nu avea nici un motiv să-mi facă confidenţe pe care nu i le ceream.

Se trădase folosind numele mic. Diaz profită.

— Nici măcar în pat?

Cubanezul pescuise informaţii din dosarul subţire întocmit de serviciile UNSD-ului. Dar a spune lucrurile cu atâta brutalitate, asta putea să fie considerată în Japonia drept cea mai rea dintre grosolănii. Faţa tinerei femei se înnegură, ca şi cea a comisarului Yamashita, şi Diaz ar fi fost gata să bage mâna în foc că discuţia se va opri acolo.

„Doamne sfinte! îşi zise cubanezul. Sunt totuşi poliţişti, nu copii de cor!”

Ai fi zis că în Japonia poliţia lucra cu mănuşi albe!

Kuniko Masashi, cu o voce tremurătoare, lăsă totuşi să-i scape câteva frânturi de mărturisire:

— E adevărat, Raul-san, că am fost un timp... în fine, comisarul Fuwa îmi făcea confidenţe. Dar asta se întâmpla acum cinci ani. Comisarul îşi iubea soţia şi voia să-şi păstreze familia. Deci nu ne-am mai întâlnit.

Insistase asupra acestor ultime cuvinte, vrând parcă să scape de orice alte întrebări în această direcţie. Totuşi, această mărturisire întârziată suna tare fals. Cu siguranţă că fusese sfătuită să spună cât mai puţin posibil, să furnizeze răspunsuri evazive iar Yamashita, prin semne convenite dar pe care abia dacă încerca să le ascundă, îi controla gândirea de la distanţă. Dovadă clară că poliţia din Tokyo nu ţine deloc să vadă un agent

al Naţiunilor Unite băgându-şi nasul într-un caz care probabil că nu era deloc o banală reglare de conturi.

— Comisarul Fuwa ţi-a dat totuşi un indiciu, insistă Diaz, un detaliu? N-a vorbit de nimic în faţa dumitale? Doar nu poţi pretinde că nu ţi-a cerut niciodată să faci nici cea mai mică cercetare, să dai un telefon, să cercetezi un dosar? Nu se poate să nu fi avut întâlniri, să nu fi contactat pe cineva străin serviciului al cărui nume să nu-ţi fi atras atenţia!

Era cât se poate de evident. Nu putuse să fie lăsată total de-o parte, sau chiar să nu fi observat nimic neobişnuit!

Japoneza păru totuşi la fel de jignită ca în cazul în care i s-ar fi cerut să-şi arate sânii pe canalul NHK la o oră de mare audienţă. Văzând-o şi auzind-o, ai fi zis că un patron în Japonia nu avea nici cea mai mică încredere în secretara lui. Abia dacă se uita la ea!

Într-o ţară unde femeile începeau să se emancipeze, să-şi ia amanţi tineri şi să le zică soţilor lor „pubele goale”...

Era greu de crezut!

— Nu... nimic, răspunse ea ezitând... A fost totdeauna foarte discret în această privinţă.

Enervat, Raul blestema în sinea lui. Ăştia doi îşi băteau joc de el! Problema era să afle de ce, în acest caz, poliţia abia îşi trăgea picioarele. Oricum, în seara asta era sigur că nu va afla mai mult. Kuniko Masashi, de teama superiorilor, n-ar fi riscat nici cea mai mică mărturisire în prezenţa lui Yamashita.

Doar dacă nu cumva acest duo nu fusese pus la cale dinainte, în scopul de a-i întrerupe brusc cercetările.

Raul se ridică pentru a da de înţeles că prefera să nu insiste şi nici să-şi piardă timpul. Yamashita, uşurat, îl imită imediat. Apoi, după schimbul reciproc de plecăciuni, cei doi bărbaţi părăsiră apartamentul japonezei.

Totuşi, în momentul în care ieşea pe uşă, cubanezul simţi mica mână călduţă a secretarei care strecura ceva în mâna lui.

*

* *

Cu pântecele mistuit de un foc devastator, cu faţa plină de o sudoare acră, cu tâmplele pulsând nervos, cu un nod în gât, Ralph Kirsh se zvârcolea de durere gemând pe o rogojină.

De o oră durerea devenise din ce în ce mai puternică, transformându-i corpul într-un creuzet în care se elabora o alchimie despre care nu ştia nimic, dar despre care presimţea că îl putea duce până la nebunie.

Totul începuse mai ales după cea de a doua intravenoasă.

La început îl duseseră într-un fel de cameră antiseptică unde un personaj, despre care presupunea că e medic, îi făcuse un examen complet urmat de o electrocardiogramă. Apoi bătrâna revenise şi medicul, un bărbat mărunţel şi slab, cu mustaţă şi nişte ochelari ciudaţi, îi făcuse prima injecţie cu ajutorul unei seringi mici.

După care nu-şi mai amintea nimic. Oboseala îl doborâse brusc şi devenise inconştient. Se trezise abia la întoarcerea medicului şi la a doua intravenoasă. Imediat după aceea, colosul îl împinsese fără menajamente până în cămăruţa cu pereţi aproape transparenţi unde se trezise prima dată din comă.

După care începuse iadul!

Între coapsele sale pline de sudoare, membrul viril stătea tot ridicat, purpuriu şi umflat, făcând proeminente venele ca nişte nervuri groase de culoare mov, incapabil să-l scoată din erecţie, ca şi cum ar fi suferit de o criză acută de priapism. Era atât de tare încât nu avea curajul să-l atingă de teamă să nu sporească o arsură abia suportabilă.

Se întoarse pe o parte, sperând să găsească puţină uşurare prin schimbarea poziţiei, dar sexul i se lovi de rogojină. Simţind că se sufocă, ţipă ca un animal rănit.

Era clar că nimic nu reuşea să-i uşureze chinurile. Probabil că îi administraseră un drog al cărui efect secundar era această erecţie nesfârşită.

Dar în ce scop?

Îi venea din ce în ce mai greu să-şi facă ordine în gânduri. N-ar fi suportat nici măcar contactul unui cearceaf pe piele. În minte i se îngrămădeau scene de orgii pe care nu-şi amintea să le fi trăit şi nici măcar să le fi văzut. O sarabandă ciudată, însoţită de rituri isterice, unde defilau corpuri dezbrăcate, sâni grei care se ofereau cu generozitate, coapse întinse şi care se desfăceau în calea unor penisuri triumfătoare şi neobosite, un fel de talcioc al sexului, unde i-ar fi plăcut să fie actorul principal şi, de ce nu, miza.

Se strâmbă, având sentimentul cumplit că-şi pierde treptat stăpânirea de sine. Dorinţa era din ce în ce mai puternică, intolerabilă în constanţa sa demenţială. Dorinţa de a frământa un trup de femeie, de a-l poseda iar şi iar, la infinit, într-o fantasmă de orgasm perpetuu. În ciuda eforturilor, nu se putea desprinde de această viziune nebună şi vag infernală.

Închise ochii şi încercă să-şi concentreze gândul asupra lui Diaz care, aflat la Miami, probabil că petrecea o vacanţă fericită

alături de Dolores. Dar în minte i se impuse imaginea lui Dolores, goală şi provocatoare ca o prostituată din Harlem.

Mintea îi intră în panică, dominată în egală măsură de oroare şi de deliciile obsesiei. Ce se întâmpla cu el? Se zbătea într-un cerc vicios, încercând să scape de gândul la dorinţa monstruoasă care îl persecuta, dar unde orice gând îl aducea în mod invariabil la acelaşi subiect: o sexualitate animalică, aproape arhaică, independentă de orice emoţie sau sentiment.

Închise ochii, posedat parcă de un spirit rău cu care trebuia să se lupte.

Şi acest spirit rău căpătă brusc formă sub ochii săi.

Bătrâna se întorcea la el cu o femeie tânără în întregime goală, al cărei păr negru se revărsa în cascadă până la jumătatea spatelui. Ralph, cu un nod în gât, o văzu venind spre el, apoi bătrâna se lăsă în genunchi undeva mai la o parte. Fata îşi întindea spre el sânii grei cu aureole mari şi granuloase ca nişte medalii, iar coapsele groase, albe ca zahărul, se terminau cu un perişor des sub care începea trandafirul cu două petale. Cu o legănare promiţătoare, fata ajunse la rogojina alsacianului. Apoi se lăsă în genunchi şi îi luă în mână membrul în mod delicat, admirând proporţiile pe care i le conferea acea erecţie incredibilă.

Ralph se înfioră de plăcere şi de durere intim amestecate. Apoi începu să se tânguie când mişcarea de du-te-vino intensifică arsura.

Aşezată într-un colţ al încăperii, femeia în negru urmărea scena cu o fascinaţie isterică, cu ochii daţi peste cap, cu buzele palpitânde. Pronunţă câteva cuvinte şi fata se aşeză călare pe alsacian, lăsându-se pătrunsă de sexul lui cu o încetineală calculată.

Ralph avu o uşoară senzaţie de uşurare, apoi durerea reveni foarte repede, atroce şi foarte plăcută în acelaşi timp.

— Mă numesc doamna Wong, zise femeia în negru în timp ce fata se agita. Ea este Maiko...

Wong? Nu era un nume foarte japonez, mai curând chinezesc după cum presupusese când o văzuse apărând pentru prima dată la *sento* din cartierul Shinjuku.

Fata închisese ochii şi îl călărea cu sălbăticie, înfigându-i-se până la refuz în sexul care o străpungea cu toată grosimea lui.

În starea în care se afla, Ralph se miră că nu termină imediat. Dimpotrivă, avu nevoie de minute multe înainte de a juisa. Dacă se putea numi aşa acel amestec ciudat de uşurare şi de durere

care revenise imediat.

Dar ceea ce-l uimi şi mai mult, fu faptul că se abandonă în clipa următoare a doua oară intimităţii japonezei, apoi încă o dată, ca şi cum ar fi fost dominat de o energie sexuală inepuizabilă.

Din când în când, doamna Wong, puncta asaltul cu o vorbă scurtă care părea să fie un ordin pentru partenera lui.

Maiko îşi schimbă în curând poziţia şi, plasându-se mai jos, îi prinse sexul cu gura. Ralph simţi buzele călduţe strângându-se ca un inel în jurul penisului gata să explodeze.

Era tot timpul la fel de tare. Ca şi cum nimic n-ar fi putut să satisfacă animalul care, între picioarele lui, părea că are o viaţă independentă. Dar acum era stăpânit de frică în faţa acelei dorinţe inumane, mai multă teamă decât orgoliu. Nu se mai simţise niciodată atât de incapabil de a-şi stăpâni instinctele cele mai perverse. Prin minte îi trecură pofte de viol, lăsând în urma lor imagini de trupuri masacrate.

Înainte de a juisa pentru a patra oară.

Aproape inconştient de propriul său orgasm.

Fata îi înghiţi conştiincioasă sperma când vocea doamnei Wong răsună din nou în încăpere, într-o engleză cu un puternic accent chinez.

— Ei bine, ţapule, cum te simţi transformat în armăsar?

În alte împrejurări, expresia i s-ar fi părut aproape comică, luată dintr-un film prost. Dar Maiko, nesăţioasă, îşi reluase deja călăreala, cu capul dat pe spate, cu mâinile fine mângâindu-şi sânii cu mameloane întărite de dorinţă, despărţindu-i, lovindu-i unul de altul, lingându-i cu o limbă parcă de şarpe.

— Vei vedea, drăguţule, continuă vocea doamnei Wong, vei vedea... ăsta e doar începutul, ţapule, doar începutul...

Doar începutul... înainte de ce?

Întorcând capul, Ralph avu atunci o viziune cumplită. Dându-şi la o parte pulpanele rochiei şi descoperindu-şi corpul îmbătrânit, plin de riduri şi de cicatrice roşiatice, bătrâna doamnă Wong îşi strecurase mâna spre sexul încărunţit ca să-şi ofere singură plăcerea.

Pe degetul său arătător strălucea un rubin stacojiu.

Stacojiu ca sângele care şiroia din abdomenul comisarului Fuwa.

CAPITOLUL V

Burt Wilkey, şeful staţiei CIA de la Tokyo, se uită la Raul Diaz cu o privire mohorâtă şi binevoi să ia hârtia şifonată pe care i-o întindea cubanezul. Se uită la el un moment. Apoi, deoarece dorea să întârzie verdictul, din lipsa unor detalii mai precise, întrebă:

— Cine ţi-a dat asta?

Cubanezul dădu din umeri schiţând un zâmbet nătâng. Wilkey corespundea până la caricatură cu portretul pe care i-l făcuse Victor: cel al funcţionarului tipic pentru care orice iniţiativă trebuie să fie acoperită de superiorii săi şi care cere de fiecare dată un ordin scris de teamă să nu comită greşeala fatală care să-i dea peste cap planul carierei sale.

— Cine ştie! răspunse Diaz. Numai în oraşul Tokyo sunt douăsprezece milioane de locuitori. De unde să ştiu cine mi-a strecurat asta în buzunar?

Americanul dădu din cap. Braţele îi alunecară până la marginea biroului de care mâna sa nervoasă se agăţă ca şi cum ar fi vrut să se apere de orice mărturie compromiţătoare din partea cubanezului.

— Îţi baţi joc de mine?

— N-aş îndrăzni.

Victor îi spusese că nu părea deloc dispus să se amestece. Nici să colaboreze, după cum se putea vedea.

Totuşi, Wilkey păru în curând că revine la sentimente mai bune. Numele lui Victor Makenan nu îi era străin. Victor fusese mult timp un fel de legendă vie la CIA din cauza câtorva acţiuni de răsunet îndeplinite în Extremul Orient la sfârşitul războiului din Vietnam. Cu siguranţă că avea încă destui prieteni la Langley, la sediul CIA, ca să aibă greutate asupra deciziilor unui Burt Wilkey.

Acesta ezită totuşi încă o jumătate de secundă, cât îşi aprinse o ţigară Pall-Mall, apoi îşi ridică corpul mare şi uşor adus de spate, care îl făcea să semene, din spate, cu un Frankenstein din anii treizeci, şi ieşi un moment din birou.

— Am cerut să se verifice, zise el întorcându-se şi aşezându-se în faţa lui. Poate să fie o listă de nume codificate, sau pur şi simplu nişte restaurante, baruri, localuri de noapte... Cine să mai ştie, cu scrierea lor blestemată!

Raul păstră tăcerea, hotărât să aştepte cu răbdare rezultatul fără să spună ceva. Dar, ros de curiozitate profesională, şeful staţiei CIA întrebă imediat:

— Ai noutăţi despre colegul tău... Kirsh, parcă?

— Nimic deocamdată, poliţia bate pasul pe loc. De altfel, se vede de la o poştă că japonezilor nu le pasă de el. Au alte griji!

— Poliţiei din această ţară îi pasă totdeauna de ce se întâmplă, obiectă Burt Wilkey schiţând un zâmbet. Totdeauna! Dar interesele care sunt probabil în joc pot uneori să depăşească atribuţiile lor obişnuite. Aici, ca oriunde, poliţia nu are ultimul cuvânt, chiar dacă cei mai mulţi dintre cetăţeni au în ea o încredere oarbă şi este respectată mai mult decât în Statele Unite şi în multe alte ţări.

— Nu mă aflu aici ca să mă ocup de stările sufleteşti ale poliţiei japoneze, îi atrase atenţia cubanezul. Am venit ca să dau de urma unuia dintre oamenii noştri care a dispărut în urma asasinării unui poliţist într-un hotel de raport din acest oraş blestemat.

— Un *love-hotel* n-are nici o legătură cu un hotel de raport, protestă Wilkey. Aici, apartamentele sunt atât de înguste încât, atunci când cuplurile vor să facă dragoste, chiar căsătorite, sunt obligate să meargă la hotel.

Wilkey avea dreptate. Diaz îşi amintea că citise o anchetă asupra acestui subiect într-un număr din *Penthouse.* Înghesuiţi împreună cu părinţii şi copiii în spaţii liliputane, japonezii n-aveau altă posibilitate, ca să aibă puţină intimitate, decât să se ducă din când în când la aceste hoteluri unde, pentru minimum cinci mii de yeni, dispuneau de o cameră şi de accesorii destinate trezirii ardorilor erotice şi alimentării fantasmelor. Acolo petreceau două ore sau o noapte şi puteau să uite de viaţa cotidiană formată din stres şi promiscuitate.

Se scuză:

— OK, zise el, să admitem! Dar, de când mă aflu aici, în afara unor plimbări inutile, nu mi se spune nici măcar un cuvânt care să mă intereseze. De ani de zile lucrez împreună cu Ralph, şi toată lumea are aerul că consideră dispariţia lui ca un eveniment minor ca ultima pălărie a unei mari vedete. Cât priveşte acel poliţai căruia i s-a tăiat burta, nimeni nu e în stare să-mi dea nici cel mai mic detaliu despre cazul pentru care îi ceruse lui Ralph să-i dea o mână de ajutor.

— Ştiu, ştiu... mormăi americanul. Şi probabil că japonezii nu-ţi vor spune nimic, chiar dacă ştiu mai mult decât pretind. Aşa sunt

ei. Japonezi înainte de toate. Colaborarea nu face parte din calităţile lor. Consideră că ştiu ce au de făcut şi uneori chiar au dreptate. L-am cunoscut bine pe Fuwa. Îşi băga nasul peste tot, dar era un poliţist excelent. Şi cinstit pe deasupra. Numai că, tot băgându-şi nasul peste tot, şi-a făcut duşmani.

— Adică?

— Părerea mea e că, probabil, yakuzele din clanul Yamaguchi-gumi i-au făcut de petrecanie. Anul trecut, le-a provocat multe necazuri distrugând o reţea care se ocupa cu extorcarea de fonduri în sectorul Ikebukuro. Kirsh a tras-o şi el de pe urma lui, şi tare mi-e frică că îl vom găsi curând plutind pe Sumida.

Raul îi admiră optimismul, în timp ce se întreba dacă să-i tragă sau nu una peste bot. Dacă japonezii voiau să lucreze singuri, el adopta în schimb politica struţului!

— Deocamdată, spuse mirat Diaz, poliţia n-a descoperit nimic. Nici măcar un ceas de mână!

— Lasă-i să-şi facă treaba, zise Wilkey suspinând. Nici măcar nu înţeleg de ce te-au trimis aici. Îţi pierzi timpul. Ca să înţelegi această ţară, trebuie să fii născut aici. Nu doar să vorbeşti aceeaşi limbă cu ei, să respiri ca ei sau să faci dragoste ca ei. De aceea aştept cu nerăbdare mutarea mea în insulele Hawaii, dacă vrei să ştii. Dacă Kirsh mai e încă în viaţă, japonezii vor pune mâna pe el mai devreme sau mai târziu, poţi să fii sigur de asta. Dacă nu, atunci înseamnă că asasinii lui Fuwa i-au luat şi lui viaţa.

Mai devreme sau mai târziu! Vorbea ca un funcţionar la un pas de pensionare. Blazat. În schimb, era sigur că CIA, ca şi poliţia din Tokyo, se străduia să descurajeze cercetările.

O secretară blondă şi zveltă, care semăna vag cu Marylin Monroe, intră în acel moment, având în mână faimoasa listă.

— E o listă cu băi, anunţă ea fără măcar să arunce o privire spre cubanez. Toate sunt situate în acelaşi perimetru din cartierul Shinjuku, între sanctuarul Hanazono şi staţia de metro Shinjuku-Sanşome. Numărul lor exact este opt. Am indicat cu aproximaţie pe plan localizarea lor. Mai aveţi nevoie de mine?

Burt Wilkey scutură din cap în timp ce consulta lista şi planul. Acele cartiere imense fără nume de străzi şi nici puncte precise de reper îl indispuneau la culme când se gândea la străzile numerotate şi trase la aţă din New York.

Blonda plecă fără să mai spună nimic. Raul se uită în urma ei admirându-i anatomia.

— Nu te obosi, mormăi Wilkey, de luni de zile încerc să mă

culc cu ea. Cu aceleaşi rezultate nule ca şi subordonaţii mei. Ori e un model de virtute, ori e o idioată frigidă!

— Îmi dai voie să încerc? îi propuse Diaz.

Burt Wilkey ridică spre cubanez o privire pe jumătate întrebătoare, pe jumătate furioasă, şi întâlni acelaşi zâmbet nătâng al unui inocent. Apoi îi întinse documentul japonez şi traducerea lui.

— Ia asta, e tot ce pot să fac pentru tine deocamdată. Sper în mod sincer că îl vei găsi pe Kirsh, dar îţi mărturisesc că nu prea cred. Yakuzele n-au obiceiul să lase martori în urma lor. Oamenii ăştia nu sunt nişte copii de cor şi mutrele lor de şobolani îi bagă în sperieţi atât pe poliţişti cât şi pe politicieni. Un mare număr dintre ei sunt de fapt mână în mână cu sindicatele, nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi. Prezenţa lui Ralph era grăuntele de nisip care ar fi putut bloca mersul maşinăriei. Cum aceste organizaţii nu acţionează pripit în faţa unei situaţii neaşteptate, presupun că asta a stârnit multe discuţii, înainte ca la vârf să se ia decizia finală... Chiar nu vrei să-mi spui de unde ai această listă?

Diaz se ridică fără să răspundă. Încrederea sa în Wilkey era acum zero. De ce se înverşuna asupra acestei filiere yakuza? În Occident, mafia japoneză făcea parte de mult timp din fantasmele la modă. Dar puterea ei – reală – nu-i permitea totuşi să dispreţuiască legea chiar fără să-şi primească deloc pedeapsa, şi cu atât mai puţin ordinea stabilită.

Yakuzele erau şi ele formate tot din japonezi. Or, asasinarea unui comisar de poliţie şi răpirea unui agent străin nu puteau să fi fost decise chiar atât de simplu.

— Apropo, zise Diaz, nu ţi se pare ciudat că yakuzele tale nici măcar nu s-au gândit la o înscenare identică pentru moartea lui Ralph?

Burt Wilkey făcu o strâmbătură dubitativă. Reflectă sau se prefăcu cât timp trase cu sete din ţigară.

— Poate că au vrut să-l interogheze puţin înainte de a se debarasa de el.

— Şi să-l transforme în *sushi,* ştiu, replică ironic Raul. Ar trebui într-adevăr să-ţi ceri mutarea, amice, bucătăria japoneză ţi-a stricat rău stomacul. În ritmul ăsta, în curând vei fi bun doar să duci telexurile la Langley.

Wilkey nici nu clipi. Nu-l conduse.

Părăsind biroul şefului staţiei CIA din Tokyo, Diaz se consolă schiţând un zâmbet spre blonda platinată cu fund incendiar.

*

* *

La ultima ejaculare, Ralph crezuse că moare, deposedat parcă de el însuşi, golit de orice energie de bruneta Maiko cu apetit insaţiabil. Dar, colosul revenise cu tipul micuţ cu ochelari şi, după a treia injecţie, membrul său îşi recăpătase incredibila sa rigiditate, măciucă de oţel care îi provoca dureri de armăsar dornic de împerechere. Apoi Maiko se urcase din nou pe el, după care cedase locul unei anume Keiko, al cărei temperament se dovedise la fel de vulcanic.

Sătulă de spectacol, doamna Wong plecase în cele din urmă, dar colosul era tot acolo, aşezat pe coapsele sale elefantine, cu mâinile grase sprijinite pe ele, la încheietura bazinului.

Era clar că avea sarcina să raporteze despre comportamentul ultimului armăsar recrutat de doamna Wong.

În ciuda durerii pe care i-o provoca acest priapism monstruos, Ralph se străduia să analizeze situaţia. Dar nu găsea nici o ieşire. Nici măcar nu ştia unde se afla, nici începând din care moment drogul îl făcuse să piardă orice noţiune a timpului.

Această situaţie te ducea cu gândul la o farsă enormă. Fuwa fusese asasinat iar el fusese răpit la mii de kilometri de casa lui ca să fie transformat într-un supermascul care, de două ore, se deda unui maraton sexual de-a dreptul smintit.

Totul era grotesc. Avea să se trezească din acel coşmar şi avea să râdă în hohote. Totuşi, pe măsură ce minutele treceau, coşmarul devenea tot mai real.

Pentru că pur şi simplu asta era realitatea!

Nici o ejaculare nu-i adusese nici cea mai mică alinare. Aproape imediat se pomenise dominat din nou de dorinţa intactă, gata să repete asalturile sexuale, gata să cedeze impulsurilor virilităţii împotriva voinţei sale, nerăbdător, febril, ca o jucărie care servea doar la potolirea poftelor unor partenere succesive.

Numita Keiko alunecase acum lângă pântecele lui. Satisfăcută şi epuizată, ea închisese ochii, apăsând cu toată greutatea pe sexul său pe care îl ţinea încă strâns în mână, aşa cum un copil ar fi ţinut o jucărioară.

Nepăsător, colosul îi lăsă câteva minute de odihnă, apoi veni s-o scuture de umăr şi să-i dea ordin să plece.

Fata păru că pleacă cu regret, cu pulpele încă pline de spermă.

Ralph crezu că i se va lăsa în sfârşit un moment de odihnă dar, în acelaşi moment, pe uşa culisantă apăru din nou doamna

Wong.

Machiată strident, chinezoaica îmbrăcase o pereche de pantaloni şi o tunică de mătase roşie care o făceau să pară puţin mai tânără. Dar privirea era aceeaşi, rece şi inchizitorială, iar gura, subţire şi plină de cruzime, părea crispată într-o expresie de dispreţ universal.

Făcu un semn spre „muntele de grăsime”, care se scutură cu o supleţe uimitoare şi luă un mic pachet dreptunghiular cu grijă pliat într-un colţ al încăperii.

— Îmbracă-te, domnule Kirsh, ordonă ea.

Colosul îi înmână pachetul: un kimono bălţat care semăna mai curând cu un veşmânt de femeie, cu mâneci largi şi un cordon de mătase.

— Îţi spui probabil că acest veşmânt nu te face prea viril pentru un occidental, nu? zise doamna Wong. Totuşi acum n-ar mai trebui să ai îndoieli în această privinţă. Tratamentul doctorului Kodama pare să fi reuşit.

— Ce tratament? întrebă Ralph cu o voce slabă. Ce vrei?

Era pentru prima dată, de când se trezise, când avea forţa să pună întrebări despre soarta lui.

Bătrâna păstră un moment de tăcere, apoi zise:

— Află mai întâi că aici eu dau ordine. Trebuie să mi te supui în toate. Ar trebui să renunţi la ideea de a scăpa de aici! Yamotashi te va păzi zi şi noapte.

„Muntele de grăsime” rânji făcând să-i tremure gelatina bărbiei.

— Restul, continuă ea, îl vei afla la timpul potrivit. Dar înainte de asta, aş vrea să-mi spui ce făceai cu acel poponar de Fuwa.

Pronunţase cuvântul „poponar” cu o demnitate aproape tulburătoare. Să fi fost efectul drogului?

— Nu mi-ai răspuns, insistă ea. În afară de nume, încă nu ştiu nimic despre tine. Din ce serviciu străin faci parte?

Chinuit de durere, Ralph se ridică fără să răspundă şi desfăcu lent kimonoul lăsat de colos la picioarele sale. Cu picioarele tremurânde, Ralph crezu că va voma pe rogojină. Cel mai mic gest însemna un efort enorm, şi i se păru că are nevoie de un timp infinit ca să îmbrace kimonoul şi să-şi lege cordonul...

Din nou, durerea intolerabilă! Puţin lipsea să nu juiseze acolo, fără cea mai mică mângâiere, căci dorinţa, răscolită de efectele drogului, prelua din nou controlul asupra voinţei sale.

Doamna Wong rânji admirându-şi opera.

— Cum vrei, zise ea. Oricum, până la urmă vei vorbi. Nimeni

nu va veni să te caute aici. Şi vei continua să suferi..

— De ce? întrebă alsacianul simţind că nu se mai putea ţine pe picioare.

— De ce? Pentru că asta e dorinţa mea. Şi pentru că eşti util deocamdată. După cum ai putut să-ţi dai seama, testăm asupra ta efectele unui nou drog pe care laboratoarele noastre tocmai l-au pus la punct. Se pare că eşti un subiect deosebit de receptiv. Dar mai există o necunoscută. Toţi cei asupra cărora l-am folosit până acum au cedat cardiac după a doua zi de folosire. E singura problemă pe care o mai avem de rezolvat. De aceea, m-ar dezamăgi tare mult dacă ai muri, domnule Kirsh. Tare mult...

Ralph se ţinea din ce în ce mai greu pe picioare. Cu un efort de voinţă supraomenesc, reuşi totuşi să se menţină în faţa bătrânei şi să-i înfrunte privirea hipnotică.

Dacă ar fi putut, i-ar fi făcut o mare plăcere să o strângă de gât. Din păcate, avea mai puţină forţă decât un nou-născut.

Era nebună de legat!

Cu un ultim efort, reuşi să facă un pas în direcţia ei. Colosul fu gata să intervină, dar doamna Wong mătură aerul cu mâna sa slabă.

Ralph mai făcu un pas. Dar totul începuse să se clatine în jurul lui. Pereţii de lemn şi hârtie dansau într-un fel de ceaţă opacă.

CAPITOLUL VI

Din fericire pentru el, comisarul Ryufu Yamashita îi moştenise pe compatrioţii săi. Ca majoritatea japonezilor, el era în stare de o rezistenţă mediocră în faţa alcoolului, iar Diaz se dăduse lui din toată inima.

Flancat de îngerul său păzitor, Raul începuse seara mai întâi la barul *Hilton* cu câteva pahare zdravene de whisky irlandez. Apoi, rapid, reuşise să-l târască pe Yamashita în localurile din cartierul estic Shinjuku, sub pretextul de a face cunoştinţă cu miile de seducţii ale oraşului Tokyo *by night.*

Descoperise că punctul slab al poliţistului era format din două cuvinte: bere şi sake.

De două ore, de când se făcuse noapte de-a binelea, mergeau astfel din restaurant în club de noapte, din club de noapte în bistrou, din bistrou în local de striptease, găsindu-se în stradă doar ca să traverseze acel fluviu neîntrerupt de lumină electrică care parcurgea oraşul de la un capăt la altul, revărsându-se cascadă din miile de neoane suspendate şi din firmele stridente ale bordelurilor.

Puţin cam ameţit de sake, cubanezul era totuşi perfect lucid şi conştient de scopul pe care şi-l fixase: să-L facă pe Yamashita să-i indice mijlocul de a găsi apartamentul lui Kuniko Masashi.

Fie din pura sa voinţă străină de o poveste care nu o privea, fie mai curând de teamă ca hârtia să nu cadă în alte mâini decât ale sale, tânăra femeie omisese să-i precizeze numărul ei de telefon sau să-i facă un plan al cartierului. Ceea ce îl obligase să folosească această stratagemă cu Yamashita. Din fericire, în afara serviciului, acesta se dovedea mult mai simpatic şi destins decât ar fi bănuit. Ca majoritatea japonezilor după o zi stresantă, aprecia cheful şi distracţiile nocturne pe care le oferea oraşul.

Cu pasul ezitant, cu cravata slăbită, cu ochii mari ai unei găini înfometate, Yamashita începea de fapt să se clatine în mod serios.

Puţin în amonte, despicând o mulţime pestriţă formată aproape exclusiv din bărbaţi, Raul se străduia să repereze un detaliu care l-ar fi putut ghida. Un magazin de haine, o băcănie, un cinematograf, un teatru porno a cărui firmă îl agresase în mod neplăcut... Mormăind ceea ce probabil că era un cântec de cătănie, comisarul Yamashita se străduia, la câţiva paşi în

spatele lui, să păstreze un minim de decenţă în comportament. Raul, agasat, se opri totuşi ca să-l aştepte şi să nu-i trezească în mod inutil bănuieli. Se aflau acolo ca să se distreze în afara orelor de serviciu.

Yamashita îl prinse din urmă în faţa unui *Pink Bar* de unde se auzea o muzică „tehno” insuportabilă şi fu gata să se prăbuşească în braţele lui.

— Raul-San... bâigui el, acest local e foarte bun, îl cunosc. Fetele... superbe...

Raul îşi dădea seama că japonezul profita. ONU plătea.

Cubanezul încuviinţă totuşi, decis să-l îmbete turtă. Intrară într-o atmosferă unde domnea miros de bere şi de parfumuri dulci. Câteva fete discutau la bar cu clienţii, altele se aflau la masă în diferite colţuri lipsite de lumină. Se vedea bine că erau nişte „ocazionale”, studente sau chiar mame de familie care veneau aici să câştige un ban. Scopul era acelaşi: a-l face pe client să bea, să-şi povestească viaţa ca să prelungească seara, să obţină de la el un bacşiş cât mai mare, apoi să-l împingă uşurel spre ieşire. Doar dacă nu cumva, intrând în joc afinităţile, sfârşeau noaptea într-un *love-hotel* de lângă gară.

Dar Yamashita nu minţise. Cele mai multe fete erau tinere – mai puţin de treizeci de ani – şi drăguţe. Şi mai aveau acea falsă ingenuitate care lipsea animatoarelor cu adevărat profesioniste.

Se prăbuşiră la o masă din fundul sălii. Imediat, două japoneze cu coafuri complicate, îmbrăcate cu taioare de culoare închisă şi fuste scurte, părăsiră barul şi se instalară la masa lor.

Excitat de alcool, japonezul părea în elementul său. Comandă bere şi o sticlă de whisky irlandez. Diaz plăti comanda fără să clipească.

În ciuda frumuseţii de netăgăduit a fetei care, din oficiu, se instalase lângă el, înjura în sinea lui că trebuia să-şi piardă timpul din cauza lipsei de bunăvoinţă a poliţiei din Tokyo. Totul ar fi fost atât de simplu dacă Nakamura ar fi jucat cu cărţile pe masă.

— Pe a ta o cheamă Keiko, îl anunţă Yamashita făcând prezentările. Pe a mea, Yuko...

După care izbucni într-un râs zgomotos.

Diaz avu preţ de un minut senzaţia că juca teatru cu el, că nu era chiar atât de beat pe cât voia să pară şi că îi testa reacţiile. Dar nu! Yamashita era pe cale să se îmbete criţă.

— Îţi amintesc, Raul-San, bâigui el, îţi amintesc că nu sunt prostituate... Aşa că, controlează-te!

Izbucni iar în râsul acela zgomotos care îi cutremura tot

corpul.

Să se controleze? Ce tâmpenie! Una din mâinile numitei Keiko se fofilase deja între coapsele cubanezului după un minut de conversaţie. Era clar că farmecul său latin acţiona cu viteză supersonică.

Din când în când, Yamashita traducea cuvintele animatoarei cu o voce încleiată, dar intervenţiile sale, sub acţiunea alcoolului, deveniră din ce în ce mai rare şi Raul fu nevoit să se descurce prin propriile sale mijloace.

De fapt nici nu avea nevoie să vorbească mai mult. Keiko începuse să-l mângâie, jucându-se prin pantaloni cu umflătura care se făcea tot mai mare. Cubanezul se gândi la Dolores care se afla la Miami. Dacă ar fi ştiut tot ce trebuia să facă ca să îndeplinească cerinţele serviciului...

Fata îi desfăcuse şliţul şi scosese afară membrul întărit din ganga lui de pânză. Cu o mână fermă şi catifelată, fără ca cineva să-i acorde o cât de mică atenţie, începu să-l masturbeze încet sub masă.

Diaz înghiţi în sec.

În jurul lor, consumatorii continuau să plutească în mod paşnic pe norii prodigios de groşi ai alcoolului şi ai fumului de ţigară care plutea în interiorul barului.

Când simţi că nu mai poate, Diaz aruncă o privire spre Yamashita care dădea din cap pe umărul însoţitoarei sale, în timp ce aceasta, cu gura lipită de urechea japonezului, se străduia să întreţină conversaţia ca să-l menţină treaz.

Keiko îi trăsese deja la loc fermoarul, privindu-l cu o uşoară grimasă complice. Ca şi cum acest episod nu prezenta nici o importanţă, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Puţin frustrat, Diaz îi mulţumi cu un zâmbet şi o sărută pe ceafă. Acum era momentul. Oferi o a doua sticlă de whisky, strecură câteva bancnote fetei sale, se prefăcu că merge la toaletă şi profită ca să plece, lăsându-l pe japonez pradă nirvanei sale alcoolice. Cine ştie, poate că va avea timp să treacă şi să-l ia de acolo înainte ca acesta să-şi dea seama de ceva?

După câţiva metri în direcţia gării din Shinjuku, întoarse capul să vadă dacă fata sau Yamashita sunt pe urmele lui. Nu, era singur. Acum mai trebuia să găsească strada pe care locuia Kuniko Masashi.

Şi mai spera să o găsească acasă şi să accepte să-i vorbească.

Mai merse încă vreo sută de metri, apoi făcu la stânga pe o stradă mai puţin luminată. Trei motociclişti, cu şepci şi cizme ca

nişte cosmonauţi în misiune intersideralã, trecurã în trombã pe lângã el, stropindu-l cu o apã stãtutã în care pluteau gunoaie.

— La toţi dracii! izbucni Raul.

De cealaltã parte a strãzii, un cerşetor culcuşit pe cartoane, râse sacadat, un râs aproape feminin, ciudat. Diaz abia dacã îi dãdu atenţie. Totuşi, simţi ca un fel de senzaţie de semnal de alarmã. Dar durã foarte puţin. Mai înainte ca zgomotul motocicletelor Suzuki sã se audã din nou puţin mai departe...

Diaz ridicã ochii. Strada era aproape pustie. Numai acolo, cele trei puncte negre se apropiau în zgomotul infernal al motoarelor.

În ultimul moment, instinctul îl fãcu sã se arunce într-o parte. La timp ca sã vadã pe unul dintre cei trei motociclişti trecând foarte aproape de trotuar şi sã zãreascã ţeava unei arme automate îndreptatã în direcţia lui.

N-ar fi avut timp sã scoatã de la centurã Lügerul extraplat pe care îl trecuse prin vamã!

Instinctiv, Raul se lãsã sã alunece în jos cu spatele la zid. Se auzi o detunãturã, care smulse o bucatã de zid ce cãzu peste capul cubanezului.

Ar fi fost imposibil sã-l rateze de la acea distanţã!

Cei trei motociclişti se opriserã câţiva metri mai departe, apariţii fantomatice adãpostite în spatele ecranului de fum degajat de tobele lor de eşapament aliniate ca la un start de mare concurs. Adevãraţi cai ai Apocalipsei!

Numai cã acei Cavaleri ai Apocalipsei erau patru...

Gâfâind, cubanezul scrutã umbra. Nici o ieşire.

Timp de câteva secunde, rãmase la pândã, cu mâna pe mânerul armei, în timp ce motoarele motocicletelor continuau sã huruie. Deodatã, din umbra unui camion de legume şi fructe, situat cinci metri mai jos, se ivi a patra motocicletã.

Al patrulea cavaler!

Şi el avea în mânã o armã.

Ţâşnind din adãpostul sãu, Diaz se aruncã pe şosea fãcând o rostogolire perfectã, şi ateriză în spatele barei de protecţie a unui Nissan roşu decapotabil.

Al patrulea motociclist trase de douã ori, gãurind caroseria nouã, apoi acceleră cu un zgomot strident.

În momentul în care trecea pe lângã el, cubanezul ţinti roata din spate a motocicletei Suzuki.

Numai un glonţ.

Ca un ecou, a doua detunãturã rãsunã imediat: Diaz nimerise. Cu cauciucul distrus, motocicleta începu sã facã slalom pe asfalt,

apoi derapă pe o distanţă de vreo zece metri şi se ciocni de peretele unui magazinaş.

Cei trei motociclişti plecară în trombă, în timp ce camioneta de legume şi fructe demara cu farurile stinse, patinând pe asfaltul umed.

Cu arma în mână, Diaz o lăsă să depăşească maşina Nissan, apoi, ieşind din adăpostul improvizat, se avântă spre al patrulea cavaler care zăcea pe burtă la câţiva metri de motocicletă. Din cauza şocului, fusese proiectat cu mare violenţă dacă ajunsese atât de departe de vehicul.

Două voci foarte apropiate răcniră la ferestrele imobilelor. Poliţia urma să apară dintr-o clipă în alta.

Disciplinaţi, japonezii din cartier n-ar fi ezitat două ceasuri înainte de a chema forţele de ordine.

Se lăsă în genunchi lângă corp şi îl răsturnă uşor pe o parte, în poziţia zisă „de siguranţă”. Un fir lung de sânge se scurgea din cască, pe o parte a capului, în prelungirea tâmplei. Îi veni să-i scoată casca, apoi se răzgândi. Era inutil. Probabil că murise. Diaz dispăru în noapte, uşor contrariat totuşi că nu văzuse faţa omului care fusese gata să-l împuşte.

Prin uşa întredeschisă, faţa lui Kuniko Masashi exprima o mare surpriză.

— Ce ţi s-a întâmplat, Raul-San?

Cuprinsă de panică, tânăra femeie îl lăsă să intre fără să mai aştepte răspunsul şi cubanezul rămase acolo în vestibul, în picioare în impermeabilul ud şi pătat de sânge, trăgându-şi sufletul.

Rătăcise momente lungi în cartier înainte de a nimeri, ca prin minune, peste teatrul Kabuki, după colţul căruia cotise ca să intre pe străduţa unde stătea secretara. Apoi, în câteva secunde, găsise băcănia şi intrarea imobilului.

Ea îl conduse spre salon unde se prăbuşi în faţa unei sticle cu whisky începută şi a două pahare goale. Probabil că avusese o vizită mai înainte de venirea lui.

Ea îl ajută să-şi scoată impermeabilul.

— Eşti rănit?

— Nu-i nimic.

Probabil că îşi făcuse câteva zgârieturi destul de serioase când se aruncase sub maşina Nissan. Îşi aminti că se lovise de bara de protecţie.

— Ce s-a întâmplat?

— Era gata să fiu ucis la doi paşi de tine. Trei tipi pe

motociclete şi un al patrulea ascuns în spatele unui camion. Pe el l-am doborât după ce a tras în mine.

— Ai fost înarmat?

— Evident!

Japoneza avu un reflex profesional neaşteptat.

— Voi anunţa poliţia, zise ea. Altfel vei avea mari necazuri, Raul-San.

Diaz o opri prinzând-o de mână.

— Nu-i nevoie, îi voi explica mâine totul lui Nakamura.

— Şi comisarul Yamashita? întrebă ea.

— L-am lăsat într-un *Pink Bar* aici în cartier.

Ea se încruntă cu un aer stingherit. După toate aparenţele, această situaţie confuză nu-i satisfăcea simţul ordinii şi al ierarhiei.

Diaz, fără să mai aştepte, îşi turnă un pahar de whisky japonez şi se strâmbă înmuindu-şi în el buzele rănite.

Apoi întrebă direct:

— Pentru ce mi-ai dat acea listă de băi?

Kuniko Masashi lăsă ochii în jos şi se uită cu un aer bosumflat la genunchii aduşi unul lângă altul cu o mişcare de protecţie copilărească.

— Am vrut să te pun pe o pistă, mărturisi ea, dar am ştiut că vei dori să-mi pui mai multe întrebări. De aceea nu ţi-am dat nici numărul meu de telefon şi nici adresa. Oricum, în lipsa unui plan, e aproape imposibil, chiar şi pentru un japonez, să se ghideze într-un cartier din Tokyo pe care nu-l cunoaşte.

— Ştiu. De aceea l-am tras după mine pe Yamashita în această direcţie.

— N-ar fi trebuit să vii aici. Dacă află Nakamura că ţi-am dat acea listă, va considera că am comis o greşeală profesională gravă şi îmi voi pierde slujba.

Diaz oftă. Începuse să se cam sature de toate acele enigme.

— Dar ce înseamnă, pentru Dumnezeu, această listă? strigă el.

Kuniko îi adresă o privire disperată, vrând parcă să-i ceară să nu o forţeze să-i dea şi alte răspunsuri. Dar cubanezul replică:

— Nu trebuia să-mi strecori o listă în mână ieri seară. Acum vorbeşte!

Ea păli la faţă. Apoi zise:

— Sunt nişte *sento* pe care comisarul Fuwa le bănuia că servesc drept faţadă unei reţele de prostituţie.

— Ai minţit, zilele trecute, nu? Fuwa ţi-a vorbit despre ancheta lui...

— Lucra de mai bine de şase luni la acest caz. Dar nu-mi spunea totul. De exemplu n-am aflat niciodată care erau motivaţiile sale.

— Ce ţi-a cerut?

— Să fac cercetări.

— Ce fel de cercetări?

— În afara orelor mele de serviciu (ţinea tare mult la reputaţia ei de funcţionar model), în arhivele militare. Deoarece avea multe relaţii în mediul serviciilor de informaţii, nu mi-a fost prea greu să-i obţin dosarele pe care dorea să le consulte.

— Prin urmare ştii ce ancheta?

— Nu chiar. Ceea ce m-a uimit, e că totul părea să aibă legătură cu acea poveste cu „femeile de consolare” despre care s-a scris foarte mult în presă în ultima vreme.

Diaz percută imediat. În Statele Unite, acest dosar se lăfăise în egală măsură pe prima pagină a ziarelor. În timpul celui de al doilea război mondial, armata imperială japoneză înrolase cu forţa în bordeluri militare peste două sute de mii de asiatice. Coreence, filipineze, malaieziene, chinezoaice de pe continent şi din Taiwan.

Într-un prim raport publicat în iunie 1992, guvernul nipon recunoscuse faptele refuzând să accepte ideea că armata jucase un rol activ şi organizat în recrutare. Apoi, sub presiunea autorităţilor coreene, Tokyo admisese inadmisibilul: autorităţile militare japoneze se aflau în spatele recrutărilor şi patronilor civili de bordeluri.

De formă, guvernul japonez prezentase atunci „cele mai profunde regrete şi îşi exprimase remuşcările faţă de toate femeile care fuseseră nevoite să suporte suferinţe fizice şi mentale ireparabile”.

Să mori de râs!

Seulul se mulţumise totuşi cu aceste scuze amărâte fără să ceară compensaţii deosebite pentru victime.

Cazul fusese uitat de atunci.

— Comisarul Fuwa nu ţi-a mai cerut şi altceva? întrebă Raul.

— Ba da... în arhivele militare există numele celor mai multe dintre aceste fete care au lucrat în bordelurile armatei imperiale.

— Şi?

— Mi-a cerut să fac o cercetare legată de tinerele chinezoaice de pe continent care fuseseră înrolate în prima săptămână a lunii noiembrie 1943. Apoi, deoarece erau câteva sute de nume, după câteva zile mi-a precizat: „Chinezoaice în vârstă de cel mult

douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani şi originare din provincia Kiang-Sou.” Am găsit şaptesprezece.

Progresau. Lent. Dar, pentru prima dată, Diaz întrezărea o explicaţie a relei voinţe a poliţiei nipone. Dacă cazul implica interese politice, era clar că nu voiau ca un străin să-şi bage nasul în toată povestea asta.

— Comisarul Fuwa nu ţi-a mai spus nimic altceva?

— Nu, i-am dat numele în ajunul morţii sale. A părut satisfăcut. Mi-a cerut doar să fac această listă cu băi. O introdusesem în memoria unui computer, de aceea am putut să-ţi dau zilele trecute un exemplar.

Mai rămânea totuşi un punct de lămurit.

— De ce n-ai făcut-o în prezenţa comisarului Yamashita?

Japoneza strânse din buze.

— Trebuie să ştiu, insistă Diaz. Nici Nakamura, nici Yamashita şi nici măcar americanii nu par că ar vrea să mă interesez prea serios de acest caz. Dacă e să dai crezare versiunii oficiale, comisarul Fuwa a fost executat în mod murdar după care colegul meu a dispărut pur şi simplu. Toată lumea parcă ţine să fie mort. Dar eu, atâta timp cât nu-i voi găsi cadavrul, îl voi considera încă în viaţă şi voi continua să-l caut.

Impresionată de această hotărâre, Kuniko Masashi se ridică fără să pronunţe un cuvânt şi se apropie de un mic secreter pe care se îngrămădeau fotografii de familie. Deschise un sertar şi luă un plic din care scoase o poză uşor îngălbenită.

— Am găsit-o în biroul lui Fuwa-San.

Raul se uită la fotografie. Văzu o femeie tânără foarte frumoasă, îmbrăcată cu o tunică neagră cu toţi nasturii încheiaţi, cu părul strâns într-o coadă groasă care se înfăşură în jurul cefei ca să alunece până la sânii mici, cărora li se întrezăreau sfârcurile sub mătasea tunicii. Avea o faţă tristă, rigidă, cu ceva de copil prea repede maturizat, prea devreme confruntat cu lumea necruţătoare a adulţilor. Dar ce intriga cel mai mult era acuitatea privirii, sumbră şi hotărâtă, plină de o tristeţe infinită şi de o voinţă sălbatică. Putea să aibă între douăzeci şi douăzeci şi doi de ani.

Diaz întoarse fotografia. Pe spate era scrisă o dată: noiembrie 1943. Şi un nume scris cu creionul: Mei Wong.

— Presupun că prezenta o anumită importanţă în ochii lui, zise ea. Altfel n-ar fi ţinut-o în sertarul biroului.

— Această fotografie figura într-un dosar?

— Era împreună cu lista acelor *sento* din cartierul Shinjuku.

Raul dădu din cap gânditor. După patruzeci şi patru de ore de aiureli artistice, totul deveni puţin mai clar. Poate totuşi puţin cam prea rapid. Dar nu avea de ales decât să aibă încredere în declaraţiile lui Kuniko Masashi. Nu putea să reia ancheta japonezului de la început.

— Toate astea nu răspund însă la întrebarea mea, insistă Diaz. De ce poliţia bate pasul pe loc?

Tânăra femeie respiră adânc şi răspunse:

— Pentru că a primit ordine.

— De unde ştii?

— A doua zi după moartea lui Fuwa-San, comisarul Nakamura a fost convocat de prefectul de poliţie din Tokyo. La puţin timp după aceea, nişte oameni au venit ca să facă curăţenie în biroul său. Au luat totul cu ei. Abia am avut timp să iau această fotografie care părea importantă. Deoarece nimeni nu a îndrăznit să protesteze împotriva intervenţiei elementelor străine serviciului, am presupus că ordinele veneau de foarte de sus.

Asta era clar!

Diaz se simţi cuprins de un acces de descurajare. Dacă guvernul dădea o mână de ajutor poliţiei ca să-i pună beţe în roate, cine ar fi putut să-l mai ajute?

În nici un caz cei care încercaseră să-l suprime în această seară!

O clipă se gândi la teoria lui Burt Wilkey legată de răzbunarea yakuzelor. Acestea care l-ar fi executat pe comisarul Fuwa şi eventual s-ar fi debarasat de Ralph, ar fi avut acum intenţia să suprime alt martor jenant? Dar martor la ce?

Povestea asta nu stătea deloc în picioare. Cu excepţia serviciilor poliţiei şi a şefului staţiei CIA de la Tokyo, nimeni nu-i cunoştea identitatea şi nici motivul prezenţei sale în Japonia. Doar dacă nu cumva una din cele două părţi are interesul ca ancheta să ajungă în impas. Asta ridica multe ipoteze şi nici una nu se putea încă verifica.

Descurajat, Diaz nu întrezări altă soluţie decât să continue să-şi urmeze instinctul, iar instinctul îi spunea să aibă încredere deocamdată în Kuniko Masashi. Singura explicaţie valabilă pentru comportamentul ei consta în admiraţia şi dragostea pe care le avea faţă de patronul ei. Nimic altceva. Dar aceste sentimente fuseseră destul de puternice ca să o facă să treacă dincolo de barierele educaţiei şi convenienţelor.

— Pe această listă de băi, reluă Diaz după o lungă tăcere, există vreuna despre care comisarul Fuwa ţi-a vorbit în mod

deosebit?

Kuniko scutură din cap.

— Nici una, Raul-san. Nici măcar nu văd legătura dintre această listă şi cea cu tinerele chinezoaice înrolate cu forţa în 1943 pe care mi-a cerut s-o fac.

Totuşi trebuie să fi existat una!

Oricum, nu existau o sută de soluţii. Singurul mijloc de a pune mâna pe Ralph era să descopere de ce dispăruse japonezul. Dar în privinţa asta nimeni nu i-ar fi dat o mână de ajutor. Fuwa, după cum pretindea Wilkey, îşi băga nasul peste tot. Poate că acest caz nu avea nici o legătură cu dispariţia lor. Şi apoi cine se putea interesa de nişte lucruri vechi de o jumătate de secol?

Diaz avu impresia cu se prăbuşea într-o prăpastie fără fund. Zise:

— N-am nici o încredere în Yamashita. Poate că e un om cinstit, dar ascultă de ordinele primite, iar uneori trebuie să ştii să nu te supui lor. Ai accepta să mă ajuţi?

Tânăra femeie păru brusc speriată. Mâinile începură să-i tremure uşor şi pe faţă îi apăru o expresie de dezorientare. Ghicea că decizia sa ar fi putut să-i distrugă cariera.

Apoi răspunse din vârful buzelor:

— Nu ştiu cum ţi-aş putea fi utilă, Raul-San, dar aş putea cel puţin să-ţi servesc drept interpret dacă comisarul Yamashita va fi dat afară.

— Crezi că va avea necazuri?

— Depinde! Dar, la noi, sentimentul de a-ţi onora datoria este foarte puternic, mai ales la serviciu sau în cadrul relaţiilor sociale. Individul nu contează, nu are valoare decât în raport cu grupul. Aici nu este ca în Occident. Pentru Nakamura, Yamashita nu va fi decât un poliţist care nu şi-a îndeplinit misiunea şi care merită un dispreţ absolut. Ar putea să fie şi retrogradat.

— Şi de la cine ar putea să afle?

— De la tine, de la un indiscret, sau pentru că el însuşi îşi va mărturisi comportarea în faţa comisarului principal.

Cubanezul îi zâmbi admirativ şi uşor consternat.

— Văd foarte bine că nu înţelegi, spuse ea. Japonia e ca un pământ virgin pentru tine. Totuşi, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai binevoi să-l cruţi de chinurile ruşinii pe comisarul Yamashita dacă vei avea această posibilitate.

Diaz, emoţionat, promise că va face tot ce-i va sta în putere. O înţelegea mai bine decât îşi închipuia ea. Şi latinii aveau amor-propriu.

— Şi acum, trebuie să-ţi fac o mărturisire, Raul-San, zise Kuniko Masashi.

Cubanezul deveni imediat cât se poate de serios.

— Bunica mea... murmură ea, bunica mea, Saiko Masashi, deşi japoneză prin naştere, era în parte de origine coreeană. În 1943, ea se afla la Seul lângă o mătuşă muribundă. Au luat-o ca pe multe altele. S-a pomenit într-un bordel al armatei imperiale unde a murit după un an de ruşine şi din cauza tratamentului la care a fost supusă. Bunicul, aflând, n-a putut să suporte asta. În acea perioadă era militar în Coreea şi totdeauna se gândise că într-o zi o va putea întâlni. Din întâmplare... S-a sinucis la şase luni de la anunţarea morţii sale. De aceea am luat hotărârea să te ajut.

*

* *

Omul care stătea în faţa lui Mei Wong şi a doctorului Kodama dădea impresia unui sovietic care făcea de pază la mausoleul lui Lenin, din perioada celor mai frumoase timpuri ale stalinismului.

Încremenit în poziţie de drepţi în aerul glacial din laborator, purtând un costum prea strâmt, tocmai îşi prezentase raportul şi aştepta să i se spună să plece.

Dar bătrâna doamnă în negru nu părea deloc grăbită să-l vadă plecând.

— Un agent ONU...; murmură ea. Eşti sigur de ceea ce spui?

Inspectorul Takagi de la brigada omucideri a poliţiei din Tokyo ridică bărbia ca într-o zi de inspecţie.

— Aparţinând unui serviciu special. Am aflat chiar de la comisarul Yamashita. Un poliţist excelent, dar care devine prea vorbăreţ imediat ce bea prea mult sake. Celălalt american se numeşte Diaz, Raul Diaz.

— A venit aici pentru Kirsh, nu-i aşa?

— A pus deja multe întrebări, dar l-am îndreptat pe o pistă falsă. Am impresia că Nakamura a primit ordine pentru ca şederea lui în Japonia să fie cât mai scurtă cu putinţă.

Chinezoaica zâmbi. Takagi nici nu avea habar cât adevăr grăia. Dacă ar fi ştiut şi el... Fericită poliţia care ştia să închidă ochii decât să se acopere de ridicol!

— Există totuşi o problemă, zise inspectorul Takagi.

Chinezoaica se întoarse brusc, redevenind tiranică.

— Ce problemă?

— Secretara lui Fuwa, Kuniko Masashi. Era amanta lui. Moartea lui a tulburat-o profund. Probabil că ştie multe lucruri, şi

ar putea să-i vorbească acestui om, Diaz.

— Ce gen e? mai întrebă ea.

— Dintre cei care nu renunţă cu uşurinţă! răspunse inspectorul.

Mei Wong se strâmbă agasată. Ştia destule. Acum avea nevoie să reflecteze.

Takagi se înclină rapid şi plecă.

*

* *

— N-am încredere în el, observă Kodama imediat ce ieşi pe uşă.

Chinezoaica păru să nu fi auzit remarca, cufundată într-un vis fără sfârşit.

— Crezi că va fi gata la timp? întrebă ea în cele din urmă.

Întrebarea rămase în suspans în timp ce omul cu ochelari mânuia eprubetele în care avea loc acea alchimie prodigioasă.

Dozarea diferitelor ingrediente care formau un afrodisiac miraculos necesita o mânuire plină de precauţii şi de o precizie absolută. Descoperise constituantul principal, sufletul viu, cu ocazia unei călătorii în Amazonia. O plantă rară şi cunoscută numai de indienii karioşi şi care, adăugată în doze masive de testosteron injectate în sângele unui cobai uman, provoca la el o dorinţă sexuală monstruoasă şi o supunere totală voinţei impulsurilor sale instinctive.

Chinezoaica urmărea cu atenţie, fără să înţeleagă, dozările savante pe care le făcea doctorul Kodama în minusculele tuburi de sticlă.

— Există totdeauna riscuri cardiovasculare, explică doctorul cu o voce slabă. Dar ultima achiziţie are o rezistenţă remarcabilă. Ceea ce ne permite să folosim dozări mai concentrate, şi deci o eficacitate maximă. Dacă mai rezistă încă trei-patru zile, va fi pregătit.

Vestea provocă un flux de adrenalină în arterele obosite ale chinezoaicei. Aştepta de multă vreme acest moment. Nici unul dintre masculii ei nu obţinuseră astfel de rezultate. Nici unul înainte de acest european blond cu nume germanic: Kirsh, Ralph Kirsh.

În douăzeci şi patru de ore, el satisfăcuse rând pe rând douăsprezece femei tinere din batalionul său cel mai performant. Abia dacă consimţiseră să facă o pauză de două ore înainte de a reîncepe, cu o superbă constanţă şi virilitate.

Lungit pe masa de examinare, acum dormea, cu sexul

anormal de flasc ghemuit lângă pulpă şi ieşind dintr-un păr blond. Era frumos ca un zeu nordic.

Cu mâna ei albă şi pe care se străduia în fiecare zi s-o facă catifelată cu ajutorul unor pomezi special preparate de Kodama, îi atinse uşor pielea bronzată, zăbovi asupra torsului aproape fără păr şi coborî până la abdomen, răsuci între degete părul buclat al pubisului, apoi apucă penisul calm care părea şi el că doarme, dar care ştia foarte bine că va reveni la viaţă la comanda ei.

Nu-şi amintea să fi mângâiat un corp de bărbat atât de perfect de foarte multă vreme.

Ultima dată...

Fusese în luna decembrie a anului 1943. Un japonez tânăr care se arătase foarte blând la bordel, care avusese răbdare s-o mângâie înainte de a o pătrunde foarte încet ca şi cum ar fi făcut dragoste cu femeia vieţii lui, ca şi cum corpul de douăzeci de ani pe care îl ţinea în braţe ar fi fost pentru el cea mai preţioasă dintre ofrande.

Apoi totul se transformase într-o adevărată oroare.

Luni de zile văzuse defilând sute de bărbaţi care puţeau a urină, tutun şi alcool prost de orez. Bărbaţi pe care trebuia să-i ajute să li se scoale penisul şi care vomau ejaculând de beţi ce erau. Priviri goale, corpuri anonime, animale care, fără să pronunţe măcar o vorbă, o pătrundeau dintr-un singur efort ca să-şi satisfacă dorinţa. Soldaţi întorşi de pe front, plini de spaimă şi de ură şi care, ca să se uşureze, revărsau asupra ei valuri de injurii.

Luni de zile... dar ar fi putut să dureze ani întregi. În cele din urmă, ar fi putut să facă dragoste cu un măgar sau un ţap pentru că oricum n-ar fi fost mai dezgustată.

Căldura tandră a sexului europeanului o aduse la gânduri mai vesele. Îl va încerca. Îi încercase pe toţi. De când deschisese bordelul ei, îi trecuseră prin mâini mai mulţi de o sută.

Şi nici unul nu scăpase cu viaţă...

Trebuiau să plătească.

Şi niciodată nu aveau să fie destul de mulţi ca să plătească pentru ce-i făcuseră.

Cu maxilarele încleştate, strânse cu sălbăticie în mână glandul stacojiu. Bărbatul acela stătea acum acolo, lungit liniştit, şi nimic nu mai conta pentru el în acel moment, nici sexul, nici banii, nici puterea şi nici dorinţa de a fugi. Era total supus dorinţei sale.

Dădu drumul penisului.

— Deci? întrebă ea.

Chimistul îşi scoase ochelarii cu ramă de aur şi începu să râdă.

— Cred că în curând va fi gata, anunţă el. Inima rezistă bine şi noul drog pare că multiplică efectele pozitive fără să ducă la consecinţe secundare. Totuşi, ar fi mai prudent să mai facem nişte teste şi să aşteptăm, după cum v-am spus, trei sau patru zile.

Doamna Wong zâmbi radioasă.

— Trei-patru zile... şuieră ea. Îţi dau cel mult două.

— Două? protestă doctorul.

— Nici una în plus. Nu putem sta aici mai mult. Înainte de a se termina săptămâna totul va trebui reglat definitiv.

— Foarte bine!

— Partea proastă, zise ea, este că tot nu ştim cine l-a trimis şi nici ce ştie.

— Mi-ar fi uşor să-l fac să vorbească, spuse Kodama.

Dar chinezoaica îi replică prompt:

— N-am deloc intenţia să-l las în voia instinctelor tale sadice.

Apoi se răzgândi:

— Poate mai târziu. Până atunci, vreau să-l ţii în viaţă şi în perfectă stare de funcţionare!

De asta se afla acolo.

Aruncă o ultimă privire spre corpul admirabil proporţionat al alsacianului. Cu siguranţă un corp de sportiv, având în vedere proporţiile şi capacitatea musculară.

— Până unde crezi că poate să meargă? întrebă ea.

Chimistul dădu din umeri indicând că nu ştia. Apoi, văzând hotărârea sălbatică a chinezoaicei de a primi un răspuns, zise:

— Poate douăzeci şi cinci... treizeci de ori!

Treizeci! Bătrâna începu să viseze. Unele animale erau în stare de performanţe cu mult superioare. Încă nu era suficient. Trebuia insistat. Până la imposibil. Până când îşi va putea satisface fantasmele şi răzbunarea: a duce un bărbat în stare de totală sclavie sexuală numai pentru fericirea femeilor care să-l ducă până la rafinamentele extreme al umilirii.

Şi pentru asta nu va fi cruţat de la nimic.

La Seul, în 1943, i se întâmpla să suporte până la cincizeci de bărbaţi în aceeaşi zi...

CAPITOLUL VII

Vocea comisarului principal Nakamura mitralia de câteva minute ţintindu-şi colaboratorul pe scaunul de plastic. Ai fi zis că era un fel de tornadă de sunete răguşite care se revărsa peste sala comisariatului unde inspectorii şi secretarele, cu nasul lipit de ecranul computerelor, încercau să nu trădeze nimic din angoasa care îi domina.

Nakamura îşi făcuse o reputaţie de tăietor de capete în cadrul prefecturii de poliţie din Tokyo. Iar Raul se întreba, aşezat alături de Yamashita, dacă va îndrăzni să se ia de el după ce-şi va termina predica.

De partea cealaltă a sferei de sticlă, Raul zărea faţa încordată a lui Kuniko Masashi care, în ciuda spaimei, nu se putea abţine să nu arunce priviri furişe spre biroul unde avea loc scena.

Timp de câteva minute, vocea puternică a şefului poliţiei încă mai răsună în interiorul sferei de sticlă, însoţită de *iie*[9]-urile supuse şi viguroase ale lui Ryufu Yamashita. Probabil că acesta făcuse o expunere rapidă a celor întâmplate seara trecută împreună cu cubanezul, zăbovind mai puţin asupra beţiei finale.

Diaz îşi zise că n-ar fi putut suporta nici un sfert din această predică din partea lui Victor Makenan. Cel puţin fără să reacţioneze altfel decât prin acele aprobări scurte. Dar, având în vedere greşeala comisă, japonezul părea să accepte cu stoicism punerea la stâlpul infamiei.

În sfârşit, furtuna încetă brusc şi comisarul Nakamura îşi acordă un moment de tăcere, după care se întoarse spre cubanez.

— Ceea ce s-a întâmplat este foarte grav, Raul-San, zise el, şi aş fi preferat să nu asişti la această discuţie. Dar Yamashita-San a comis o greşeală nerămânând alături de tine. Nu şi-a îndeplinit misiunea care i s-a încredinţat. A fost văzut într-un bar din Shinjuku, singur şi pe jumătate beat, deşi la acea oră trebuia să te însoţească şi să te protejeze.

— Să mă protejeze sau să mă supravegheze? spuse ironic Diaz.

— Mi se pare că nu înţelegi! izbucni Nakamura.

— Ba da, replică Raul, înţeleg prea bine. Yamashita-San a fost

[9] Da (n. a.).

cu mine ieri seară. Am vrut să cunosc oraşul despre care nu scrie în general nici un ghid turistic, dacă înţelegi ce vreau să spun... A respectat cu stricteţe ordinele primite, nu m-a lăsat singur. Ba chiar m-a dus la hotel fiindcă eram prea beat ca să merg.

Vocea comisarului Nakamura se îmblânzi brusc şi un licăr amuzat apăru în ochii lui mari de miop.

— Eşti sigur, Raul-San? Comisarul Yamashita a fost văzut singur de unul dintre inspectorii noştri la *Pink Bar.*

— Poate că l-a văzut singur, confirmă Raul. Dar trebuie să ştii, domnule Nakamura, că un american are aceleaşi necesităţi naturale ca un japonez, drept pentru care e nevoit ca din când în când să se ducă la toaletă!

Raul crezu că Nakamura se va sufoca de furie. Dar, în cele din urmă, japonezul reuşi să se stăpânească perfect, ba chiar i se păru că observă pe faţa lui semnele unei relative satisfacţii care ţineau de datoria împlinită şi totodată de sentimentul de complicitate.

Comisarul Yamashita rămăsese încremenit lângă el într-o atitudine umilă, după cum se cuvenea celor vinovaţi.

— Bine, spuse Nakamura, în calitatea dumitale de străin şi... de invitat, aş fi nepoliticos să nu te cred. Comisarul Yamashita nu va fi blamat.

Mai spuse câteva cuvinte în japoneză pentru Yamashita, apoi acesta se ridică brusc şi, după două plecăciuni, părăsi sfera de sticlă. Fusese spălat de toată ruşinea.

Raul se pregătea să facă şi el la fel, dar vocea comisarului principal îl chemă la ordine:

— Aş dori să continuăm discuţia, Raul-San.

Diaz se aşeză la loc pe scaun.

— Vrei puţin ceai?

Refuzul ar fi fost o impoliteţe inutilă. Nakamura făcu un semn cu mâna ridicată, cam ca un agent de schimb care semnalează cumpărarea unor titluri la bursă.

— Să ştii că-ţi apreciez gestul, zise el cu o voce suavă. Dar, ca să folosesc tonul direct care îţi este familiar, să ştii că nu cred nici o vorbuliţă din tot ce-ai spus. Ai minţit ca să salvezi onoarea comisarului Yamashita.

Raul nu răspunse. De altfel, constatarea lui Nakamura nu cerea nici un răspuns obiectiv.

— Acum, ai putea să-mi spui ce-ai făcut în intervalul de timp în care l-ai părăsit pe Yamashita la *Pink Bar* şi cel în care unul dintre oamenii mei te-a văzut intrând la *Hilton?*

— Am continuat să merg din bar în bar, răspunse Diaz cu maximum de seriozitate de care era în stare.

De data asta, printr-o ciudată inversare a rolurilor, japonezul începu să râdă încetişor, un râs aproape identic cu cel al cerşetorului pe care îl auzise înainte de schimbul de focuri din ajun.

— Haide, nu-mi spune poveşti! protestă japonezul. În cartierul Shinjuku a fost omorât un om noaptea trecută, foarte aproape de teatrul Kabuki. Nişte motociclişti au tras asupra unui bărbat singur, un străin după declaraţiile celor doi martori. Bărbatul era înarmat şi probabil el l-a doborât pe omul de pe motocicleta Suzuki. Din păcate, acesta a murit la puţină vreme după transportarea lui la spital.

— Omul respectiv a fost identificat? întrebă Raul.

— Care? Străinul sau omul cu motocicleta?

— Amândoi!

— Străinul, încă nu. Dar celălalt este un mic gangster din clanul Yamaguchi-gumi.

Yamaguchi-gumi? Asta confirma teza lui Burt Wilkey. Dar cum de putuseră să-l repereze? Doar dacă o puseseră sub supraveghere pe Kuniko Masashi!

O secretară cu ochii în pământ intră să servească ceaiul. Raul acceptă două bucăţele de zahăr.

— Am vrut să te informez, domnule Diaz, continuă Nakamura. Yakuzele nu glumesc. De data asta te-au ratat, dar vor încerca din nou, iar noi evităm în general să ne amestecăm în reglările lor de conturi.

— Chiar dacă e vorba de un cetăţean străin?

Comisarul nici nu clipi şi bău o gură ce ceai fierbinte fără nici cea mai mică strâmbătură.

— A fost pescuit cadavrul unui bărbat în portul Tokyo. E vorba de un european. Îndrăznesc să cred că nu e vorba de prietenul dumitale, dar poate că ar fi bine să te convingi...

„Ce mult i-ar plăcea să fie el, ticălosul! îşi zise Diaz. În felul ăsta ar putea să claseze cazul.”

Un scurt moment, nu se mai auzi decât zarva din sală. Apoi Diaz reluă ofensiva:

— Expresia „femei de consolare” vă spune ceva, comisare?

Trăsăturile comisarului Nakamura căpătară imediat o duritate minerală, în timp ce mijea ochii în spatele lentilelor ochelarilor.

— Am auzit de ea. Dar acest caz ţine de guvern.

— Se pare că răposatul comisar Fuwa se interesa de el mult

prea insistent. Probabil pentru asta a şi fost ucis.

— Cine ţi-a spus asta?

— Numele Mei Wong vă spune ceva?

— Nimic, răspunse imediat japonezul.

Cubanezul avu impresia foarte clară că marcase un punct.

— Păcat... spuse Raul.

Probabil că Nakamura n-ar fi spus nimic mai mult. Poate sub tortură, dar nu avea de gând să-l transforme în raţă împănată ca să obţină de la el informaţii.

După ce bău o gură de ceai din politeţe, cubanezul se ridică să plece.

— Comisarul Yamashita îşi va relua serviciul din moment ce nu şi-a neglijat misiunea, zise Nakamura.

— *Hijo de puta!* mormăi Diaz îndreptându-se spre uşă.

După expresia consternată a feţei şefului poliţiei, Raul ştiu cel puţin că acesta nu avea habar de nici un cuvânt spaniol!

*

* *

Cu mâinile sprijinite pe pulpele lor maiestuoase, cei doi *sumotori* se pândeau cu aceeaşi privire tâmpă, atenţi la cele mai mici mişcări ale adversarului şi totuşi insensibili la urletele din jurul lor.

Timp de încă unu-două minute, părură să ezite să vină în centrul cercului unde oficia arbitrul îmbrăcat în preot shinto. Apoi, în momentul în care acesta lăsa în jos evantaiul, cei doi munţi de carne se aruncară unul în altul ca două locomotive în mare viteză.

Şocul formidabil făcu să tremure rogojina, aţâţând strigătele micului grup de bărbaţi şi femei care luase loc în jurul incintei sacre.

Aşezat turceşte lângă doamna Wong, Ralph urmărea lupta care începuse în perimetrul micului templu budist, al cărui edificiu din lemn de cedru se ridica în centrul unui parc. Trecuseră opt ore de când nu i se mai administrase nici un drog şi îşi recăpăta treptat luciditatea, fericit că nu mai avea acea suferinţă cumplită, acea dorinţă tiranică care îl domina.

Pentru prima dată de la începutul captivităţii, fusese lăsat să părăsească vila unde, până atunci, nu avusese contact decât cu chinezoaica şi cu bărbatul care purta ochelari.

Fără a uita de fetele doamnei Wong, acele fete pe care le epuizase cu asalturile lui aduse la paroxism de afrodisiacele doctorului Kodama şi injecţiile masive de testosteron.

De altfel, fetele erau acolo, printre altele mai în vârstă, şi îi încurajau cu strigătele lor isterice pe cei doi sumo-tori, care depuneau eforturi supraomeneşti ca să se arunce reciproc în afara cercului, sub privirea vigilentă a arbitrului în kimono de mătase neagră.

Ralph se uită la ele cu coada ochiului.

Dezlănţuite şi totodată jalnice.

Şi ele erau creaturile doamnei Wong, ascultând doar de bunul ei plac şi de cravaşă. Nu ştia însă dacă acceptau totul de bună voie sau erau forţate, ca el, să participe la această mascaradă.

Prostituţia fusese interzisă în mod oficial în Japonia de mai bine de treizeci de ani. De ce se străduia cu atâta înverşunare această femeie să reînvie fastul de odinioară, când casele de toleranţă din Yoshiwara, cartierul rezervat din Tokyo, funcţionau zi şi noapte, protejate de guvernul imperial? Ralph îşi tot punea această întrebare dar fără să găsească răspunsul.

În demenţa ei, doamna Wong dorise să recreeze un fel de paradis terestru în miniatură. Un loc dedicat unei plăceri absolute a simţurilor.

Şi pentru asta, avea nevoie de masculi neobosiţi, de bărbaţi capabili să facă amor de mai multe ori pe zi, sclavi docili ai unei dorinţe întreţinute chimic şi niciodată satisfăcută.

Dar, ca şi în paradisul terestru, sexul era aici mai mult o pedeapsă decât o recompensă. Nu puteai scăpa de acest infern. Iar această luptă de sumo făcea probabil parte din spectacolele destinate îndulcirii captivităţii lor.

— Sumo nu te interesează, domnule Kirsh?

Vocea stridentă a chinezoaicei îi întrerupse gândurile. Luptătorii se apucau de centuri. Unul dintre ei, încercând să-şi ia pe sus adversarul, scoase chiar un strigăt gutural care păru că face să se cutremure fundaţia templului şi făcu spectatorii să se înfioare. Apoi cei doi munţi de carne se izbiră din nou.

Strigătele celor din jur se înmulţiră, purtate de vântul rece care se strecura printre stâlpii dispuşi de o parte şi de alta a edificiului.

— Greşeşti, zise doamna Wong. Aici, la Kyoto, mai mult decât oriunde în Japonia, sumo e o religie.

Ralph tresări. Kyoto? Era pentru prima dată când i se furniza o indicaţie despre locul detenţiei sale. Fusese deci dus la aproape cinci sute de kilometri de capitală!

Strigând împreună cu celelalte femei, chinezoaica păru un moment că nu se mai interesează de el, dar făcu asta doar ca să

se delecteze mai bine, câteva clipe mai târziu, de sentimentul de panică cafe se putea citi pe faţa alsacianului.

Kyoto...

Cui i-ar fi trecut prin minte să-l caute acolo?

Presupunând că îl căuta cineva.

Victor Makenan nu avea cum să declanşeze războiul stelelor pentru el!

Tremurând din tot corpul, Ralph simţi şiroaie de sudoare rece prelingându-i-se pe spate sub mătasea kimonoului de ceremonie cu care fusese îmbrăcat. Durerea revenea în valuri sacadate, sfredelitoare şi, între picioare, sexul reîncepea să prindă viaţă.

În curând avea să-şi piardă controlul şi văzu în privirea chinezoaicei că ştia ce se petrece şi se bucura cu o cruzime maladivă.

În timp ce cei doi luptători de sumo se ciocneau din ce în ce mai violent, el se străduia să lupte împotriva dorinţei obsedante care începea să pună stăpânire pe el. Iar aceasta câştiga teren cu fiecare minut şi, zi după zi, îl domina tot mai puternic, reducându-i actele şi sentimentele la simple reflexe care se învârteau în jurul aceleiaşi probleme cruciale: satisfacerea unei dorinţe devastatoare.

America i se păru deodată ca un pământ îndepărtat, inabordabil, şi libertatea o himeră pentru filosofii lipsiţi de umanism.

Nimeni nu avea să vină să-l elibereze din ghearele acestei nebune de Wong. Nici Diaz şi nici altcineva! Nu putea conta decât pe el.

În momentul în care cădea în pesimismul cel mai negru, privirea sa o întâlni pe cea a unei tinere femei cu un păr lunguţ şi aspru care îi zâmbea.

Dar zâmbetul ei i se păru că seamănă atât de mult cu un apel la ajutor încât i se păru că găsise soluţia.

Ca şi cum ar fi descoperit brusc partea slabă a doamnei Wong.

Răspunse zâmbetului tinerei femei.

Şi îşi dădu seama că nu mai era singur.

Găsise în sfârşit o aliată.

CAPITOLUL VIII

Diaz tocmai închidea uşa, la întoarcerea de la morgă, când telefonul începu să sune în camera sa de la *Hilton.*

Ridică receptorul.

— *Moshi, moshi!*

I se făcu legătura. Era vocea distinsă şi melodioasă a lui Kuniko Masashi.

— Trebuie să ne întâlnim, e ceva urgent.

Părea tulburată. Probabil că era într-adevăr ceva important.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi voi explica.

— OK. Unde şi când?

— La barul hotelului tău, e mai simplu. Voi fi mai repede acolo. Peste cel mult o jumătate de oră.

Şi închise.

Foarte mirat, cubanezul făcu un duş, întrebându-se ce putuse să motiveze telefonul japonezei. După şedinţa de la comisariatul central cu Nakamura, s-ar fi aşteptat să renunţe la frumoasa hotărâre din ajun şi să-l lase baltă. Se bărbieri, îmbrăcă un pulover pe gât şi un costum de catifea neagră, apoi coborî să-i telefoneze lui Victor Makenan de la o cabină publică ca să-i relateze evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Îl găsi la numărul său direct.

New York-ul părea într-adevăr la celălalt capăt al lumii.

— Ce-i cu povestea aceea cu cadavrul? întrebă nerăbdător Victor.

— Mai adineauri am fost la morgă. Negativ! Nu era Ralph.

Tăcere la celălalt capăt al firului. Nu-şi dădea seama dacă era vorba de îngrijorare sau de uşurare.

— Am primit un telefon de la Wilkey, îl anunţă directorul de la UNSD. Nu era în apele lui.

— De ce?

— Te-ai băgat într-o situaţie nenorocită, Diaz. Japonezii vor să se descurce singuri şi să joace pe propriul lor teren care, oricum, nu-i al nostru. Şi, bineînţeles, consideră că venim să răscolim rahatul. Fuwa lucra pe mâna lui la un caz care supăra pe toată lumea, pentru că implică mult prea mulţi oameni care nu au interes să-şi vadă numele apărând în presă. Dar Fuwa era încăpăţânat. Pentru asta a plătit cu viaţa. Poate că şi Ralph la fel.

Cubanezul se simţi gata să izbucnească.

— Doar n-o să renunţăm fără măcar să ştim ce s-a întâmplat cu el! Dacă vrei într-adevăr să renunţ, atunci să ştii că răspunsul e *niet.*

Altă tăcere la capătul celălalt al firului. Apoi vocea răguşită a lui Makenan răsună ciudat de îmblânzită în receptorul telefonului:

— Drept cine mă iei, Diaz? Drept un rahat de funcţionar? Niciodată nu mi-am abandonat vreun om, şi n-am de gând să încep acum! Dar să nu contezi nici pe poliţişti şi nici pe Wilkey. Toată lumea o să-ţi pună beţe în roate.

— Mulţumesc, am băgat de seamă.

— Şi asta nu e tot, insistă Victor. Ţi-am spus că nu vei putea conta pe nimeni. Poate că m-am înşelat, dar chiar şi la nivelul meu primesc informaţiile cu picătura. Acum câteva minute am ieşit din biroul secretarului general. A avut contacte cu foşti membri ai guvernului Sosuke. Fuwa avea relaţii excelente cu mulţi dintre ei. Aveau încredere în el. Ei bine, pretind că acest caz al reţelei de prostituţie este pur politic şi că s-ar exercita un şantaj asupra unui anumit număr de personalităţi aflate în posturi importante. Ba chiar suntem invitaţi să nu cedăm presiunilor şi să continuăm ancheta. După părerea lor, guvernul are mâinile legate. Soluţia nu poate să vină decât din exterior.

Diaz rămase fără glas. Japonezii invitau ONU să-şi bage nasul în treburile lor! Asta chiar că era incredibil!

— Pe cine bănuiesc?

— N-a putut să-mi spună mai multe. Fuwa a murit prea repede. Dar după informaţiile mele, Pekinul ar fi implicat în mod direct.

„E clar, îşi zise Diaz, mi se dau informaţii cu linguriţa!”

În acel moment se simţea cam depăşit de evenimente.

— Altceva?

— Nimic deocamdată, dar seamănă cu o cerere de ajutor... Te simţi în stare?

— Nu sunt genul de om care să renunţe la mijlocul drumului.

— Foarte bine, să mă ţii la curent cu evoluţia situaţiei.

Diaz închise, cuprins de un sentiment de singurătate cumplit. Ai fi zis că i se cerea să salveze singur planeta!

Un japonez obez, şi vizibil cherchelit bătea cu degetele în geam. Ieşi fulgerându-l cu privirea, în timp ce celălalt se căznea să-şi înghesuie grăsimea în spaţiul îngust al cabinei telefonice.

Se întoarse la hotel. Un taxi trecu în trombă pe roşu, fiind gata

să dea peste el.

Vorbele lui Victor încă îi mai stăruiau în minte.

China!

China, pe care Japonia o umilise în 1937, apoi de-a lungul celui de al doilea război mondial.

China, căreia, ca din întâmplare, noul guvern îi prezentase recent scuze pentru crimele comise de armata imperială.

China, care nu fusese acceptată să organizeze viitoarele jocuri olimpice.

China, care o născuse pe Mei Wang, mica prostituată, a cărei fotografie fusese păstrată cu grijă de Yohei Fuwa.

Totul începea să prindă contur. Chiar dacă tabloul mai avea unele umbre. Ralph fusese prins într-un vârtej de o amploare necunoscută pentru el. Şi mai ales nu cunoscuse miza.

După cum nici el nu o cunoştea.

Cel puţin deocamdată.

Dar dacă primise mână liberă de la ONU...

*

* *

Diaz se afla la barul hotelului, în faţa unui pahar de whisky, când Kuniko Masashi intră brusc în sală, îmbrăcată cu un adorabil taior verde. Frumuseţea ei îţi tăia pur şi simplu răsuflarea.

Totuşi pe faţa ei se putea citi o mare tulburare.

— Ai reuşit să scapi de Yamashita? întrebă ea direct.

Cubanezul făcu un gest evaziv.

— După discuţia cu Nakamura, mi-a propus să mă lase liber timp de douăzeci şi patru de ore. Doar nu era să refuz!

Tânăra femeie se cocoţă cu graţie pe unul din taburete. În jurul lor, sala se umplea cu siluete asemănătoare. Costume negre sau gri, foarte sobre, şi rochii de seară. Puţini japonezi, în schimb erau destui americani, englezi, germani şi câteva specimene din Orientul Mijlociu, în general însoţiţi de femei pline de bijuterii.

— Aş bea ceva, zise Kuniko cu nervozitate.

Avea într-adevăr nevoie.

Comandă un cocteil pe bază de vodcă şi gin.

— Te ascult, zise cubanezul.

— Cred că ar fi mai bine să renunţi, Raul-San, nu sunt speranţe.

— Ca să-mi spui asta ai venit până aici?

Japoneza aştepta ca barmanul să aşeze paharul în faţa ei şi

continuă cu o voce joasă:

— Cele opt *sento* de pe listă...

— Da?

— Aparţin clanului Yamaguchi-gumi.

Raul strânse din dinţi. Ai fi zis că soarta se înverşuna împotriva lui. Nu termina bine cu yakuzele, că se iveau iar cu prima ocazie.

— Şi asta nu e totul. După altercaţia cu Nakamura, am încercat să mă informez despre schimbul de împuşcături de noaptea trecută. N-a fost prea greu, căci am şansa să contez pe câţiva colegi care ştiu să se arate înţelegători.

Păi, Diaz nu se îndoia de asta nici măcar o secundă!

— Ce ţi-a spus exact Nakamura?

O fracţiune de secundă se întrebă din nou dacă putea avea încredere în ea. Dar avea de ales? Deja se pierduse foarte mult timp din exces de răbdare, de plecăciuni, de ipocrizie, toate astea ascunse în spatele măştii comode a convenienţelor sau al acelui faimos „simţ al onoarei”.

— Că e vorba de un gangster neînsemnat din clanul Yamaguchi-gumi, mărturisi el, şi că a murit în timpul transportului la spital. Ceea ce ar confirma teza conform căreia yakuzele sunt amestecate în asasinarea comisarului Fuwa.

Japoneza scutură din cap uitându-se ţintă la el.

— Ai fost minţit. Nu e vorba de un pistolar al clanului Yamaguchi-gumi şi n-a murit pe drum spre spital.

Diaz avu impresia că se prăbuşea din vârful statuii Libertăţii. Simţi că sângele începea să-i clocotească. Fu cuprins de o furie înăbuşită.

— Ce spui?

— Adevărul, Raul-San. Nu ştiu de ce comisarul Nakamura a vrut să te facă să crezi asta. Dar informaţia mea e categorică. Omul cu motocicleta a dispărut, imediat ce a ajuns la spital. Avea doar câteva contuzii. Iar gloanţele pe care le-a tras, au fost gloanţe oarbe. Cineva a vrut doar să te sperie.

Cubanezul comandă alt whisky în încercarea de a-şi potoli furia.

— Mă voi duce la jigodia asta de Nakamura şi îl voi întreba ce joc face! bombăni el cu maxilarele crispate.

S-ar fi dus imediat dacă ar fi cedat impulsului. Era timpul să se termine cu diplomaţia şi temenelele. Mai întâi îi dăduse un câine de pază, apoi i se permisese să întâlnească o Kuniko bine instruită. Numai că ceva nu mersese. Secretara lui Fuwa refuzase să joace jocul până la capăt!

Dacă nu s-ar fi aflat la barul de la *Hilton*, cubanezul ar fi răcnit de furie.

Cu faţa palidă de oboseală, pleoapele grele, machiajul stricat, Kuniko Masashi păstra tăcerea. Apoi, cu un gest tandru, îşi puse mâna mică cu unghii rozalii pe cea a lui Diaz.

— Nu te sfătuiesc să te duci la Nakamura. Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui şi aici n-ai avea nici o şansă. Ar face totul ca să te determine să părăseşti ţara cât mai repede, şi nu-ţi vei mai găsi prietenul.

Diaz se uită la ea fix fără să clipească. Era prima persoană, de la sosirea lui la Tokyo, pe care o auzea vorbind de posibilitatea ca Ralph să mai fie încă în viaţă, şi îi fu recunoscător pentru asta, chiar dacă cea din faţa lui nu credea în această posibilitate.

Sentimentul de singurătate dispăru o clipă.

— Nu trebuie să te înfurii pe Nakamura; el doar execută ordinele, insistă ea.

Cubanezul se reţinu cu mare greutate. Nu-i păsa de ordine. El ştia doar că UNSD nu-şi abandona niciodată oamenii. Contrar majorităţii celorlalte servicii de informaţii.

Problema era că nu ştia în ce direcţie să-şi continue ancheta. Era clar că Nakamura şi Wilkey, ca să protejeze interesele guvernelor lor, se străduiseră să-l îndrume pe piste false. Mai ales Nakamura. Mergând până la organizarea acelui fals atentat ca să-l facă să nu-şi continue cercetările. Dacă avea impresia că va reuşi în acest mod, atunci se înşela.

De altfel, atitudinea comisarului principal al brigăzii omucideri de la Tokyo era destul de ciudată. Oare doar respecta ordinele primite?

— Îl cunoşti bine pe Nakamura? întrebă Diaz.

— Nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat, răspunse tânăra femeie. E un celibatar convins. Nu are relaţii cu nimeni din cadrul serviciului. E cunoscut doar ca şef. Toată lumea îl respectă, dar nimeni nu-l simpatizează.

Era cam vag.

— Poate că am o idee, zise Kuniko.

Raul se uită la ea cu o privire fără speranţă.

— Spune.

— Mi-a venit în minte un detaliu despre Yamaguchi-gumi. Yohei mi-a mărturisit că avea relaţii speciale cu unul dintre ei.

Cubanezul începu s-o urmărească cu cea mai mare atenţie.

— Când eram... amanta lui, mi-a povestit că tatăl său salvase viaţa acestui om în timpul ultimului război şi că, atunci când tatăl

său murise, acest om finanţase o parte din studiile sale. Atunci nu era „naşul” care a devenit mai târziu, dar această relaţie i-a pus totuşi unele probleme lui Yohei când a vrut să intre la şcoala de poliţie pentru că „protectorul” său se ocupa deja cu treburi necurate.

— Cum îl cheamă?

— Hisayuki Toshiba. E un *oyabun*[10]. Poate că el ştie ceva. Dacă această poveste cu traficul de prostituate era ceva atât de important, e aproape imposibil ca Yohei să nu fi luat contact cu el.

Ipoteza yakuza se prăbuşea, dar numai ca să apară sub o cu totul altă formă.

— Şi unde poate să fie întâlnit?

— Conduce o societate de import-export cu sediul aici, la Tokyo. Dar majoritatea timpului stă la Kyoto. Este un om foarte respectat şi cu siguranţă că nu e deloc uşor să ajungi la el.

— Cunoşti pe cineva care m-ar putea pune în legătură cu el?

Tânăra japoneză păru că se gândeşte.

— Poate cunosc pe cineva. E ziarist la *Asahi Shinbum.* Îl cheamă Morihei Nakano. A studiat mult fenomenul yakuza împreună cu doi jurnalişti americani, Kaplan şi Dubro[11], şi s-a întâlnit cu Toshiba de mai multe ori.

Cubanezul simţi renăscând o oarecare încredere. Chiar dacă fiecare minut care trecea îi diminua speranţa de a-l găsi pe Ralph viu.

Întrebă:

— Deci accepţi să mă ajuţi?

Tânăra japoneză nu răspunse, dar în ochii ei negri care îl priveau cu un amestec de teamă şi de admiraţie, se putea întrezări licărul unei promisiuni.

*

* *

La întoarcerea acasă, în cartierul Shinjuku, Kuniko Masashi grăbi pasul. Se făcea noapte şi frigul se simţea deja. Dar nu de acest frig îi era ei frică. Ci mai curând de acel frig care o cuprindea, insidios şi ameninţător, acel frig provocat de o

[10] Un fel de naş în cadrul mafiei japoneze (n. a.).

[11] David Kaplan şi Alee Dubro, jurnalişti americani, autori ai unei lucrări despre mafia japoneză care a deranjat atât de mult încât cartea nu a găsit editor dispus s-o publice în Japonia. Cartea a apărut în Franţa, la editura Philippe Picquier (n. a.).

singurătate dureroasă sau o spaimă fără motiv.

Mai adineauri, în metrou, avusese impresia că era urmărită. Ba chiar aşteptase pe peron sosirea următorului tren în speranţa că va repera pe cineva în mulţime, dar fu nevoită să renunţe la această idee din cauza marii aglomeraţii. Era aproape de orele şaptesprezece, ora de vârf la care japonezii se năpusteau asupra metroului din Tokyo.

Clinchetul unui clopoţel o făcu să tresară în mod anormal, în Japonia, pietonii trebuie să împartă trotuarul cu cicliştii, iar bicicliştii îşi semnalau astfel prezenţa ca să evite orice ciocnire.

Totuşi în seara aceea, clopoţelul sunase parcă asemenea unui semnal de alarmă.

Grăbi şi mai mult pasul şi ajunse aproape de teatrul kabuki. Cumpără în trecere câteva *manga* care istoriseau poveşti de dragoste. Avea nevoie să se gândească la altceva.

Apoi urcă câte patru treptele scării imobilului. Pe scară se auzea o melodie cântată de Elvis Presley.

Intră în apartament, încuie de două ori uşa şi răsuflă uşurată. Apoi aprinse televizorul pe NHK, înainte de a ezita între un deget de whisky şi o lacrimă de sake.

Îşi turnă până la urmă whisky. Se uită în jur în timp ce gusta din băutură. Nu găsi nimic de reproşat decorului.

Moştenise de la mătuşa ei un apartament în centrul oraşului, şi nu se putea plânge, când majoritatea colegilor ei erau obligaţi să facă cu trenul o oră şi jumătate şi chiar două ca să ajungă acasă.

La televizor, un om de ştiinţă explica consecinţele poluării radioactive după explozia de la Cernobîl. Ascultă câteva minute, după care îşi dădu seama că nu reţinuse nimic.

În acel moment cineva sună la uşă.

Tânăra japoneză tresări.

Cine putea să fie? Diaz? Se duse să se uite pe vizor. Nu era cubanezul.

Era un coleg japonez, pe care îl recunoscu imediat.

Deschise cu timiditate.

Bărbatul se înclină zâmbind.

— Iartă-mă, Masashi-San, dar e ceva important. Pot să intru?

Probabil că era ceva legat de serviciu.

Îl lăsă să intre.

În buzunarul de la impermeabil, mâna inspectorului Tagaki strângea mânerul briciului cu o hotărâre cât se poate de calmă.

*

* *

Nakano nu vrusese să se întâlnească cu Diaz în biroul său de la *Asahi Shinbum,* în acel turn de sticlă şi oţel, luminat ca un copac de Crăciun care se afla cu faţa spre cea mai mare piaţă de peşte din lume.

Îi dăduse întâlnire într-un restaurant din apropiere, *Ţukiji Egodin.*

Cubanezul fusese nevoit să stea o jumătate de oră la coadă ca să poată intra în restaurant, să întrebe şi să-l găsească pe Nakano stând singur la o masă dintr-un colţ al sălii, în faţă cu un exemplar din *Japan Times.*

Jurnalistul avea în jur de patruzeci de ani. Era înalt şi slab pentru un japonez, cu părul tuns scurt, uşor ridicat, ca peria, avea ochelari fumurii şi o gură senzuală. Purta o geacă de piele şi încălţăminte sport, ceea ce contrasta puţin cu alura sofisticată a restaurantului şi a clientelei.

Îşi strânseră mâna cordial.

Comandară *sushi,* specialitatea casei. Era aproape şase şi jumătate, dar în Japonia se cina devreme şi stomacul cubanezului începuse să se obişnuiască.

Nakano i se păru foarte simpatic. De aceea i se păru inutil să prelungească introducerea şi trecu direct la subiect.

— Kuniko a insistat să ne întâlnim.

— Kuniko mi-a vorbit de problema ta. Unul din prietenii tăi a dispărut. Cum aş putea să-ţi fiu de folos?

Încurajat, cubanezul răspunse direct:

— Aş vrea să mă întâlnesc cu Hisayuki Toshiba.

Japonezul lăsă jos beţişoarele de la gură. Apoi întinse paharul ca să i se toarne puţin sake, conform obiceiului care cerea ca nimeni să nu-şi toarne singur alcool în timpul mesei.

— Glumeşti?

— Deloc.

— Se vede bine că nu cunoşti această ţară, zise Nakano. Mie mi-au trebuit doi ani ca să-l pot întâlni pe Toshiba. Doi ani de demersuri şi de aşteptări. Vizita lui a fost un fel de recompensă pentru eforturile şi răbdarea mea. Înţelegi? Aici nu se obţine nimic fără nimic...

— N-am timp să aştept doi ani. Domnul Toshiba ştie cu siguranţă ceva în legătură cu acel prieten care a dispărut, şi trebuie să-l întâlnesc.

— Ascultă, Toshiba e un *oyabun* retras azi. Aproape că nu mai iese deloc din reşedinţa sa de la Kyoto. L-am cunoscut într-o perioadă când începuse să cedeze în faţa lui Osawa, alt *oyabun*

care într-o zi va prelua succesiunea de la el. Nu cred că te-ar primi.

— Eşti categoric?

— Aşa cred.

— Nimic nu te-ar putea face să te răzgândeşti?

Jurnalistul scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar ai o şansă dintr-o mie.

— În acest caz, zise Raul, mă voi descurca altfel.

— Cum?

— Într-un mod mai direct.

Se pregătea să plece şi să-l lase acolo pe jurnalist.

— Stai puţin! îi zise Nakano. Nu pleca... Dacă vei avea vreodată cea mai mică şansă, asta va depinde numai de mine. Dar va trebui să-mi spui mai multe despre povestea ta. Curiozitate de jurnalist!

Dar Diaz nu avea de ales. De altfel, Kuniko îi vorbise de Nakano în termeni elogioşi: simplu, direct, cinstit, competent, dezinteresat.

Raul îi aruncă o privire la limita dispreţului. Era din nou obligat să accepte ideea de a avea încredere într-un om despre care nu ştia aproape nimic.

*

* *

Cu ochii înspăimântaţi, Kuniko se uita la lama care se apropia de obraji şi simţi că îi atinge uşor pielea. Tagaki se juca cu nervii ei, cu un zâmbet extatic pe buze, cu faţa tremurând uşor de o dorinţă necontrolată. Coşmarul începuse de la primele minute când Tagaki scosese briciul. Vrusese să strige, dar japonezul îi pusese mâna la gură şi, terorizată, leşinase aproape imediat.

Când se trezise, era lungită pe saltea, cu braţele şi picioarele desfăcute şi prinse cu cătuşele de cadrul patului. Nu se putea apăra şi nici striga, deoarece avea în gură un tampon de vată.

La un moment dat nu mai avusese aer şi crezuse că inima o va lăsa. Dar rezistase.

Tagaki, cu sexul întărit, o posedase deja de două ori. Ce mai urma acum?

*

* *

— Nu ştii cu cine vrei să te măsori, îi explică jurnalistul de la *Asahi Shinbum.* Toshiba domneşte peste mai bine de zece mii de yakuze, şi nu mă refer doar la simplii pistolari. Controlează sute de întreprinderi în cele mai diferite domenii. Yakuzele din clanul

Yamaguchi-gumi, în afară de activităţile lor tradiţionale – jocuri de noroc, prostituţie, estorcare de bani – au investit de douăzeci de ani în afaceri imobiliare, spitale, transportul cu camionul, jocuri video, strângerea gunoaielor, restaurante. Au invadat Japonia cu bani falşi – japonezi sau americani – cu ceasuri Cartier false şi mărci de produse alimentare contrafăcute. Şi nu mai vorbesc de estorcarea de bani sau de traficul de droguri care, în ultimii ani, au căpătat o extindere colosală. E vorba de cifre de afaceri de sute de milioane. Chiar şi politicienii negociază cu ei şi poliţia închide ochii de cele mai multe ori pentru că, în această ţară, e mai bună o nedreptate decât dezordinea. Nu contează dacă ordinea e stabilită de poliţie sau de lumea interlopă, sau de amândouă.

Raul îi ascultase discursul fără să zică nimic. Sala restaurantului începea să se golească treptat, dar un nou val de clienţi spori volumul fondului sonor. Diaz se uită la ceas: opt şi zece. Discuta cu Nakano de două ore şi jumătate fără să fi ajuns la o promisiune concretă din partea lui. Îl întrerupse:

— Acum, după ce m-ai impresionat cu Yamaguchi-gumi, îmi spui dacă voi putea să mă întâlnesc cu Toshiba?

Japonezul se uită fix la el.

— Faci parte dintre cei care nu renunţă niciodată, spuse el cu un aer pe jumătate amuzat, pe jumătate circumspect.

— Dumneata renunţi? replică Raul pe un ton incisiv.

Fu conştient că marcase un punct. Nakano, după spusele lui Kuniko Masashi, anchetase trei ani activitatea yakuzelor şi, în ciuda ameninţărilor cu moartea care planaseră asupra lui, îşi continuase investigaţiile până la capăt.

Numai că nici *Asahi Shimbun,* nici alt ziar, nici vreun editor de pe teritoriul Japoniei nu riscase să-i publice ancheta.

Nakano dădu distrat din cap.

— Voi încerca… zise el. Nu ştiu dacă va accepta, dar vreau să încerc. La ce hotel stai?

— La *Hilton.*

— Foarte bine, te voi suna, sau îţi voi lăsa un mesaj ca să-ţi fixez o întâlnire.

*

* *

Leoarcă de sudoare şi de lacrimi, Kuniko Masashi ţipa terorizată. Dar ţipetele erau înăbuşite de căluşul din gură.

Îi spusese tot ce ştia despre cubanez şi despre ancheta lui.

Dar Tagaki nu păruse satisfăcut şi, acum, se răzbuna pentru

tot timpul pe care îl pierduse pentru ea. Venise special pentru ea de la Kyoto. Făcuse cinci sute de kilometri cu trenul ca să obţină informaţii despre american. Şi toate astea pentru nimic, sau nu pentru mare lucru.

Aplecat asupra ei, beat de furie, îşi continua opera sadică, mânuind briciul cu o abilitate diabolică.

*

* *

În picioare la capătul patului, inspectorul Tagaki privea fără cea mai mică emoţie cadavrul ciopârţit al japonezei.

Poliţia avea să creadă că fusese crima unui sadic şi nu va bănui niciodată pe unul dintre inspectorii ei. Oare nu obţinuse cele mai bune note la examenele de la Academia de poliţie din Tokyo?

De altfel, în trei ani, violase alte două fete în cartierul Ikebukuro fără să fie îngrijorat nici un moment. Se făcuseră câteva arestări în lumea interlopă şi fuseseră verificate fişele crimelor sexuale din ultimii zece ani. Totul fără nici un rezultat. Cele două cazuri fuseseră clasate.

Cu puţin noroc, deoarece ţinea de serviciul lui, poate că avea să i se încredinţeze chiar lui ancheta asupra asasinării colegei sale, Kuniko Masashi.

Să mori de râs!

Având grijă să şteargă urmele prezenţei sale acolo, lăsă cadavrul pe pat după ce-i scoase cătuşele. Apoi scoase altă pereche, „anonimă”, şi o aruncă peste cearceaf.

Tânăra chinezoaică se golea lent de sânge, murdărind mocheta cu largi pete paralele. Ca să-şi desăvârşească opera, îi secţionase venele de la încheietura mâinilor şi seva brună începu să picure de fiecare parte a patului.

Înainte de a pleca, aruncă o privire la televizorul rămas pe canalul NHK. Se transmitea un serial poliţist după romanele romancierei Yamamura Misa. Lăsă televizorul să meargă, se convinse că nu lăsase nimic compromiţător în urma lui şi se îndreptă spre uşă.

În momentul în care voi să părăsească apartamentul, privirea îi căzu asupra telefonului instalat în antreu pe un mic gheridon. Nu rezistă tentaţiei. Îşi puse o mănuşă şi formă numărul.

Departe, la Kyoto, telefonul suna în biroul doamnei Wong.

În cele din urmă cineva ridică receptorul.

— Da?

Recunoscu vocea lui somo-tori Yamotashi, garda ei personală.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna, zise el fără să pronunţe vreun nume. Spune-i că aici e inspectorul Tagaki.

Nici un răspuns.

Fu nevoit să aştepte câteva clipe.

Apoi auzi din nou vocea gărzii de corp:

— Sună peste zece minute!

Închise furios la culme. Acel munte de carne incult îl trata ca pe o slugă.

Ca să-şi omoare timpul, se uită prin încăpere cu o privire sumbră. În acel apartament nu era nimic japonez, cu excepţia câtorva amintiri de familie. Kuniko Masashi fusese probabil una dintre acele curviştine care voiau să trăiască după moda occidentală, care îşi vizitau părinţii de două ori pe an şi respingeau tot ce semăna cu tradiţia strămoşilor lor!

Acum regreta şi mai puţin că o lichidase. Nu merita nimic mai bun.

Se uită la ceas. Numără secundele. Apoi sună din nou.

În sfârşit, în receptor răsună vocea stridentă a chinezoaicei.

— Tagaki? Ţi-am spus să nu mă suni niciodată direct. Unde eşti?

Fu conştient că comisese o greşeală.

— La Tokyo, răspunse el fără alte precizări. Am câteva informaţii pentru dumneavoastră.

— Şi fata?

— Nu va mai pune probleme.

— Foarte bine. Vino mâine la mine.

Inspectorul închise satisfăcut. Îşi făcuse treaba conform exigenţelor chinezoaicei, care va şti să-l recompenseze cu câteva teancuri de yeni şi una-două fete din batalionul ei când va veni la Kyoto, la pagoda sa de vis, templul tuturor plăcerilor.

Fetele ei erau atât de frumoase şi de experte încât i-ar fi plăcut să se ocupe de ele cum ştia el după ce s-ar fi bucurat de ele.

CAPITOLUL IX

Un lătrat lugubru tulbură aerul tare, se prelungi într-un ecou sinistru timp de câteva secunde, apoi se stinse brusc, lăsând totuşi în urma lui o vibraţie sonoră abia audibilă şi care dură mult până la dispariţia ei definitivă.

Un cer acoperit strivea pământul ca un fel de cuvertură. Zăpada cădea fără întrerupere din ajun. Iar deasupra oraşului Kyoto, aşezat pe fundul unei cuvete, toamna părea să se fi instalat pentru multă vreme.

Ralph se înfioră, înfăşurat totuşi într-un kimono gros ca o rogojină.

— Aş vrea să-ţi arăt paradisul în care îţi vei petrece restul zilelor, spusese doamna Wong. Un loc frumos pentru sfârşitul vieţii!

Numai că nu precizase limita de timp, cât mai avea de trăit.

Totuşi nu minţise. Lucrul pe care Ralph îl descoperea, în cea de a patra zi de captivitate, semăna cu un paradis terestru la scară redusă.

Situată la periferia oraşului Kyoto, fortăreaţa doamnei Wong, vila Sakura, înconjurată de ziduri înalte protejate cu camere video, semăna cu o mare pagodă apărută dintr-o poveste chinezească din epoca Ming. În jurul ei, acoperit de prima zăpadă de toamnă, se întindea un parc superb plantat cu chiparoşi, întretăiat de poduri mici peste cursuri de apă liniştite ca nişte lacuri şi semănând cu faimoasele kokedera, „grădina de muşchi” din Kyoto.

Un loc fabulos şi de un calm suveran unde, liber, ai fi putut trăi cu bucurie zile fericite.

Dar liber.

Numai că Ralph nu era liber. Deocamdată era proprietatea exclusivă a unei bătrâne demente care vedea în el doar un armăsar, doar un sex de oţel capabil să satisfacă sigur, zilnic, poftele mai multor femele. Rol derizoriu care îi fusese atribuit de hazard, un hazard care îl dusese până în Japonia şi îl făcuse să se întâlnească cu comisarul Yohei Fuwa.

După eliminarea lui Fuwa, ar fi trebuit să fie şi el lichidat. El însă fusese condamnat la o sclavie sexuală demnă de o poveste urâtă din *O mie şi una de nopţi.* Şi în plus într-un loc feeric care nu semăna deloc cu imaginea tenebroasă pe care o avea despre

bordelurile din Extremul Orient.

Toată povestea asta era o adevărată nebunie. Dacă va reuşi să scape, Victor n-ar fi crezut nici un cuvânt.

Dacă reuşea să scape... Deocamdată însă nu vedea cum. Gărzile postate în punctele strategice ale vilei, camerele video şi câinii, care noaptea erau lăsaţi în libertate în parc, constituiau un arsenal destul de descurajator pentru oricine ar fi vrut să intre sau să fugă din vilă.

De mai bine de o jumătate de oră, Ralph se plimba astfel alături de bătrâna doamnă, supravegheat cu coada ochiului de enormul Yamotashi, a cărui siluetă se legăna ca un vas pe zăpada proaspătă în care se înfunda greoi.

Probabil că de departe semănau cu doi plimbăreţi dornici de exotism. Statura impresionantă a alsacianului domina silueta chinezoaicei îmbrăcată toată în negru, de parcă s-ar fi condamnat singură la un doliu veşnic.

Mergând aşa în tăcere, Ralph îşi zise că scena avea ceva suprarealist. Se simţea aproape bine, destins, în afara timpului. Ba chiar acceptase ideea de a muri. Doar dacă nu cumva era alt efect secundar al drogului: anihilarea oricărei voinţe personale, a oricărui spirit de iniţiativă.

Un moment avu ideea de a o lua ostatică pe chinezoaică, dar renunţă aproape imediat. Nu avea nici o armă. Şi apoi, dacă trăgătorii lui Wong nu-l doborau de la distanţă, câinii l-ar fi făcut bucăţele. Fuseseră dresaţi în acest scop. Nu avea nici măcar o şansă dintr-o mie.

Ideea îl părăsi la fel de repede cum îi venise. În acelaşi moment se auzi vocea lui Mei Wong.

— Te caută un bărbat!

Ralph se prefăcu nepăsător.

— Un american. Îl cheamă Diaz... Şi el face parte din serviciul special al Naţiunilor Unite. A sosit acum cinci zile.

Ralph, copleşit de emoţie, avu impresia că aterizează cu brutalitate într-o lume redevenind brusc reală.

Diaz se afla în Japonia! Serviciul nu-l abandonase...

— Te caută, continuă chinezoaica, dar nu te bucura prea repede, nu te va găsi. Peste cel mult o săptămână, aceste locuri splendide vor dispărea. Şi tu odată cu ele! Iar eu voi pleca înapoi în ţara mea.

Spusese asta ca ceva confidenţial. Fără ură sau remuşcare. Viaţa îşi urma cursul hotărât de ea, şi era natural ca fiinţele să se conformeze. Vorbea pentru că nu avea de ce să-i mai fie frică de

el, pentru că nu-i păsa dacă e de la ONU sau de la CIA. Îi hotărâse deja soarta. După ce-şi va fi jucat rolul, dispărea.

Ralph avu impresia că îi îngheaţă sângele în vine. Dar de data asta nu era de vină zăpada de toamnă.

Asaltat de sentimente contradictorii, nu mai ştia dacă trebuia să o urască sau să o plângă. Totuşi Ralph refuza să se lase prins în capcanele ei. Îşi petrecea timpul folosind registre diferite, blândeţe, apoi ferocitate, apoi din nou blândeţe, apoi iar pedeapsă şi şantaj...

Din când în când, chinezoaica se uita la alsacian cu o privire care ezita între sentimentul de dominare şi dorinţa refulată. Dar această privire avea ceva hipnotic care îl ţinea pe Ralph în alertă. Politeţea ei era prefăcută. Îşi compunea un personaj ambiguu, format din blândeţea feminină şi severitatea masculină.

— Îţi arăt toate astea, zise ea indicând ansamblul proprietăţii, pentru că nu mai ai mult timp de trăit... Vreau să te poţi gândi la asta.

— Foarte amabil, răspunse Ralph.

— Aşa cum aveam timp să reflectez când eram la bordel pentru soldaţii japonezi care veneau de pe front, continuă ea. Ba numai asta puteam face, când mă posedau unul după altul...

Vocea îi tremura şi ochii începuseră să-i lucească în mod ciudat.

— N-aveţi de unde să ştiţi, voi bărbaţii, ce poate să însemne asta... Acele pofte scârboase, acele mirosuri de sudoare şi de spermă care ar fi făcut să vomeze şi un ţap, acele urlete de beţivi care îmi sfredeleau timpanele şi acele bucăţi de carne care mă violau neîncetat... Şi toate astea în fiecare zi. Nu te lăsau să dormi nici măcar patru ore, şi te pomeneai trezită de un soldat beat care te ameninţa cu cuţitul ca să-ţi desfaci picioarele. Atunci te lăsai în voia lui, iar el voma pe tine fără măcar să reuşească să ejaculeze pentru că era prea beat.

Ralph îşi imagina tot acest coşmar. Sigură parcă de faptul că el nu va putea să repete toate aceste vorbe, Mei Wong descria totul fără nici o frântură de pudoare, începând să alunge umbra în care Yohei Fuwa îl ţinuse pe alsacian. Copilăria ei în China, răpirea ei, suferinţele îndurate, nevoia de răzbunare.

Într-o noapte, în Coreea unde fusese evacuată, la bordel sosise un contingent de soldaţi japonezi. Şi erau decişi să se folosească de ea pentru un concurs: cât mai mulţi bărbaţi până la leşin. Cel care avea grijă de femei încercase să se opună, dar

un ofiţer îi pusese sabia în piept iar Mei Wong fusese nevoită să accepte aproape şaptezeci de bărbaţi care defilaseră fără întrerupere. Transformată în maşină de plăcere a armatei imperiale...

O adevărată oroare... Ani de zile, Mei Wong avusese o singură dorinţă: să le plătească bărbaţilor, cu aceeaşi monedă. Să-i facă să plătească pentru acei ani de violenţe şi de umilinţă supunându-i unei sclavii identice.

Mai mult decât atât, voia să se răzbune pe japonezi şi în acelaşi timp să-şi răzbune ţara, China, pentru toate suferinţele îndurate în anii de război.

Ascultând-o, Ralph înţelegea acum mai bine de ce Yohei Fuwa acorda atâta importanţă acestui caz. Mei Wong nu era probabil doar o simplă proxenetă de lux primind la Kyoto o clientelă aleasă pe sprânceană într-un bordel de vis. Nici măcar o psihopată care făcea experienţe medicale pe cobai umani ca să-şi satisfacă o fantasmă sexuală născută din traumatismele ei.

Nu. Activitatea ei avea probabil un alt motiv. Chiar dacă era nebună de legat, chinezoaica se arăta prea lucidă în prezent ca să nu nutrească alte ambiţii decât doar răzbunarea personală.

Dar ce?

Alsacianul avea la dispoziţie trei zile ca să afle. Şi tot trei zile ca să se salveze!

Fără să vrea, chinezoaica îl desfăcuse de vraja în care căzuse. Evident, cu condiţia ca doctorul Kodama să nu-i mai administreze acel drog infernal.

— Să ne întoarcem! zise Mei Wong.

Aproape că făcuseră turul parcului, lăsând urme în zăpada proaspătă, având din loc în loc insulițe de muşchi presărate cu mici blocuri de piatră ca nişte meteoriţi.

Yamotashi venea în urma lor la o distanţă de câţiva metri. Ralph îşi zise că el era primul de care trebuia să se debaraseze.

Din holul de la intrare, de unde pornea o scară dublă ce ducea la camerele de sus, doi lei care rânjeau, două piese de colecţie valorând probabil o adevărată avere, vegheau ca nişte gardieni ai imperiului Ming.

Mei Wong îl părăsi în grabă la capătul de jos al scărilor.

— Ne revedem diseară, zise ea. Până atunci, te las pe mâna doctorului Kodama.

Ralph se întoarse brusc. Chimistul cu ochelari stătea lângă el, pipăindu-şi mustaţa cu un deget febril. Lângă el, o femeie tânără, cu faţa netedă ca o oglindă, stătea cu ochii în pământ, afişând o

umilinţă prefăcută.

Ralph o recunoscu imediat pe tânăra japoneză căreia îi întâlnise privirea în timpul spectacolului.

— Ah, uitam! zise Wong. Ţi-o prezint pe noua ta parteneră... O cheamă Maiko, Maiko Fuwa...

*

* *

Când văzu cadavrul lui Kuniko Masashi, comisarul Yamashita sughiţase şi se repezise în bucătărie ca să vomite în chiuveta plină de vase.

Chiar şi Diaz se stăpâni cu mare greutate să nu-l imite. Dar furia fusese până la urmă cea mai puternică. Simţea o furie cumplită de a-l descoperi pe ticălosul care fusese în stare să măcelărească corpul splendid al japonezei.

Evitând să privească cadavrul care zăcea pe pat, poliţiştii se agitau ca nişte lei în cuşcă ca să descopere indicii.

Yamashita se întoarse, mai palid decât un om care văzuse o fantomă.

— În douăzeci de ani de meserie, zise el cu o voce schimbată, în afară de un tip care îşi tăiase amanta ca s-o mănânce, în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva. Josnic...

Diaz nu zise nimic. La New York văzuse grozăvii mai mari.

Ryufu Yamashita părea că rătăceşte ca un suflet blestemat, incapabil să-şi dea seama că acel cadavru care zăcea sub ochii lui era cel al colegei sale Kuniko Masashi. Apoi rosti cu mare greutate mărturisirea care îi frigea buzele:

— Diaz, trebuie să-ţi spun... chiar dacă în Japonia nu se spune în mod atât de brusc... eram îndrăgostit de Kuniko-San.

Arăta îmbătrânit cu zece ani.

— Asta îmi aminteşte de alte două cazuri asemănătoare din cartierul Ikebukuro, adăugă el ca să pună capăt unei emoţii prelungite. N-au fost niciodată elucidate.

— Crezi că ar putea să fie vorba de acelaşi bărbat? întrebă Raul.

— De ce un bărbat?

Logic! Totuşi, Diaz nu-şi putea închipui o femeie dedându-se acelei munci metodice şi halucinante. Cei mai mulţi sadici erau bărbaţi, rareori erau înregistraţi ucigaşi în serie femei.

Văzându-l pe japonez atât de abătut, Diaz crezu de cuviinţă să intervină.

— O întâlnisem pe Kuniko în urmă cu câteva ore, zise el. Mi-a spus că Nakamura pusese la cale toată povestea cu atentatul în

apropierea domiciliului ei, ca să mă împiedice să continui ancheta. De ce? De ce mă duceţi cu vorba de la început?

Yamashita păru sincer surprins. Şi întristat. După toate aparenţele, fusese luată hotărârea la un nivel al ierarhiei la care el nu avea acces.

— Despre ce vorbeşti?

Diaz îi povesti ce-i spusese japoneza.

Pe măsură ce vorbea, faţa comisarului Yamashita devenea din ce în ce mai palidă.

Îi venea tare greu că se lăsase prins în capcană ca un imbecil.

— Acum trebuie să-mi spui tot ce ştii, se grăbi să adauge cubanezul.

Japonezul se trânti pe canapea, exact în faţa televizorului pe care nimeni nu se gândise să-l oprească şi care continua să funcţioneze.

— Nu ştiu mai multe decât tine, zise el. Yohei mi-a spus că se ocupa de un caz tare, dar că prefera să acţioneze singur. Părea că are motive personale să se poarte astfel. Şi apoi, cazul risca să compromită noul guvern. Bărbaţi şi femei din administraţie, din mediile de afaceri sau legaţi de membrii guvernului erau implicaţi în reţeaua de prostituţie care recruta în principal la Tokyo, Kyoto şi Osaka, şi oferea clientelei sejururi erotice cum nu se poate mai discrete departe de Tokyo. Se spune că la serviciile lor au recurs chiar şi vizitatori de marcă din străinătate. Yohei a aflat despre povestea asta fiind alături de ei în vizitele oficiale. Ca să evite scandalul, puterea ţinea poliţia la distanţă iar aceasta închidea ochii, dar multe tratative, chiar internaţionale, s-ar fi încheiat în mod fericit datorită acestui mijloc de presiune.

— Tratative de care ar profita de exemplu China? sugeră Diaz.

Yamashita îi aruncă o privire dezamăgită.

— De unde ştii?

— Asta ar explica de ce Fuwa ancheta în direcţia unor fete de origine chineză care lucraseră în bordelurile armatei imperiale în timpul războiului. Nu se ştie de ce, dar păstrase la el o fotografie din 1943 a unei tinere chinezoaice, Mei Wong. Kuniko a luat-o mai înainte ca serviciul vostru să facă curăţenie. Ştii ceva în privinţa asta?

— Nu... Dar aş putea să mă informez.

— OK, dar repede... Dacă au avut grijă s-o facă pe Kuniko să vorbească înainte de a o aduce în această stare, atunci înseamnă că, în ciuda inerţiei guvernului, bănuiesc că ceva nu e în regulă pentru ei.

Yamashita părea să-şi dea brusc seama de reversul unui sistem în care trăise dintotdeauna, un sistem în care politeţea era doar ipocrizie, iar discreţia, minciună sfruntată. Fusese învăţat să se supună şi să respecte din copilărie orice formă de ierarhie, numai că scara lui de valori fusese pusă brusc sub semnul întrebării.

— Guvernul nu va face nici o mişcare, spuse el. Probabil că nici Nakamura nu ştie mai multe decât spune, dar va aştepta ordinele.

— Poate fi obligat să se mişte.

— Cum?

— Acţionând în locul lui. Guvernul vostru pare complet blocat în povestea asta. Cel puţin acesta este mesajul pe care unii politicieni, care sunt îngrijoraţi de viitorul ţării, l-ar fi transmis lui Yohei Fuwa şi mai recent Statelor Unite. Oricât de excepţional ar putea să pară, ei ar prefera să-i vadă pe străini amestecându-se...

Yamashita părea complet depăşit de evenimente. Probabil se temea să nu încaseze un blam din partea superiorilor săi.

Presimţind ce se petrecea în mintea lui, Raoul avu impresia că a găsit argumentul decisiv:

— Am nevoie de ajutorul tău, zise el. Dacă n-o faci pentru mine, nici pentru tine, fă-o măcar pentru Kuniko!

— Pentru Kuniko!... repetă comisarul ca un ecou de pe altă lume.

Se ridică şi se apropie de pat unde, pentru prima dată, îndrăzni să privească cadavrul în faţă. Văzu ochii încremeniţi pentru totdeauna, băltoaca de sânge care se usca pe mochetă şi acel corp splendid pe care nu-l va ţine niciodată în braţe.

— De acord, zise el cu o voce înăbuşită.

Cubanezul, uşurat, se apropie şi îi puse o mână prietenească pe umăr.

— Să mergem, aici stăm degeaba, îi zise el.

Se îndreptară spre ieşire.

— Kuniko nu avea telefon? întrebă Diaz uitându-se prin salon.

— Ba da, în antreu...

Îl găsi pe gheridon. Un aparat cu afişaj digital. Apăsă pe tasta Bis şi îşi notă ultimul număr apelat: 561–2311.

— Uite, să verifici numărul ăsta. Nu se ştie niciodată...

CAPITOLUL X

Marea sală a redacţiei de la *Asahi Shinbum* zumzăia ca un stup, împresurată din toate părţile de computere, telexuri, de ecrane video şi alte „minunăţii” nipone ultimul răcnet.

Ca nişte furnici harnice şi grăbite, jurnaliştii şi secretarele se agitau în pătrate mici despărţite prin geamuri care creau iluzia unui spaţiu personal.

Totuşi, în ciuda dotării ultramoderne, ansamblul producea o impresie deprimantă de suprapopulare şi de stres.

„Pătrăţica” lui Morihei Nakano era aproape la capăt, nu departe de biroul şefului de redacţie. Cu ochii ţintă la un computer portabil, cu fruntea transpirată, tras la faţă, jurnalistul părea să fi petrecut o noapte albă în faţa ecranului pe care defilau litere complicate de un albastru fluorescent.

Întinse spre cubanez o mână ostenită fără să se ridice de pe scaun.

— Am aflat despre Kuniko, zise el. Nu se potriveşte deloc cu metodele yakuzelor, în orice caz, nu cu al celor pe care le cunosc. Probabil că făptaşul e un bolnav sexual care a urmărit-o până acasă. Cunoaşteţi bine acest gen de indivizi în Statele Unite?

Raul nu făcu nici un comentariu.

— Ai reuşit să iei legătura cu Toshiba?

— Abia acum o oră. I-am spus tot. În fine, tot ce ştiam. Spre marea mea surprindere, nu a avut nici cea mai mică obiecţie... De parcă ar fi aşteptat telefonul meu. E de acord să vă întâlniţi la Kyoto.

— Acceptă?

— Exact. M-am luptat ore întregi la telefon, întâi ca să vorbesc chiar cu el, apoi ca să-l conving, dar se pare că atenţia i-a fost atrasă de numele Yohei Fuwa...

În timp ce vorbea, începu să scotocească într-un dosar. Scoase o mini-agendă electronică şi apăsă pe taste. Notă o adresă şi un număr de telefon pe o bucată de hârtie cu antetul ziarului.

— Astea sunt datele. Te aşteaptă mâine la orele zece la vila lui de lângă templul Kinkakuji, faimosul pavilion de aur.

Apoi, fără să mai aştepte, începu să bată nervos pe tastatura computerului său portabil. Adăugă doar:

— Pentru Kuniko, te rog să-l găseşti pe ticălosul care a făcut

asta...

— Nu eşti singurul care vrea prinderea animalului, răspunse Diaz.

*

* *

Degetul slab al lui Mei Wong apăsă butonul de pe pupitrul de control şi imaginea se apropie, mărind detaliile a două corpuri în poziţia cea mai intimă.

Ralph Kirsh privea cum tânăra Maiko Fuwa, pătrunsă adânc de sexul lui, aştepta valul celui de al cincilea orgasm. Parcă cu un fel de fascinaţie apropiată de nebunie.

În ciuda reticenţei de la început, fusese nevoit să se supună. Drogul lui Kodama făcuse restul, redând virilităţii sale o vigoare impresionantă şi excitându-i toate terminaţiile nervoase, astfel încât nu mai putuse să reziste dorinţei de a o poseda pe Maiko şi de a uita cine era: chiar fiica prietenului său, comisarul Fuwa.

De atunci, jocul lor erotic continua, supravegheat de camera video, care trimitea imaginile spre sala de control unde Mei Wong se putea bucura în voie de spectacol.

Cei dinaintea lui rezistaseră două zile înainte de prima alarmă cardiacă. Alsacianul trecuse deja de ziua a patra de tratament. Iar în seara aceea avea să fie pregătit pentru seara cea mare, marea lui seară.

În seara aceea vor fi în sală şase neveste de foşti miniştri sau secretari de stat, două femei de afaceri din Osaka, trei directori de societăţi din Yokohama, două neveste de conducători al partidului comunist şi chiar un ministru în exerciţiu. Dar nu avea să fie decât o sigură vedetă: Ralph Kirsh. Iar reprezentaţia sa va fi unică. Darnică, îi oferea cel mai frumos cadou: să moară de plăcere, de dragoste, de orgasm. A muri în timpul acuplării era cel mai frumos act din lume.

Pe ecran, tânăra Maiko era imaginea ei însăşi la douăzeci de ani. De aceea o alesese, cu câteva luni în urmă, din mulţimea venită în pelerinaj la sanctuarul Heian. Mai târziu, după ce aflase ce meserie exercita tatăl ei, fusese gata să o elimine. Dar, tentaţia de a-şi umili „dublura” fusese mult prea mare, şi luase hotărârea să facă din ea un instrument de plăcere pentru bărbaţii şi pentru femeile care se înghesuiau în fiecare vineri seara în acel templu al dragostei.

Văzând că Ralph nu ejaculase, ca să fie într-o formă şi mai furioasă în seara aceea, chinezoaica se hotărî să-l frustreze pe mascul.

Luă microfonul care stabilea legătura sonoră cu acea cameră.

— Destul! zise ea cu o voce fermă. Acum încetaţi!

Apoi, pentru că alsacianul nu se retrăsese din tânăra lui parteneră, Mei Wong repetă:

— Destul!... *Wakarimasu ka*[12]*!*

Pe rogojină, cele două corpuri sudate de dorinţă se despărţiră cu regret. Ralph Kirsh cu sexul triumfator şi Maiko Fuwa gâfâind de parcă ar fi alergat o mie de metri.

— Maiko! se răsti chinezoaica. Părăseşte imediat camera. Iar tu, odihneşte-te. Vei avea nevoie puţin mai târziu de toate forţele.

Întrerupse sunetul.

Tânăra japoneză se ridică şi se îndreptă spre peretele de hârtie care culisa deja tras de mâna lui sumo-tori.

Obsedată de planurile ei, Mei Wong nu văzu buzele tinerei japoneze articulând un sunet mut la adresa lui Ralph care, întorcând spatele camerei video, se lăsă pe spate, epuizat la maxim.

*

* *

La volanul maşinii sale Nissan, inspectorul Tagaki aşteptă ca Raul Diaz să intre în gara centrală din Tokyo ca să coboare şi el.

Pătrunse acolo pe urmele lui.

Ajuns înăuntru, nu-i fii deloc greu să-l repereze pe cubanez printre călătorii care aşteptau trenul. Îl văzu îndreptându-se spre ghişeul de bilete, după care cumpără de la un chioşc de ziare un exemplar din *Newsweek.*

Profită ca să ajungă şi el la ghişeu şi îi arătă discret funcţionarului de la căile ferate japoneze legitimaţia sa de poliţist.

— Ce destinaţie?

Tipul cu şapcă consultă computerul:

— Kyoto, trenul de 22:07.

Asta era tot ce voia să ştie.

Îşi întoarse privirea spre chioşcul de ziare. Cubanezul nu mai era acolo.

Scrută mulţimea cu o privire plină de panică şi porni în fugă spre ieşire.

Suspină uşurat.

Diaz era acolo, la vreo douăzeci de metri, în mijlocul unui grup

[12] Înţelegeţi (n. a.).

de şcolăriţe cu codiţe şi uniforme albastre.

O fracţiune de secundă, inspectorul Tagaki nu se mai gândi la omul pe care îl urmărea, ci la toate acele corpuri de fecioare pe care ar fi putut să le „onoreze” cum ştia el.

Dar fu cuprins de o angoasă teribilă. Închise ochii. Nu trebuia să se mai gândească la asta, nu trebuia să-şi mai imagineze!

Deschise ochii la timp ca să-l vadă pe cubanez, care se îndrepta spre staţia de metrou Tokyoeki.

Grăbi pasul ca să nu-l piardă din vedere, abandonând maşina Nissan parcată pe banda dublă alături de taxiuri. Va trebui să se ducă după ea la depozitul de maşini ridicate de poliţie, dacă colegii lui nu remarcau semnul distinctiv al poliţiei.

În faţa sa, Raul Diaz înainta cu pas rapid prin ploaia care reîncepuse, căzând în rafale din cauza vântului ce bătea dinspre est. Încă mai ţinea sub braţ ziarul cumpărat.

Îl văzu dispărând în gura metroului şi intră după el.

O mulţime enormă şi disciplinată umplea peroanele staţiei, unde împingătorii cu mănuşi albe, având misiunea să umple la maxim trenurile la orele de vârf, se mişcau cu un calm olimpian.

La vreo zece metri de el, Diaz părea pierdut în acea mulţime compactă care se aduna lângă şine ca nişte albine în jurul unui borcan cu miere. Trenul porni, lăsând pe peron vreo sută de călători.

Al doilea veni doar peste trei minute, plin ca şi primul.

Tagaki îl văzu pe cubanez păşind ca să intre în vagon şi îl imită, îmbrâncit de mii de corpuri anonime. Înghesuit până aproape de sufocare, fii nevoit să împingă ca un apucat ca să obţină un loc în acel infern de promiscuitate. Simţi mâinile împingătorului care îi apăsa omoplaţii, apoi fâşâitul uşii care se închidea atingându-i uşor fundul.

Şi abia atunci reuşi să se întoarcă de bine de rău spre peron, ca să zărească faţa cubanezului care se depărta ca într-un vis, cu zâmbetul pe buze...

CAPITOLUL XI

Ieşind din staţia de metrou, Raul fu oprit de un tip care agita un pachet de cartele telefonice.

— *Mister, mister!* răcni el. *You want telephone card!*

Diaz îl trimise la dracu' în portoricană, lăsându-l pe tip încremenit şi-şi continuă drumul spre exteriorul staţiei.

În jurul său, abordându-i pe japonezii care părăseau birourile din centrul oraşului, ca să se îndrepte spre trenurile care mergeau în direcţia periferiei, vânzători cu faţa colorată propuneau cartele telefonice cu jumătate de preţ, aparate foto furate sau videocasete porno.

Prin urmare, ce scria presa era adevărat. Japonia descoperea de puţină vreme bucuriile imigraţiei clandestine. Iranienii, pakistanezii, turcii şi chiar palestinienii veneau să-şi încerce şansa, dedându-se la mici traficuri ilicite.

Aşteptând probabil să le pice ceva mai bun... Chinezii, de exemplu, visau la o invazie pacifistă, la o revanşă molcomă care să mineze din interior acea ţară care îi umilise prea mult timp...

Uşor claustrofob, cubanezul reveni cu mare plăcere în aer liber, chiar dacă oraşul era acum bombardat de o ploaie diluviană şi de un vânt brutal.

Yamashita îi dăduse întâlnire într-un restaurant de lux, *Sasaya.*

În mijlocul turnurilor de beton şi oţel, se înălţa, anacronic, o casă veche de lemn care adăpostea acel centru culinar vestit din cartierul Nihonbashi.

Japonezul era deja acolo, aşezat la o măsuţă joasă pe care trona un buchet dispus conform regulilor artei florale *ikebana.*

Diaz fii nevoit să facă un efort ca să-şi îndoaie picioarele, ca să se poată aşeza turceşte, gândindu-se cu neplăcere că va trebui să-şi petreacă două ore în această poziţie.

Yamashita avea un aer trist şi dezamăgit. Probabil că era încă obsedat de moartea atroce a frumoasei Kuniko.

Diaz nu vru să-i întrerupă brusc şirul gândurilor, ci aşteptă ca Yamashita să revină la realitate ca să înceapă discuţia. Dar japonezul îl întrebă brusc:

— Ai luat bilet pentru Kyoto?

— Două locuri, pentru amândoi...

Comisarul tresări imperceptibil, apoi oftă melancolic, ca şi cum i-ar fi fost greu să se hotărască.

— Am verificat ultimul număr apelat de Kuniko, spuse el. Pentru orice eventualitate... A luat ceva timp, numele titularului nefiind comunicabil. Dar este un număr care corespunde sectorului nord-estic al oraşului Kyoto. Corespondentul se numeşte Kodama, medic şi inginer chimist ieşit la pensie. Are o proprietate somptuoasă, vila Sakura.

— Numele ăsta îţi spune ceva?

— Am pus să se facă o cercetare rapidă. Nu se află în fişele serviciului nostru. Totuşi există un detaliu interesant. Între 1954 şi 1957, exact înainte de interzicerea oficială a prostituţiei, Kodama, pe atunci tânăr medic, a controlat prostituatele de cartier de la Yoshiwara până la Tokyo.

— Altceva nimic?

— Ba da. În urma unei călătorii în America de Sud, a scris o carte despre plantele medicinale exotice, care e considerată şi acum cea mai bună în domeniu... Să continuu cercetările?

— Inutil, nu mai avem timp. Şi apoi, oricum, cu sau fără tine, plec în seara asta la Kyoto.

Îi povesti tot ce-i spusese Kuniko despre legăturile dintre Yohei Fuwa şi oyabunul Hisuyaki Toshiba, precum şi întrevederea lui cu jurnalistul de la *Asahi Shimbun.*

Japonezul nici nu clipi. Nakamura îi spusese: „Oriunde se duce, nu-l lăsa singur nici o clipă!” Hotărârea trebuia să o ia el singur.

— În ceea ce te priveşte, adăugă Raul, alegerea mi se pare simplă. Ori mă însoţeşti la Kyoto, la Hisuyaki Toshiba, ori stai cu mâinile încrucişate şi aştepţi să te ia la rost Nakamura.

Simplu! Cubanezul avea un tupeu nemaipomenit. Pentru el totul era simplu. Venise în Japonia pentru câteva zile, după care pleca aşa cum venise, fără grija zilei de mâine, fără să fie nevoit să înfrunte imensa majoritate a colegilor săi care îl vor dezavua.

Şi asta pur şi simplu pentru că nu respectase regula jocului.

Raţa sălbatică friptă sosi pe un platou somptuos. Dar nici unul din cei doi nu-i dădu o atenţie deosebită.

Yamashita se gândea, cântărea argumentele pro şi contra. Ce avea de pierdut? Aproape totul. Ce câştiga? Aproape nimic.

Filosofia japoneză susţinea totuşi frumuseţea gestului gratuit, a faptei de dragul faptei, nu a acţiunii în vederea unui scop. Şi iată că un cubanez neştiutor al subtilităţilor acestei filosofii care îl punea în faţa unei astfel de dileme!

Era clar că nici el nu mai aparţinea Japoniei tradiţionale. La fel ca Kuniko Masashi, căreia regreta deja că îi reproşase fascinaţia pentru Occident.

În fond, ar fi trebuit să aibă curajul să râdă de el însuşi.

Numai că nu avea deloc chef să râdă. Imediat ce închidea ochii, îi apărea în faţa ochilor trupul însângerat al frumoasei Kuniko Masashi, întâi vag, apoi din ce în ce mai precis, orbitor în final. Şi în faţa acestei imagini, marile discursuri ale comisarului principal Nakamura deveneau insignifiante, parcă la marginea realităţii. Dar Nakamura nu văzuse trupul martirizat al tinerei Kuniko.

Aşezat în faţa lui, Raul îi aştepta cu nerăbdare hotărârea. De data asta nu avea de gând să bruscheze lucrurile. În ciuda temperamentului latin, înţelegea dilema japonezului. Probabil că se ducea o luptă teribilă între instinct şi mental, modelat de ani de supunere la educaţie, la convenienţe, la ierarhie.

În cele din urmă îl auzi murmurând:

— Vin cu tine...

Raul schiţă un zâmbet.

— Apropo, zise el. M-am debarasat de un tip care mă urmărea. Am scăpat de el în metrou. Nakamura a pus pe cineva să mă supravegheze?

Yamashita se încruntă.

— După câte ştiu, nimeni în afară de mine nu a primit sarcina să te supravegheze. Jur că nu ştiu nimic de povestea asta.

Raul nu se îndoia de sinceritatea lui.

— Dacă nu voi, atunci înseamnă că ceilalţi au aflat deja că încerc să-l găsesc pe Raul. Trebuie să fim prudenţi.

Vorbise la plural pentru că inamicul nu avea încă o faţă precisă. Totuşi, într-un colţ al minţii sale, se gândea deja la „ea”. Ea...

Iar ea nu putea să fie decât acea chinezoaică de douăzeci şi doi de ani care zâmbea în fotografia pe care i-o dăduse Kuniko Masashi: Mei Wong. Mica prostituată din Seul...

*

* *

Din biroul ei imens lambrisat după moda europeană, Mei Wong contempla parcul acoperit de zăpadă. De două ore era într-o dispoziţie cumplită. Veştile proaste se succedau.

Prima: o fată nou sosită, Keiko, fusese surprinsă pe când încerca să dea telefon din biroul ei, probabil ca să alerteze poliţia sau familia, iar gărzile găsiseră de cuviinţă că trebuie să o lovească ca să pună capăt tânguirilor ei isterice. În aşa măsură încât Kodama se arătase rezervat în privinţa pronosticului final. Fata suferea cumplit, totuşi nu putea fi dusă la spital. Singura

soluţie era debarasarea de ea.

Doamna Wong dăduse acest ordin care nu-i făcea însă nici o plăcere.

A doua: invitaţii din acea seară de vineri nu puteau să fie toţi prezenţi, şi se vedea constrânsă, la cererea lor, să amâne „distracţia” cu douăzeci şi patru de ore până a doua zi, sâmbătă.

Or, sâmbăta era o zi funestă.

Într-o sâmbătă fusese răpită şi dusă prima dată la bordel.

Într-o sâmbătă fusese aruncată pradă celor şaptezeci de bărbaţi.

Într-o sâmbătă fusese violată ultima dată, la şaizeci şi cinci de ani, de trei motociclişti beţi pe un drum lateral între Morykota şi Miyako.

Într-o sâmbătă...

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile.

Îl lăsă pe Yamashiti să răspundă.

— E inspectorul Tagaki, doamnă.

Luă imediat receptorul, iar silueta monstruoasă a gărzii sale de corp se retrase în lumina cenuşie care se revărsa în valuri prin ferestrele mari.

— Ce mai e? se răsti ea.

— V-am urmat instrucţiunile, zise vocea inspectorului. Diaz s-a întâlnit cu un jurnalist de la *Asahi Shimbun,* Nakano. Apoi a rezervat un loc în trenul spre Kyoto din această seară, după orele douăzeci şi două. Apoi l-am urmărit până la metrou, unde mi-a scăpat printre degete.

Mei Wong simţi cum furia i se răspândeşte în tot corpul, redându-i un elan de vigoare neaşteptat.

Vocea ei izbucni în receptor:

— Eşti un idiot, Tagaki! Un cretin sinistru. Şi un copil l-ar fi urmărit fără să fie văzut. De altfel, de ce crezi că vine la Kyoto?

Tagaki tăcea. Nu încerca nici măcar să protesteze. Îşi dăduse seama că comisese greşeala vieţii sale. Vocea stridentă a doamnei Wong provocase în el un fel de şoc psihologic şi totul îi reveni în minte... Apartamentul lui Kuniko, telefonul, tasta bis... Cum de uitase să şteargă apelul telefonic? Diaz sau unul dintre colegii lui probabil că se gândise la asta.

— Trebuie să scăpăm definitiv de el, auzi? repetă ea cu fermitate.

— Şi comisarul Yamashita?

Vocea chinezoaicei se îmblânzi subit.

— Ocupă-te mai întâi de Diaz şi lasă-l în pace pe Yamashita.

Fiecare lucru la vremea lui!

— Voi face tot ce trebuie, promise comisarul.

Chinezoaica făcu o scurtă pauză, apoi îşi imagină faţa congestionată a lui Tagaki la celălalt capăt al firului. Probabil că tremura de spaimă. Nu avusese niciodată curaj s-o înfrunte. Nici măcar la telefon, unde vocea lui tremura ca vocea unui bătrân.

Apoi zise:

— Acţionează repede, Tagaki! Altfel mă voi ocupa eu de tine... Debarasează-te de american şi adu-mi capul lui.

Aşteptă câteva secunde, apoi declicul îi confirmă că închisese.

— V-am spus eu că nu e de nădejde, murmură Kodama în spatele ei.

Îmbrăcat cu bluza lui de lucru, acesta probabil că surprinsese o parte din convorbire.

Chinezoaica îl fulgeră cu privirea.

— Ce face?

— Doarme! E sub efectul amfetaminelor pe care i le-am administrat.

— De câte ori azi?

— Treisprezece! Dar mi-aţi spus să nu forţez doza tocmai pentru că diseară...

Ea aprobă cu o mişcare a capului. De treisprezece ori în douăzeci şi patru de ore! Câţi bărbaţi se puteau lăuda cu o astfel de ispravă?

— Totul a fost anulat pentru diseară, îl anunţă ea cu regret. Aşa că lasă-l în pace azi.

— Cum doriţi... Oricum, acum totul e pregătit. Cred chiar că nu mai avem de ce ne teme de acele mici neplăceri de care ne-am lovit în trecut. Mâine va fi în cea mai bună formă. Aveţi încredere în mine!

Ea îi aruncă o privire dezamăgită. Încrederea era lucrul pe care îl acorda cel mai greu.

— În cea mai bună formă, repetă ea ca un ecou. Aş dori să fie aşa. Vreau să-l văd ejaculând ca un ţap, auzi, vreau să le epuizeze pe toate! Vreau să le văd pe femelele alea târându-se la picioarele lui şi bărbaţii să se lase posedaţi ca nişte câini!

— De Kirsh? zise mirat Kodama.

— Fără deosebire de sex, confirmă ea.

Urmă o tăcere, apoi doctorul zise:

— Numai că...

— Ce mai e?

— Nu a fost niciodată pus în situaţia de a...

Chinezoaica îl opri cu o simplă clipire. Hotărârea ei era nestrămutată. Americanul trebuia să satisfacă bărbaţi şi femei. Altfel performanţa pe care voia să-l vadă realizând-o n-ar fi avut nici un sens.

— O să-i placă şi asta, îl asigură ea. Oricum, toţi capătă gustul ăsta mai devreme sau mai târziu. E doar o problemă de împrejurări. Nici mie nu-mi plăcea bordelul, Kodama, când japonezii m-au răpit de la părinţii mei şi m-au expediat la Seul. Crezi că măcar m-au întrebat dacă sunt virgină înainte de a fi făcut din mine curva soldaţilor lor?

— Eraţi? întrebă Kodama.

— Eram! răspunse ea tăios.

Şi totuşi, în seara aceea fusese necinstită de cincisprezece bărbaţi.

*

* *

Aşezat în compartimentul trenului de noapte care gonea cu aproape două sute cincizeci de kilometri la oră spre Kyoto, Raul Diaz moţăia, legănat de viteză şi uşor „anesteziat” de confortul fotoliilor.

Lângă el, obişnuit cu transportul în comun, comisarul Yamashita aţipise şi el, cu mâna atârnată în gol.

Ca majoritatea japonezilor, avea capacitatea uimitoare de a adormi după dorinţă, indiferent în ce loc.

Probabil însă că whisky-ul, consumat din abundenţă înainte de plecarea expresului, nu era deloc străin acestei oboseli.

Cubanezul căscă, se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre partea din faţă a trenului, acolo unde ştia că poate să găsească toaleta.

În momentul în care părăsea locul, zări ceva neliniştitor.

Din precauţie, nu întoarse capul. Merse mai departe şi, deschizând uşa mică de la toaletă, aruncă o privire în oglinda prinsă de uşă.

Bărbatul cu impermeabil bej, care stătea lângă o tânără femeie în taior maroniu, era acelaşi care îl urmărise până la metrou cu câteva ore mai înainte. Aceeaşi faţă, dură şi energică, aceeaşi alură vicleană.

Închidea deja uşa când îl văzu pe acel om ridicându-se şi îndreptându-se nepăsător spre el.

Yamashita dormea buştean.

Cubanezul se gândi o clipă să se întoarcă la locul lui, dar se răzgândi imediat. Atâta vreme cât nu ştia cu cine are de-a face,

mai bine să rămână în defensivă.

În spatele lui, tipul înainta ca un automat, cu mâinile în buzunarele umflate ale pardesiului. Brusc îngrijorat, Diaz duse o mână la centură, după Lügerul extraplat.

Continuă să înainteze. Probabil că celălalt nu va risca totuşi să-i tragă în spate în acel loc cu multă lume.

Pe măsură ce înainta spre partea din faţă a trenului, acesta era mai puţin aglomerat. Oricum, fuga n-ar fi servit la nimic. Trebuia să fie cu inima împăcată.

Aşteptă să ajungă într-un vagon aproape pustiu, apoi se întoarse brusc.

Totul se derulă într-o fracţiune de secundă.

Luat prin surprindere, japonezul trecu printr-un moment de panică, apoi duse mâna spre buzunarul pardesiului şi, în clipa următoare, Diaz văzu ţeava unui pistol automat strălucind în lumina electrică ce venea dinspre plafoniere.

Cubanezul făcu un salt între fotolii şi smulse Lügerul de la centură.

Pistolul automat al japonezului trase de două ori, provocând ţipetele pasagerilor. Raul zări o femeie prăbuşindu-se pe culoarul din mijloc, cu o stea roşie în frunte, în timp ce trăgea în direcţia japonezului.

Ţipetele din fundul vagonului deveniră şi mai puternice. Probabil că erau acolo şi copii.

Japonezul pronunţă câteva cuvinte, apoi trase din nou.

Probabil că acum înainta pe vine, căutându-l pe Diaz ca un câine de vânătoare la pândă.

Cubanezul strânse mai tare mânerul revolverului.

În vagonul precedent se auziră paşii cuiva care venea în fugă. Probabil că era Yamashita sau oamenii care răspundeau de tren, alarmaţi de zgomotul împuşcăturilor.

Trebuia să termine.

Trase aer în piept şi se aruncă pe culoarul îngust care despărţea cele două rânduri de fotolii găurite de gloanţe. Şi acolo îl văzu pe japonez, la cinci metri de el. Diaz apăsă pe trăgaci, şi două gloanţe îl loviră drept în piept pe tipul cu impermeabil, proiectându-l în spate.

Yamashita îl văzu prăbuşindu-se la picioarele sale şi se aruncă la pământ ca să dezarmeze mâna japonezului care încă mai agita pistolul.

— Inspectorul Tagaki, murmură el.

Părea năucit.

Japonezul împuşcat în plămâni, încă mai trăia. Avea ochii larg deschişi şi respiraţia şuierătoare.

Yamashita începu să-l percheziţioneze şi Diaz îi văzu mâna oprindu-se brusc, apoi retrăgându-se lent din buzunarul pardesiului. Descoperise un brici.

Privirile li se întâlniră deasupra corpului celui doborât, oglindind aceeaşi bănuială.

Acum Tagaki zâmbea, ca şi cum rana l-ar fi scutit în mod paradoxal de orice măsuri împotriva lui. Dar zâmbetul său semăna cu o încuviinţare, drept pentru care nici cubanezul şi nici Yamashita nu se mai îndoiră că el era cel care o asasinase pe Kuniko.

Tagaki pronunţă câteva cuvinte cu o voce ciudat de tânguitoare la adresa colegului său. Dar acesta nici măcar nu clipi, păstrând tăcerea.

Lungit direct pe podea, Tagaki continua să zâmbească prosteşte, aşteptând sosirea improbabilă a unui medic. Trebuia să se găsească unul în tren.

Pentru tânăra femeie care avusese imprudenţa să se aventureze pe culoarul central, era însă prea târziu. Cutia craniană făcuse explozie sub impactul glonţului de 9 mm.

Timp de unu-două minute, Raul şi japonezul rămaseră cu ochii la inspectorul Tagaki.

Yamashita se ruga probabil în gândul lui să nu vină nici un ajutor. Strângea în mână briciul, ca şi cum ar fi avut intenţia să-l folosească.

Apoi se uită la ceas şi începu să apese într-un punct precis al cefei inspectorului, uitându-se la Diaz cu o privire imploratoare.

Diaz nu făcu nici o mişcare.

Tagaki, neputincios, se uita la japonezul care îl executa cu răceală. Se auzi un sughiţ, după care moartea veni aproape imediat, sigură şi liniştită.

*

* *

Cu o ţigară Marlboro pe jumătate fumată între buze, Victor Makenan respinse cu dosul mâinii telefonul lângă care stătuse practic de la începutul dimineţii.

Odată cu trecerea orelor, cazul Fuwa-Kirsh se transformase dintr-o poveste banală cu un asasinat şi o răpire într-o problemă de stat.

Totuşi, în ciuda intervenţiilor secretarului general al ONU, guvernul japonez continua să se facă că nu aude, negând

evidenţa. Prins în capcană, se zbătea într-o situaţie fără ieşire, fără să se hotărască să ceară ajutorul Naţiunilor Unite.

Trebuia să fie salvat împotriva voinţei sale, asta era singura soluţie.

Victor Makenan stinse ţigara în scrumiera de aluminiu şi, ca un automat, îşi aprinse alta aproape imediat.

Prin fereastra biroului putea să vadă profilându-se, deasupra zgârie-norilor din New York, nori grei, gata să reverse asupra oraşului o furtună de zăpadă topită.

Erau în joc interese mult prea mari ca să se treacă la o acţiune hazardată. Dar, din prea multe măsuri de precauţie, se ajungea la inacţiune, deşi situaţia cerea contrariul.

Fără să mai aştepte aprobarea secretarului general, încercă să-l sune pe Diaz la hotelul *Hilton* din Tokyo. Cubanezul nu era în cameră. Îi telefonă comisarului Nakamura. Nimeni. De douăzeci şi patru de ore, nu mai avea nici o veste despre ei, nici despre Raul şi nici despre câinele său de pază, inspectorul Yamashita.

Închise, pe jumătate îngrijorat, pe jumătate satisfăcut, îşi învăţase oamenii să nu aştepte la pe sfârşit ordinele şi să acţioneze după cum îi îndemna intuiţia.

Ceea ce, mai mult ca sigur, Diaz şi făcuse de la ultimul său mesaj.

CAPITOLUL XII

Spumegând de furie, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, cu respiraţia şuierătoare, Mei Wong îşi calma nervii cum se proceda altădată în Asia, în vechea Chină a dinastiei Tang: bătând ţăranii sau servitorii. Oricum, un sclav nu se putea plânge de soarta lui, cu atât mai puţin să protesteze.

De data asta era vorba de Keiko, o tânără cu corp de adolescentă abia format, dar ale cărei şolduri şi fund frumos rotunjit dezminţeau această adolescenţă presupusă.

Asupra ei se înverşuna acum chinezoaica, ca să o pedepsească pentru că încercase să anunţe poliţia şi, în plus, pentru că înşelase vigilenţa unui sumo-tori din garda sa personală. O pedepsea pentru intenţia pe care o avusese de a fugi de-acolo.

Ca şi cum ar fi fost normal să fugi din paradis!

Dar Keiko încă nu ştia că ajunsese în paradis...

În patru labe, cu faţa plină de vânătăi, cu nasul în covorul gros cu motive florale, cu fundul în sus, tânăra femeie suporta gemând a doua pedeapsă a zilei.

Gărzile o bătuseră deja bine, lăsând-o leşinată.

Dar acum, doamna Mei Wong dădea dovadă de o cruzime gratuită şi cu atât mai mult mai insuportabilă.

Strigătele japonezei se transformară în curând în adevărate urlete stridente.

Cravaşa o lovea între picioare. Excitată de ţipete, Mei Wong lovea şi mai tare intimitatea nefericitei.

Fata încercă instinctiv să strângă picioarele ca să se protejeze, dar cravaşa chinezoaicei se opuse, amintindu-i regula absolută din paradisul ei: supunerea necondiţionată, supunerea în faţa tuturor capriciilor ei.

— Vei plăti pentru ce-ai făcut! strigă ea. Curvă! Târâtură!

Turbată de furie, chinezoaica începu din nou s-o lovească cu toată puterea peste fund.

— După tot ce-am făcut pentru tine, ai merita să te dau la câini.

Keiko simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

Mei Wong ar fi fost în stare.

Mei Wong era în stare de orice, mai ales când se simţea provocată.

În sfârşit, cravaşa rămase suspendată în aer, şi nu se mai auzirăă decât gemetele fetei înăbuşite de lâna covorului.

Acum hohotea, cu fundul plin de urme sângerânde, în postura cea mai umilitoare cu putinţă.

Ridică uşor capul, destul ca torţionara să-i poată întâlni privirea imploratoare.

— Vă cer iertare... zise ea gâfâind. Iertare... vă rog... Nu-mi faceţi rău...

Redevenise o fetiţă temătoare, ameninţată, pierdută.

Era atitudinea supusă pe care chinezoaica o prefera dintre toate în nebunia sa dominatoare.

Aceasta îi ordonă cu o voce plină de răceală:

— Linge!

Târându-se pe covor, Keiko, cu limba scoasă ca un câine care salivează, începu să-i lingă cu conştiinciozitate picioarele. Nu văzu deci pistolul Mauser cu surdină care ieşea de sub rochia de mătase imprimată a chinezoaicei.

Simţi doar ţeava rece sprijinită de ceafa. Apoi totul dispăru.

Ralph tresărise când auzise zgomotul înfundat al detunăturii. Probabil un glonţ tras cu o armă echipată cu surdină.

Acele case cu pereţi din hârtie lăsau să se audă cele mai slabe sunete.

În aceste condiţii era greu să nu fii reperat.

Kodama, cu ochelarii pe nas, revenise cu o oră în urmă, înarmat cu seringa lui, şi îi injectase drogul miraculos sub privirea vigilentă a mătăhălosului Yamotashi.

De atunci, febra reîncepuse să i se reverse în vene. Sumo-tori dispăruse, lăsându-l singur, chinuit de gânduri infernale, simţind în vene clocotindu-i un sânge nou care semăna cu lava în fuziune.

Durerile erau atât de insuportabile încât îşi zise că doza fusese dublată.

Trebuia să iasă de acolo cu orice preţ. Nu mai putea. Drogul acela avea să-i ia minţile.

Dar zadarnic răsucise problema pe toate feţele, pentru că tot nu vedea cum avea să scape de ronduri, de camerele video sau de mirosul câinilor. Vila Sakura era păzită mai bine decât o bancă sau decât o bază militară.

Chiar dacă nici un sistem nu era fiabil sută la sută...

Se întoarse pe o parte şi se gândi din nou la Maiko Fuwa. Îi ceruse să vină în camera ei după miezul nopţii. De fapt un dormitor comun, pe care îl împărţea cu alte trei fete, aflate ca şi

ea în serviciul exclusiv al chinezoaicei.

În unele nopţi, chinezoaica punea chiar să li se pună fiare la glezne, ca acelor copii pe care Ralph îi văzuse în India şi care, vânduţi unui fermier lipsit de scrupule, dormeau pe rogojini, legaţi cu sfori unii de alţii.

Şi asta doar din simpla dorinţă de a vedea în ele „obiectele" ei, a căror funcţionare trebuia să aducă plăcere cui dorea ea.

Acţionând astfel, mica chinezoaică aruncată pradă japonezilor în urmă cu cincizeci de ani, considera că realizează desăvârşirea propriei sale răzbunări.

Epuizat, Ralph se strădui s-o uite pe Mei Wong şi toate fantasmele ei. Avea nevoie de puţin somn, în ciuda focului interior care îl mistuia.

Asta dacă ar fi reuşit să uite, măcar câteva secunde, imaginile care i se perindau prin minte şi acel membru tare, palpitând de o dorinţă nepotolită.

*

* *

Cu trăsăturile marcate de oboseală şi de emoţia abia reţinută, comisarul Yamashita îi mulţumi inspectorului brigăzii omucideri din Kyoto şi se îndreptă spre cubanez, care aştepta în holul gării centrale.

— Totul s-a aranjat, zise el. Mâine la prima oră voi telefona comisarului principal Nakamura.

Drept răspuns, Raul căscă de-i trosniră maxilarele. Era două şi jumătate dimineaţa şi nu mai dorea decât un singur lucru: un pat confortabil şi un duş fierbinte la trezire.

— L-am spus colegului meu că vom lua o cameră la *Kyoto Grand Hotel,* la doi paşi de-aici, adăugă japonezul. Oricum, la ora asta, metroul nu mai circulă...

— S-ar putea să ai necazuri mari, nu-i aşa? zise Raul cu o voce stinsă.

Yamashita îi aruncă o privire de om care se îneacă şi care caută cu disperare să se agaţe de primul pai.

— Aici sunt în afara sectorului meu, zise el. Singura mea scuză este că te-am urmat deoarece aşa îmi cereau ordinele. Dar nimeni nu va crede că n-am fost complice; ar fi trebuit să-mi informez superiorii. De aceea e posibil să am necazuri mari. Consiliul de disciplină şi scoaterea mea pe viaţă din rândul poliţiei. În rest...

— În rest, îl asigură cubanezul, eu nu fac parte din poliţia de la Tokyo, iar Tagaki era un ticălos.

Japonezul îi mulţumi cu o privire amicală şi totuşi incredulă. Nu-şi regreta gestul. Nu era o problemă de conştiinţă, ci se prăbuşea întreaga sa ordine de valori. Şi asta îl chinuia mai mult decât moartea inspectorului-măcelar Tagaki.

— Haide să dormim puţin, zise el. Mâine dimineaţă trebuie să ne întâlnim cu Toshiba, iar unui *oyabun* nu-i place să aştepte.

*

* *

În timp ce se trezea lent, Ralph avu o senzaţie ciudată de liniştire. Focul din corpul său abia dacă mai pâlpâia. Şi prima lui preocupare fu să verifice mai jos dacă...

Dar, între picioarele sale, membrul îşi recăpătase moliciunea normală.

Numai că, puţin mai departe pe rogojină, se putea vedea un fel de aureolă: o ejaculare nocturnă deosebit de abundentă.

Zgomotele din jurul său aproape că dispăruseră. Probabil că se făcuse foarte târziu. Trase cu urechea, atent la tot ce i-ar fi putut servi drept punct de reper. Nimic! În afară de paşii îndepărtaţi ai unui om care îşi făcea rondul. Probabil una din gărzile de corp ale lui Mei Wong. Noaptea, cei doi sumo-tori se schimbau ca să cerceteze cei două mii de metri pătraţi ai vilei.

Rebegit de frig, Ralph se ridică şi strânse pe el chimonoul. Lucrurile îi fuseseră confiscate din prima zi, aducându-i-se zilnic doar strictul necesar. Apoi, încă înfiorându-se de frig, băgă capul pe culoar. Nimeni. Închise în urma lui peretele de hârtie, care era şi perete despărţitor, şi se îndreptă spre holul de la intrare. Acolo începea scara care ducea la etaj. Maiko îi vorbise de a treia cameră pe dreapta urmând culoarul pe partea stângă.

Totul era să evite camerele video de supraveghere. Oricum, nu avea de ales. Unicul mod de a scăpa din acea închisoare aurită era de a şti mai multe despre intenţiile doamnei Wong, şi numai Maiko, într-o franceză impecabilă, era în stare să-i comunice câteva informaţii.

Înaintă cu prudenţă până la capătul de jos al scării, având grijă să aştepte mişcarea camerei video pe axa ei, pentru a surprinde alt spaţiu. Dar, în momentul în care punea piciorul pe prima treaptă, auzi apropiindu-se un zgomot de paşi venind de la etaj.

Gâfâind, se aruncă într-un colţ, după impozanta armură de luptă a unui samurai care părea că stă de pază la capătul de jos al scării.

Sumo-tori trecu la doi metri de el fără să-i descopere prezenţa.

Ralph îşi ţinu respiraţia până când adversarul se depărtă

destul de mult în direcţia grădinii, apoi urcă pe scară. Grăbit, urcă treptele câte patru şi se strădui să nu treacă prin raza de acţiune a camerelor video fixate pe pereţi, după care intră pe culoarul din stânga.

Lei rânjitori, războinici încruntaţi în armuri, tigri cu gurile deschise arătându-şi colţii ameninţători, încremeniţi în bronz, făceau de pază, aşezaţi pe socluri de metal.

Numără uşile. Una, două, apoi o făcu să culiseze pe a treia...

Maiko nu minţise.

Erau într-adevăr patru, întinse pe rogojini unele lângă altele, înfăşurate în cuverturi groase. Nici o mobilă. O încăpere mică, cu o măsuţă joasă într-un colţ, pe care se afla un buchet de flori uscate.

Maiko, cu sânii goi, se ridică când îl zări şi duse un deget la buze. Îi făcu semn să se apropie şi să se cuibărească lângă ea.

Una dintre fete se trezi şi făcu ochii mari când îl zări pe Ralph, dar Maiko îi adresă câteva cuvinte cu glas scăzut, iar fata se întoarse cu spatele chicotind.

— E două şi jumătate, ce-ai făcut? murmură Maiko cu un ton de reproş.

— Am adormit, răspunse Ralph strecurându-se lângă corpul suplu şi cald al japonezei.

Pielea ei degaja un miros puţin dulceag şi senzual.

— Poate că nu vom mai avea altă ocazie să vorbim, zise ea. Aproape toată casa se află sub supraveghere electronică.

— Ştiu.

Îi ceru din nou să tacă, ducând degetul la buze.

— Ştiu cine eşti. Am auzit-o pe Wong vorbind despre tine cu Kodama. Am fost furată în urmă cu şase luni, pe când ieşeam de la Institutul Franco-Japonez. Această ticăloasă crede că poate să facă astfel presiuni asupra tatălui meu ca să renunţe la anchetă. Dar el n-a cedat şantajului. De aceea l-au... asasinat.

Vocea îi tremura. Dar se stăpâni.

Un corp mişcă alături de ei. Una din cele trei japoneze începu să sforăie zgomotos şi Maiko profită de acest ecran sonor ca să ridice puţin tonul.

— Aici, în fiecare săptămână, în general vineri seara, Wong primeşte personaje foarte importante din domeniul politicii şi finanţelor. Femei şi bărbaţi care vor să se distreze cu fete alese pe sprânceană. Bărbaţii, după cum ai putut să-ţi dai seama, sunt mai puţin numeroşi. Cunosc, totuşi trei care lucrează ocazional cu Wong. Vin ca să participe la şedinţele de grup.

— Ce şedinţe?

E vorba de seri speciale. În afara invitaţilor, nu este decât un bărbat sau o fată a lui Wong. Şi acesta sau aceasta nebunie să satisfacă toate capriciile invitaţilor. Bărbaţii sunt drogaţi. Ştiu că cel puţin doi dintre ei au murit de supradoză. Wong i-a folosit drept cobai. Mâine va fi rândul tău. De aceea ţi s-a injectat acea porcărie de când ai ajuns aici. Vrea să fii capodopera ei. Invitaţii vor plăti foarte mult pentru un european ca tine... Fă dragoste cu mine, te rog.

Ralph abia dacă se miră de această bruscheţe. De când se strecurase lângă ea, se frecase tot timpul de el, strecurându-i-se curioasă între picioare ca să-i atingă mai bine sexul.

— Chiar dacă asta te surprinde, îi explică ea, e mai bine să se creadă că pentru asta ai venit la mine.

El se lipi şi mai mult de ea şi începu să-i mângâie sânii, atingându-i uşor gâtul cu buzele. O dorise din prima zi, de când o întâlnise.

— Asta e tot? întrebă el şoptit.

— Nu. Wong înregistrează toate şedinţele pe casete video fără ca vizitatorii ei să bănuiască ceva. Presupun că şi-a făcut o întreagă colecţie care ar putea să folosească ca monedă de schimb. Probabil că tatăl meu primise misiunea din partea guvernului să ancheteze şi să recupereze casetele.

— Tatăl tău nu primise nici o misiune, murmură alsacianul. Acţiona singur... Ştii unde se află sala de supraveghere?

— E o încăpere specială la celălalt capăt al culoarului. Aceasta are ziduri şi e încuiată. Numai Wong poate să intre acolo. Presupun că acolo trebuie să fie.

— OK! Va trebui să mă ajuţi.

Alsacianul se urcă pe ea făcând-o să geamă uşor.

— Există vreun mijloc de a ieşi de-aici? şopti el cu o voce tulburată.

Japoneza scutură din cap în timp ce-i oferea buzele.

— De ce crezi că nu suntem încuiaţi? Casa asta e o adevărată fortăreaţă. În afara invitaţilor care vin din exterior, nimeni n-a plecat vreodată de-aici viu. De altfel, numai Wong absentează în mod regulat. O dată a lipsit câteva zile. Şi a mai lipsit o dată, când am auzit-o că trebuia să se ducă la *Pavilionul de Aur.*

Alsacianul se gândi imediat la romanul celebru al scriitorului japonez Mishima.

Maiko închise ochii.

Apoi făcură dragoste.

*

* *

Mâna chinezoaicei se închise ca o cochilie peste sexul deschis şi aproape uscat. Cu degetele crispate şi încheietura mâinii tremurândă de plăcerea pe care şi-o procurase contemplând pe ecran împreunarea europeanului cu tânăra Maiko.

Aceştia doi erau făcuţi să se întâlnească. Ghicise asta de la început, şi de altfel nu făcuse nimic ca să evite asta.

Perversiunea jocului!

Nu avea importanţă dacă japoneza îi dezvăluia unele informaţii. Punând la un loc informaţiile de la Maiko, de la Fuwa şi propriile sale confidenţe, alsacianul era destul de inteligent ca să înţeleagă că nu va ieşi viu din vila Sakura.

Dacă nu, avea să înţeleagă seara următoare când avea să-l dea pe mâna invitaţilor ei.

De altfel, pentru asta şi pentru alte motive, avea să fie oricum obligată să se debaraseze de el. Din păcate, şi de Maiko!

În şase luni, dintr-o studentă cuminte, se putea lăuda că făcuse o prostituată de lux. La început, fata comisarului atât de integru se revoltase. Dar dozând cu mare pricepere atenţiile şi pedepsele, o dresase după dorinţa ei. O făcuse să se dezvăluie sieşi, făcuse să ţâşnească din ea toată senzualitatea, transformându-i corpul şi mintea de copil în cele ale unui adult. Adevărul era că Maiko îi datora ei totul.

Dar moartea tatălui ei dusese la o ruptură iremediabilă între ele două. Şi chinezoaica nu putea să nu ia în seamă acest risc. Japoneza avea neapărat într-un colţişor al minţii o mică idee de răzbunare de care trebuia să ţină cont. Cel mai bun lucru era deci să se debaraseze de ea.

Totul era pregătit pentru ultima şedinţă a grupului. După care avea să spună adio oraşului Kyoto.

Şi Japoniei.

Aruncă o ultimă privire la ecranul de control. Ralph Kirsh se ridica şi părea că îşi ia rămas bun de la tânăra femeie cu care făcuse dragoste.

Emoţionant...

Apăsă butonul de pe pupitrul sofisticat şi imaginea dispăru, ecranul rămânând la fel de gol ca privirea chinezoaicei. Rămase un moment în acea atitudine. Apoi un semnal de alarmă răsună în mintea ei. Imaginea inconştientă care rămâne imprimată pe pupilă şi are nevoie de câteva secunde ca să ajungă la creier.

Cuprinsă de remuşcări, aprinse din nou ecranul ca să verifice

încă o dată că masculul se întorsese în cămăruţa lui.

Şi în acel moment încremeni.

Maiko Fuwa dispăruse şi ea.

Chinezoaica apăsă cu febrilitate pe un şir de butoane ca să treacă în revistă diferitele imagini transmise de camerele video.

În afară de silueta lui Yamotashi, care se plimba la parter, culoarele erau pustii.

*

* *

Alsacianul se uită în jos. În hol nu era nimeni. Îi făcu semn japonezei să-l urmeze, trecu de scară şi intră pe celălalt segment de culoar. După cum spusese Maiko, sala de control trebuia să se afle tocmai la capăt.

Cu excepţia unui bec slab plasat din cinci în cinci metri, nici o altă lumină nu era la etaj, care, contrar parterului, arăta mai mult a casă occidentală tradiţională decât a locuinţă tipic japoneză.

În momentul în care se pregătea să se deplaseze pe lângă perete, fu oprit de un şuierat uşor. Japoneza îi adresa semne disperate. Trase cu urechea. Un zgomot de paşi, ce părea să vină de la parter, răsună în tăcerea nopţii. Gâfâind uşor, Ralph se trase brusc în umbră, în timp ce silueta colosală a lui sumo-tori apărea în capătul de sus al scării, în raza de acţiune a camerelor de luat vederi.

Maiko se repezi spre el şi începu să turuie în japoneză, agăţată de talia lui ca o algă de stâncă. Ralph o văzu frecându-se de stomacul lui monstruos, strecurând o mână ridicol de fragilă sub kimonoul lui ca să-i aplice o mângâiere sugestivă.

Dar Yamotashi părea că scrutează umbra, indiferent la avansurile japonezei.

Deodată privirea i se opri şi Ralph îl auzi izbucnind cu o voce răguşită:

— *Kore wa nan desu ka!*

Luptătorul o respinse pe Maiko cu braţul lui monstruos, strivind-o la câţiva metri de el. Apoi porni în direcţia lui.

Ralph ţâşni din umbră în momentul în care ajungea în dreptul său şi sumo se opri brusc cu un zâmbet ambiguu. Avea probabil peste doi metri, dar capul lui părea ridicol de mic cu coada lui prinsă în creştetul capului ca o dejecţie de pasăre. Ochii lui porcini îi aruncară o privire ironică, se aplecă uşor, depărtă braţele, cu mâinile deschise, şi aşteptă ca alsacianul să ia iniţiativa luptei.

Ralph sări şi îl lovi cu piciorul în piept. Dar tratamentul

doctorului Kodama îi slăbise puterile, şi căzu greoi la podea, fără să fi putut pune toată puterea necesară în acest atac.

Sumo încasă şocul aproape fără să mişte, nici măcar nu se dădu înapoi, dovedind o stabilitate de pachiderm. Colosul izbucni într-un râs zgomotos.

Cu muchia mâinii, Ralph încercă un atemi la gât, dar cuta de grăsime de la nivelul laringelui probabil că îi asigura o protecţie suficientă şi, în afara unui gâfâit uşor, Yamotashi rămase la fel de nepăsător ca la primul atac.

Apoi sumo-tori îl cuprinse cu braţele, nimicind orice posibilitate de rezistenţă. O clipă, Ralph avu impresia că toate oasele coloanei vertebrale se vor rupe sub presiunea formidabilă a muşchilor japonezului.

Cu respiraţia tăiată, se zbătu îndelung în gol, după care creierul i se înceţoşă treptat, diminuându-i reflexele. Se sufoca. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Vru să strige, dat strânsoarea deveni şi mai puternică, împiedicându-l să ţipe de furie şi neputinţă. Încercă să lovească la faţă, dar înălţimea japonezului nu-i putea permite să spere acest lucru.

Îi căută cu mâna testiculele sub chimono. Era exact la înălţimea potrivită. Tatonă puţin înainte de a le găsi, apoi le strânse cu ferocitate.

Luptătorul scoase un răcnet de animal rănit şi îşi slăbi imediat strânsoarea. Ameţit, Ralph se pomeni aruncat la podea, cu impresia că se prăbuşise de la o înălţime de câteva etaje.

Încercă să-şi tragă sufletul, dar japonezul se repezi la el, lovindu-l în coaste cu piciorul şi strigându-i obscenităţi, stăpânit de o sălbăticie frenetică.

Târându-se pe jos, Ralph se străduia să pareze cât mai bine loviturile. Sânge cald începuse să-i curgă de pe fruntea julită de podea.

Japonezul continua să lovească orbeşte. Într-o strălucire de luciditate, Ralph îi întrezări ochii mici înecaţi în grăsime care îl priveau cu cruzime. Şi atunci ştiu. Yamotashi voia să-l ucidă. Acum nu mai avea nici o îndoială. Nu se mai putea controla. Se gândea doar să-l distrugă făcând să dureze plăcerea, lovind doar la corp şi cruţând faţa.

Slăbit, alsacianul începu să nu mai simtă loviturile.

În momentul în care era să-şi piardă cunoştinţa, auzi totuşi un murmur vag răsunându-i la ureche. Un sunet distorsionat care părea că vine din înălţimi inaccesibile, de foarte departe în urma lui.

Dar ecoul nesigur se transformă în curând într-o voce uşor de identificat.

Făcu un ultim efort ca să se întoarcă spre locul de unde venea acea voce cu inflexiuni dominatoare.

La câţiva metri de el se ridica, hieratică, silueta subţire a chinezoaicei. Faţa era tăiată în două: jumătate în penumbră şi jumătate în haloul roşu pe care îl contura lampa slabă în jurul capului ei.

— *De iu îmi desu ka*[13]*?* strigă ea.

Ralph se ridică cu greu pe coate şi se uită la ei: chinezoaica din Kiang-Su şi muntele de grăsime. Totuşi ea domina situaţia.

Timp de câteva secunde domni tăcerea, apoi sumo-tori păru că îi adresează mii de scuze, recăpătându-şi brusc, odată cu umilinţa ostentativă, stăpânirea de sine. Se înclină de câteva ori în faţa chinezoaicei care se uita la el furioasă.

Ralph îi lăsă să se explice şi se târî cu greu până la corpul lui Maiko, rămasă întinsă pe jos la capătul de sus al scării.

Era inertă.

Se uita în direcţia opusă. Se apropie şi mai mult de ea şi îi aduse uşor capul spre el.

Ralph îşi trase mâna năclăită de sânge. În cădere, capul fetei lovise probabil soclul de metal al unei statui. Cu faţa netedă şi trăsăturile regulate, tânăra femeie era de o frumuseţe magică de copil adormit.

Numai că ochii japonezei deveniseră tulburi, de o fixitate insuportabilă de cadavru.

[13] Ce înseamnă asta? (n. a.).

CAPITOLUL XII

La prima oră, Raul părăsise hotelul şi se dusese să închirieze o maşină lângă gara centrală din Kyoto. Obţinu o maşină Toyota nou-nouţă.

Yamashita îl aştepta în faţa hotelului. Îl luă în trecere.

— Ciudat, zise el trântind portiera. Am sunat la Tokyo ca să vorbesc cu Nakamura şi mi s-a spus că şi-a luat două zile libere.

— De ce e ciudat? întrebă mirat Raul.

— Pentru că comisarul Nakamura nu-şi ia niciodată zile libere.

Era un motiv! Dar nu suficient ca să se gândească la ipoteze fanteziste.

Conducând cu o mână sigură, cubanezul viră pe aleea Hashijo Dori, apoi merse în direcţia templului Mibudera pe aleea Sembo Dori, după care drumul ducea, aproape drept, la vila lui Kisayuki Toshiba.

Oyabunul din clanul Yamaguchi-gumi locuia într-o vilă mare situată nu departe de faimosul templu aurit, căruia un călugăr dezechilibrat îi dăduse foc în 1950. Apoi, pe acelaşi loc, cinci ani mai târziu, fusese construită replica lui perfectă. De la ferestrele vilei se putea admira soarele la asfinţit care îşi revărsa razele peste acoperişurile aurite ale pagodei.

El cel puţin se bucura de o situaţie privilegiată. Căci, Kyoto, situat între flancurile unei văi, era un oraş lipsit de graţie, mai uman, desigur, decât Tokyo, totuşi rece, cu alei late şi drepte ce păreau că străpung un câmp de sticlă şi beton.

Raul n-ar fi trăit aici nici pentru tot aurul din lume.

În schimb, comisarul Yamashita părea să aprecieze sentimentul de ordine şi de seninătate pe care îl degaja oraşul. Este adevărat că faţă de Tokyo şi periferia lui, Kyoto părea un oraş de provincie.

Raul opri maşina nu departe de poarta de fier de la intrare. De cealaltă parte, doi bărbaţi, în costume cu vestă şi cravată neagră, fumau liniştiţi o ţigară sprijiniţi de zidul de incintă.

Yamashita le spuse despre ce era vorba.

Unul din gardieni telefonă pe o linie interioară. Îi răspunse o voce nervoasă. Apoi, după un moment de aşteptare şi un control de formă, fură lăsaţi să intre.

După aceea fură nevoiţi să meargă pe jos vreo cincizeci de metri, printre brazii ale căror ramuri se aplecau uneori sub

greutatea zăpezii proaspete care cădea la pământ cu un zgomot înfundat. Apoi ajunseră în faţa vilei, o clădire lungă din lemn tipic japoneză, construită cu un singur nivel şi acoperită cu o reţea fină de ţigle albastre.

Un servitor în tunică albă şi pantaloni negri îi duse într-o sală mare mobilată în stil european, pe care oyabunul probabil că o folosea la recepţiile mai mult sau mai puţin oficiale.

Hisuyaki Toshiba sosi o clipă mai târziu, purtând un costum elegant de culoare gri cu o croială englezească.

Surprinzător!

Pentru un oyabun care avea o dominaţie absolută asupra a zece mii de yakuze, care controla sute de întreprinderi mai mult sau mai puţin licite şi câştiga anual un profit de miliarde de pe urma celui mai puternic sindicat japonez al crimei, Toshiba avea aerul unui om bătrân şi inofensiv. Cu pălăria de din paie de orez pe care o purta pe cap, ar fi putut fi luat drept călugărul-grădinar al unui templu zen.

Totuşi, sub această aparenţă blajină, Raul ghicise imediat o voinţă şi o hotărâre de fier.

Admis în clanul Yamaguchi în anii cincizeci, Toshiba urcase toate treptele acţionând cu mână forte înainte de a ajunge la gradul suprem de oyabun. Cu mână forte şi cu câteva cadavre lăsate în urma lui.

Yamashita se înclinase totuşi în faţa lui cu acelaşi respect pe care l-ar fi manifestat prefectului Poliţiei din Tokyo, şi Diaz regăsise din nou ambiguitatea acelei lumi, unde crima şi legea formau un amestec ciudat, în interiorul căruia neînţelegerile se rezolvau de cele mai multe ori mai curând cu o mulţime de plecăciuni decât cu arestări zgomotoase.

— Jucaţi şah, domnule Diaz? întrebă el.

Un joc indian superb din argint masiv trona în mijlocul salonului.

— Uneori! răspunse Diaz.

Bătrânul zâmbi aproape amical.

— Urmaţi-mă!

Bătrânul îi duse în alt salon, mai mic şi mai tradiţional. O fată tânără cu o faţă de păpuşă, îmbrăcată cu un somptuos kimono de mătase neagră, se pregătea să servească ceaiul pe o măsuţă lăcuită.

Yamashita aşteptă ca bătrânul să se aşeze ca să ia şi el loc alături de el, astfel încât să-l lase pe Diaz în faţa lui.

După ce turnă ceaiul în boluri, japoneza plecă.

— E nepoata mea, Miţuko, zise cu simplitate oyabunul.

Raul, luat prin surprindere, schiţă un zâmbet politicos.

— Noi, domnule Diaz, avem un proverb care spune că afacerile sunt ca războiul. Şi şahul la fel, şi el e tot ca războiul. Trebuie să fii curajos şi bun strateg, să dai dovadă de viclenie şi de diplomaţie. Trebuie să ştii să fii ofensiv atunci când trebuie şi s-o iei la sănătoasa când împrejurările o cer ca să păstrezi armata.

Urmă o tăcere. Oyabunul luă o gură de ceai fierbinte, apoi vocea lui continuă, de data asta lipsită de căldură:

— Dar nu cred că despre acest război vrei să-mi vorbeşti, nu-i aşa?

El aducea vorba despre subiect. Îi spusese lui Nakano că şi el voia să-l întâlnească.

— Într-adevăr, Toshiba-San, recunoscu cubanezul, războiul meu înseamnă găsirea unui prieten dispărut. Un prieten care făcea o anchetă împreună cu comisarul Yohei Fuwa de la brigada omucideri din Tokyo.

La numele lui Fuwa, privirea bătrânului luci puţin mai tare. Şi Raul ştiu că plasase primul pion.

— Yohei... murmură el.

Un tremur uşor îi agită buzele. Apoi totul reintră în normal.

— Yohei era ca un fiu pentru mine... zise el cu o voce înăbuşită.

Timp de câteva secunde, Toshiba păru că evadează în amintiri, apoi intră într-o semiprostrare, după care reveni brusc la realitate.

— Omul pe care îl cauţi, Ralph Kirsh, se află aici, spuse el cu răceală.

Diaz simţi un şoc în piept. Ralph trăia! Simţi un val de adrenalină răspândindu-i-se prin vere.

— E la ticăloasa aia de Wong, adăugă oyabunul redevenind un om bătrân.

Raul aştepta explicaţii, dar jurnalistul de la *Asahi Shimbun* îi spusese că trebuia să aibă multă răbdare. Şi fu nevoit să mai aştepte câteva minute înainte a Hisuyaki Toshiba să vorbească.

Bătrânul istorisi povestea acestei Mei Wong, răpirea ei de japonezi în 1943, bordelurile armatei imperiale, apoi reconvertirea ei în proxenetism de lux. Mai întâi în Filipine, apoi la Hong Kong. Acolo s-a apropiat de ea serviciul de informaţii britanic şi apoi cel american. Ani de zile, Mei Wong a condus un fel de agenţie de unde MI5 şi CIA îşi procurau fete pentru unele

operaţiuni pe lângă rezidenţii străini. Totul era luat în calcul: biletul de avion şi cheltuielile zilnice. Plus un procent de treizeci la sută pentru Mei Wong.

După aceea a fost contactată de serviciul de informaţii chinez, iar Wong a văzut în asta ocazia de a-şi răzbuna ţara şi a se răzbuna ea însăşi pentru ceea ce i se făcuse. De aceea, când Pekinul i-a cerut să se instaleze la Kyoto ca să încurajeze corupţia înaltei societăţi japoneze, Mei Wong a acceptat imediat.

Cea mai veche meserie din lume, adaptată la exigenţele mentalităţii nipone, servită de tehnicile de comunicaţie cele mai sofisticate, a făcut minuni. Iar Mei Wong a reuşit cu rapiditate să-şi atingă scopul.

De atunci, Pekinul a avut posibilitatea să controleze un anumit număr de personalităţi apropiate puterii sau făcând parte din mediile de afaceri. Scopul evident al Pekinului era să facă presiuni asupra guvernului recent ales pentru a obţine o creştere a ajutorului economic acordat Chinei şi acceptarea unui flux migrator mai mare spre Japonia a cetăţenilor chinezi.

Totul mersese bine timp de doi ani, în tăcerea plină de ruşine a celor de la cel mai înalt nivel al statului sau din administraţie care se lăsaseră prinşi în capcană.

Totul! Până când un amărât de poliţist a venit să-şi bage nasul în manevrele doamnei Wong.

Deosebit de atent, Diaz înţelegea acum mai bine de ce poliţia din Tokyo tărăgăna totul şi de ce se comporta astfel Burt Wilkey. Prima, la ordinul guvernului, din cauza unui scandal care l-ar fi obligat să demisioneze. Iar CIA, ca să evite să se descopere că şi ea recursese la serviciile lui Mei Wong. Cine ştie dacă nu cumva colegii lui Wilkey organizaseră deja astfel de capcane pentru unii din reprezentanţii guvernelor japoneze precedente?

Totuşi nu înţelegea ce amestec avea Ralph în toată povestea asta. De ce nu fusese suprimat ca Fuwa?

— Vă datorez o mărturisire, spuse bătrânul. Am avut slăbiciunea să frecventez puţin vila doamnei Wong la început. S-ar putea să existe înregistrări cu mine. Dar, la vârsta mea, asta nu mai prezintă prea mare importanţă.

— Care vilă? întrebă Diaz.

— Vila Sakura.

— Acolo este ţinut închis Ralph?

— Da.

— De unde ştiţi?

— Wong se află de mult timp sub supravegherea noastră. Am

un informator în interior.

— Credeam că vila Sakura aparţine unui anume doctor Kodama.

— Într-adevăr, vila e pe numele lui, dar adevărata ei proprietară este Wong. A sosit la Kyoto în urmă cu cinci ani. Instalarea lui Kodama datează numai de trei ani. Ştiu că ea a comandat moartea lui Yohei... El descoperise totul în urmă cu trei luni şi a venit să-mi vorbească despre asta. Mi-a vorbit de originile lui Mei Wong şi de înregistrările făcute de ea, despre personalităţile care căzuseră în capcană la vila Sakura, de scandalul care ar fi putut să izbucnească dacă aceste documente ar fi căzut în anumite mâini, despre destabilizarea ţării noastre la care ar duce acest scandal. De altfel, Wong poate să facă afaceri în linişte acum. Moartea lui Yohei a servit drept lecţie. Nimeni nu mai vrea să audă de Wong şi de vila Sakura.

— Toshiba-San, interveni Yamashita, afacerile doamnei Wong se derulează azi în detrimentul guvernului.

Bătrânul îşi ridică ochelarii cu rame de aur şi Diaz fu izbit de strălucirea minerală a ochilor săi cenuşii.

— Ar trebui să ştiţi, domnule Diaz, şi dumneata comisare Yamashita, că nu avem deloc obiceiul să intervenim în probleme politice. Cel puţin în acest tip de probleme. Wong l-ar fi putut şantaja chiar şi pe împărat – noi n-am fi intervenit. Exceptând cazul...

— Exceptând cazul?

— Exceptând cazul în care guvernul ne asigură de colaborarea sa deplină. Dar presupun că în acest caz n-ar avea deloc nevoie de serviciile noastre.

— Guvernul actual e cu mâinile legate, explică Raul. Protejând-o pe Mei Wong, el a împletit frânghia care a servit la spânzurarea lui. Deocamdată e doar strâns de gât. Dar, dacă nu intervenim cât mai repede, şantajul pe care îl exercită asupra lui ar putea să-şi arate roadele. Iar Japonia va suporta consecinţele.

Făcea apel la patriotismul bătrânului yakuza.

— Trebuie neapărat să ne ajutaţi, Toshiba-San, murmură el. Şantajul lui Mei Wong a durat prea mult.

Hisuyaki Toshiba lăsă capul în jos, parcă copleşit de greutatea tuturor acelor confidenţe pe care le făcuse după luni de tăcere.

— Oricum, spuse el cu un ton dezamăgit, asta n-ar servi la nimic. O copie a casetelor se află probabil la Pekin.

— Poate că Wong are şi o monedă de schimb cu Pekinul, sugeră Diaz. Poate că şi-a luat măsuri de precauţie.

Oyabunul îl privi cu un aer mirat şi, o fracţiune de secundă, Raul simţi un fel de undă de căldură circulând între ei. Japonezul îşi spunea probabil că Raul era făcut din acelaşi aluat ca Yohei Fuwa. Decis să meargă până la capăt...

Cubanezul voia să mai afle răspunsul la o întrebare.

— Cine este informatorul de la vila Sakura?

— Inspectorul Tagaki, răspunse oyabunul.

*

* *

Mei Wong adresă un potop de injurii în chineză interlocutorului său şi închise.

— Probleme? întrebă Kodama.

— Probleme peste probleme, răspunse ea.

Îşi trase sufletul şi mărturisi:

— Tagaki e mort. Iar Diaz îşi face de cap... A fost văzut la *Kyoto Grand Hotel* cu Yamashita.

Era furioasă pe ea însăşi. Ar fi trebuit să-l cumpere şi pe ăsta, ca pe atâţia alţii. Ca pe Tagaki. Ca pe cei doi inspectori pe care îi recrutase la prefectura din Kyoto.

Dar oare ar fi putut să-l cumpere pe comisarul Yamashita? Încă unul dintre acei idealişti de felul lui Yohei Fuwa! Oamenii cei mai răi: care nu acceptă nici un compromis.

— Trebuie să anulăm totul, zise ea. Să plecăm cât mai repede.

— De ce să intrăm în panică? întrebă cu naivitate chimistul.

Chinezoaica îl privi cu o răceală ucigaşă.

— Idiotule! se răsti ea. Chiar nu înţelegi! Dacă Diaz se află aici cu Yamashita, asta înseamnă că poliţia din Tokyo i-a dat mână liberă.

În afară de mânuirea eprubetelor, acel idiot de Kodama nu părea să mai fie bun de nimic altceva!

Mesajul era totuşi clar! Moartea lui Tagaki, absenţa unor invitaţi în ajun care o obligase să amâne seara dezmăţului, prezenţa lui Diaz la Kyoto... Se pregătea ceva. Cineva de „sus” nu o mai proteja. Timp de doi ani fuseseră la mâna ei. Dar ceva modificase radical atitudinea guvernului japonez. Nu mai reprezenta o ameninţare.

Şi, culmea, cei de la Pekin îi ceruseră tot acum să tragă pe dreapta...

Probabil că se duceau tratative din care ea era exclusă. Poate chiar că avea să fie scoasă ţap ispăşitor şi va plăti pentru toată lumea.

Dacă nu acţiona acum, era pierdută. Şi împreună cu ea, tot ce

realizase cu răbdare de ani de zile: planurile de răzbunare, visele de putere şi de recunoaştere socială. Tot ceea ce i-ar fi permis fostei prostituate din Seul să-şi răscumpere anii de umilinţe.

În culmea exasperării, Mei Wong ridică receptorul telefonului şi formă un număr din Osaka.

Avu de aşteptat câteva secunde până când auzi în receptor o voce metalică.

— Trebuie să ne întâlnim în această seară, zise ea. În locul obişnuit. Şi să vii neapărat cu filmul!

Interlocutorul de la celălalt capăt al firului încercă să închege un dialog, dar chinezoaica închise imediat.

Îi rămăsese o monedă de schimb.

Destul ca să provoace căderea a două guverne.

Dar, mai înainte de asta, avea să-şi ofere o ultimă plăcere.

Înainte de a se debarasa de american!

*

* *

Perspectiva răzbunării pe Mei Wong îl convinsese în cele din urmă pe Hisayuki Toshiba.

Întâlnirea fusese fixată pe la sfârşitul după-amiezii şi Diaz se afla în salonul de primire privat unde oyabunul îl primise chiar în acea dimineaţă împreună cu Yamashita.

Bătrânul părea surescitat, avea o voce febrilă.

— Într-un sens, moartea lui Tagaki e o binecuvântare, zise el. Aş fi avut încredere în el şi el i-ar fi spus totul lui Mei Wong. În absenţa unui informator, va trebui totuşi să vă descurcaţi siguri.

— Sunt obişnuit, spuse Diaz. Aş avea nevoie doar de patru-cinci oameni bine antrenaţi. Şi de o fată, de preferinţă foarte frumoasă.

— Îi vei avea! Pentru a răzbuna moartea lui Yohei şi pentru a scăpa de această ticăloasă de Wong, v-aş pune la dispoziţie şi o armată dacă ar fi nevoie.

Cubanezul mulţumi. Nu cerea chiar atât de mult.

Cel mai fericit avea să fie Yamashita pentru că lucra mână în mână cu yakuzele!

*

* *

Mei Wong avu grijă ca toate camerele să fie bine branşate în marea sală de recepţie a vilei şi coborî la parter.

Îşi acordă două ore.

Oricum, în afară de Kodama, nimeni nu mai ştia.

Verifică Beretta, să fie armată şi cu glonţ pe ţeavă, şi se

îndreptă spre laborator.

Intră fără să facă zgomot.

Kodama era aplecat peste retorte şi eprubete. Alchimist modern, el explora virtuţile afrodisiace ale plantelor, după care se dusese în cele patru colţuri ale lumii, ca să satisfacă fantasmele lui Mei Wong.

Chinezoaica se apropie de el. Kodama era atât de absorbit de munca lui încât nu o auzi.

Glonţul de 9 mm făcu să-i explodeze capul. Kodama se prăbuşi în mijlocul retortelor şi eprubetelor care se sparseră pe podea cu mare zgomot.

Chinezoaicei îi părea rău doar că îl eliminase mai repede decât fusese prevăzut, mai înainte ca acesta să fi văzut efectele miraculoase ale drogului său asupra americanului.

Va fi singura care se va bucura de ultimele „vitejii” de alcov ale lui Ralph Kirsh.

CAPITOLUL XIV

Cu fundul slab şi osos aşezat pe scaunul de lemn preţios, Mei Wong avea aerul unei împărătese care veghea din înaltul tronului asupra propriului serai.

Cu o oră în urmă, sub privirile vigilente ale lui sumo-tori Yamotashi, singurul autorizat să asiste la „dezbateri”, cele douăsprezece femei făcuseră cerc în jurul lui Ralph Kirsh şi, de atunci, americanul, cufundat într-o stare secundă de drogul lui Kodama administrat de la revărsatul zorilor în doze maxime, se epuiza satisfăcându-le pe cele douăsprezece femei.

Deja, precum ţapul legendar din *Digambara,* îşi răspândise sămânţa pe corpurile oferite dorinţei sale exacerbate.

Wong precizase foarte clar că trebuia să ejaculeze afară. Şi alsacianul, supus, făcuse întocmai fără să protesteze, lipsit de voinţă din cauza drogului.

Suferinţa care se citea pe faţa lui exprima cât se poate de bine puterea monstruoasă a dorinţei care îl însufleţea.

Prin urmare, mica prostituată din Seul reuşise totuşi să realizeze o parte din visele ei de răzbunare: transformarea unui bărbat în armăsar inepuizabil, într-un animal obsedat de sex, într-un servitor necondiţionat şi docil al plăcerilor femeii.

I-ar fi plăcut să-l vadă posedând şi bărbaţi şi fiind posedat de ei, să împingă umilirea până la ultima limită, dar împrejurările nu-i permiseseră.

Se uită la ceas. Timpul rezervat acestei plăceri se apropia de sfârşit.

Nu avea să ştie de câte ori le-ar mai fi onorat alsacianul pe cele douăsprezece femei în cadrul acelei ceremonii care semăna cu un ritual străvechi şi păgân.

*

* *

Începuse să se însereze când Diaz şi japonezul luară poziţie, cu cei patru oameni ai lui Toshiba, în apropierea vilei Sakura.

Din fericire, acel cartier din nord-estul oraşului Kyoto era liniştit. Numai câteva proprietăţi burgheze înconjurau pagoda doamnei Wong, separate de ea de ziduri de incintă şi întinderea parcului care constituia parcă un ecran pentru lumea de afară, acea lume care o făcuse atât de mult să sufere pe mica prostituată din Seul.

Nu aveau totuşi cum să treacă de la o vilă la alta fără să atragă atenţia. Erau nevoiţi să abordeze intrarea principală.

Raul făcu un semn cu capul unuia dintre oamenii lui Toshiba şi acesta, un mustăcios de vreo patruzeci de ani, cu antebraţele pline de tatuaje ciudate, duse la umăr puşca cu lunetă.

Obiectivul primei camere video, plasată pe zidul de incintă la stânga intrării, explodă fără să provoace multe stricăciuni.

Diaz aşteptă să mai tragă o dată, ca să distrugă şi a doua cameră video, apoi făcu un gest celorlalţi doi oameni care erau ascunşi lângă zidul de incintă, de fiecare parte a intrării.

Fata promisă de Toshiba, răpitor de frumoasă în rochia ei neagră cu lame auriu, înaintă spre poarta de lemn care avea la mijloc un fel de vizetă.

Diaz o auzi parlamentând îndelung. Totul dură cinci minute. Apoi, farmecul japonezei şi numele oyabunului îşi făcură probabil efectul, poarta se deschise uşor, lăsând să treacă o „gorilă" imensă îmbrăcată într-un costum de oraş.

Prins la mijloc, sumo-tori nu avu timp să reacţioneze. Pumnalele celor doi oameni se înfipseră în acelaşi timp în cuşca toracică, în timp ce mâinile lor îi acopereau gura.

— Să mergem! şopti Yamashita.

Cu arma în mână, pătrunseră în grădină, în urma celor doi oameni ai lui Toshiba, în timp ce ceilalţi doi dispăreau.

Câinii lătrară foarte aproape. Probabil că la capătul parcului era un fel de ţarc unde erau ţinuţi.

Mai aveau încă vreo cincizeci de metri până la intrarea pagodei. Ferestrele de la parter lăsau să se zărească o lumină discretă.

Urmau să se aventureze pe teren descoperit.

Totuşi nu se vedea nici un adversar.

Ciudat!

Urmat la câţiva metri de japonez, Diaz porni în fugă drept înainte, rugându-se cerului să nu se afle în vizorul unui trăgător.

Nu. Vila părea pustie. Cubanezul urcă treptele scării care duceau la holul de la intrare. Doi dintre oamenii lui Toshiba i se alăturară în prag.

Raul deschise uşa. Holul era pustiu. Îi făcu semn trăgătorului de elită să urce scara şi să verifice la etaj.

Calea era liberă. Trase cu urechea. Gemete înfundate păreau să se audă din salonul de la parter. Probabil cel a cărui lumină o zărise de afară.

Porni pe culoarul care cotea la colţul scării, cu Yamashita în

urma lui, în timp ce celălalt om pornea în direcţie opusă.

Salonul luminat dădea într-adevăr spre partea din faţă a pagodei, iar Diaz zări curând umbre chinezeşti profilându-se pe pereţii de hârtie.

Se auzeau strigăte de plăcere, suspine, gâfâieli ale unor femei în plin extaz.

Trase uşor într-o parte cadrul de lemn, exact cât să poată privi înăuntru fără să atragă atenţia.

Spectacolul îi tăie răsuflarea. În picioare în mijlocul salonului, în întregime gol, cu sexul intrat într-o erecţie formidabilă, alsacianul era masturbat de două japoneze dezlănţuite. O fracţiune de secundă, cubanezul fu pradă unei îndoieli cumplite.

Dar numai o fracţiune de secundă.

Foarte repede fu nevoit să recunoască adevărul. Alsacianul suferea atroce. Privirea lui părea privirea unui orb. Sau a unui drogat.

Diaz îi făcu semn lui Yamashita să nu se mişte şi deschise mai mult peretele despărţitor. În afara celor două fete ocupate cu Raul, numără altele vreo zece, tolănite în jurul rogojinii, ca acele prostituate din Bangkok, care puteau să fie văzute la vitrine, înghesuite unele în altele, în aşteptarea unui client.

Cu excepţia altui sumo-tori aşezat turceşte în colţul stâng al încăperii şi care semăna ca un frate cu primul, cu ele nu mai părea să fie şi alţi bărbaţi. Aruncă o ultimă privire pe culoar ca să se convingă că de acolo nu venea nici un pericol, fixă surdina la ţeava pistolului Beretta şi îl luă la ochi pe sumo-tori. Apăsă pe trăgaci.

Muntele de carne flască primi glonţul drept în frunte şi se prăbuşi cu capul înainte pe rogojină cu un zgomot înfundat.

De data asta, ţipetele japonezelor nu au avut nici o legătură cu suspinele orgasmului.

Cuprinse de panică, se ridicară imediat şi o luară la fugă spre uşă vrând parcă să scape de un incendiu.

Raul împinse cu toată forţa într-o parte peretele despărţitor ca să le lase să iasă. Numai Ralph Kirsh nu se mişcase, rămas în picioare în centrul încăperii, nemişcat ca o statuie, tâmp ca un beţiv care nu ştie pe unde merge.

Rămăsese fără partenera care să-i mai potolească din setea neostoită de orgasme.

Raul se apropie încet de el, jenat de imaginea sexului întărit şi care încă mai palpita.

Dar alsacianul nici măcar nu-l recunoscu.

*

* *

Mei Wong opri maşina la câteva sute de metri de templul Kinkakuji, faimosul Pavilion de Aur.

Nu se vedea nici o altă maşină în apropiere.

Interlocutorul său încă nu sosise.

Închise portiera fără să o încuie şi o porni pe cărarea care ducea la templu.

Pe albastrul nopţii înstelate, cele trei etaje ale pagodei şi acoperişul matlasat de zăpadă se detaşau într-o viziune feerică.

Dădu ocol edificiului care, la lumina albicioasă a lunii, se oglindea în apa lacului.

Trecu micul pod care ducea la Pavilionul de Aur şi se sprijini cu coatele de balustrada care încercuia primul nivel al pagodei. După câteva minute, apăru o siluetă după una din cotiturile cărării.

Trecu şi ea podul şi ajunse în partea dinspre pagodă.

Faţa omului ieşi în lumina lunii.

— Bună seara, comisare Nakamura! zise Mei Wong.

Poliţistul îi răspunse cu o înclinare scurtă.

— Pentru ce m-ai chemat? Ar fi trebuit să fii deja departe... Te-am prevenit destul de devreme ca să iei toate măsurile necesare!

— Adevărat, dar nu voiam să plec fără să recuperez filmul. L-ai adus?

Nakamura scoase o casetă video din buzunarul pardesiului.

— Uite originalul. Dar nu pot să spun că nu mai există o copie undeva.

Chinezoaica luă caseta cu un gest brusc.

— Sper că nu m-ai înşelat, zise ea.

Nakamura dădu din umeri.

— Un film vechi făcut de un amator în 1943... Pe cine ai vrea să mai intereseze azi?

Pe ea! Toată viaţa ei se afla în acel film. Filmul pe care îl făcuse, într-o seară de decembrie din anul 1943, un soldat japonez, în care apărea victimă a unui viol colectiv care durase ore în şir.

Singura întrebare pe care şi-o punea era dacă va avea curajul să se uite la el după cincizeci de ani.

Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi comisarul principal al brigăzii omucideri de la Tokyo sugeră cu o voce agasată:

— Acum ar trebui să pleci. După informaţiile mele, Yamashita

şi americanul sunt deja la vilă. Vor găsi filmele.

— N-are nici o importanţă! Le-am lăsat înadins. Ca să le fac poftă. De altfel, cred că îşi închipuie că cei de la Pekin au de mult timp o copie a lor.

— Şi tu?

— Mă crezi proastă? De altfel, dacă guvernul meu mă lasă baltă, întreaga presă va primi şi asta...

Scoase din haina de blană o altă casetă.

— Iar asta, Nakamura-San, este asigurarea mea de viaţă în faţa chinezilor.

Poliţistul se simţea foarte stingherit.

— Ce vrei să spui?

— Că am aici bomba care să zguduie din temelii China... Un film foarte sugestiv care îi implică pe preşedintele Mao şi alţi câţiva demnitari ai actualului regim. Un film care arată că lumea comunistă nu a condamnat totdeauna plăcerile trupului, mai ales practicate în grup de bătrâni senili cu fete foarte tinere cumpărate pe sume de nimic de la părinţii lor... Destul ca să păteze definitiv imaginea Marelui Cârmaci şi a suporterilor săi! O bombă cu efect întârziat...

Creierul comisarului Nakamura funcţiona la randament maxim, evaluând profitul pe care l-ar putea obţine de pe urma unui astfel de document. Guvernul de la Tokyo s-ar fi putut juca astfel de-a şantajistul şantajat! Sau poate ar fi putut să ducă negocieri numai în folosul său!

Chinezoaica izbucni în râs văzându-l încurcat în socoteli atât de meschine.

Nakamura va fi totdeauna un idiot. Ca şi Kodama. Îl cumpărase pentru câteva zeci de mii de dolari pe an. Adică pe nimic. Făcea parte din stirpea celor slabi, asemenea acelor funcţionari preocupaţi de fleacuri care duseseră vechea Chină la dezastru.

Mei Wong scoase un teanc de bancnote din buzunar şi i-l întinse cu un gest neglijent.

— Nu visa, comisare, zise ea. Uite, ia cinci mii de dolari... Cred că cu asta m-am achitat faţă de tine.

Dar Nakamura visa.

Ceva se schimbase în intensitatea ochilor lui.

Se dădu puţin înapoi, prefăcându-se că se sprijină şi el cu coatele de balustrada de deasupra apei.

Apoi, cu un gest brusc, scoase ceva din buzunar.

Chinezoaica nu avu timp să reacţioneze.

O fracţiune de secundă mai târziu, coarda de pian se încolăcea ca un şarpe în jurul gâtului şerpoaicei din Kyoto.

*

* *

Ieşind din pagodă, Raul fu gata să se împiedice de cele două corpuri întinse la baza scării. Privi în jur surprins. Cei doi oameni ai lui Toshiba, plecaţi în expediţie prin parc, se întorseseră cu vânat şi fumau liniştiţi contemplându-şi trofeele de vânătoare.

Ralph coborî şi el, ajutat de Yamashita. Fuseseră nevoiţi să-l facă să vomeze abundent înainte de a redeveni cât de cât lucid.

Respira totuşi cu greutate şi japonezul fu nevoit să-l ducă aproape pe sus până la Toyota, în timp ce oamenii lui Toshiba făceau curat în urma lor.

Raul îşi ajută colegul să urce în maşină. Yamashita urcă în spate cu teancul de casete video luate din biroul doamnei Wong.

Alsacianul părea că-şi revine treptat. Totuşi tremura, cu ochii pe jumătate închişi.

— Şi Wong? întrebă el.

— A dispărut! răspunse Diaz. Se ocupă de ea poliţia de frontieră. Nu va ajunge departe.

Ralph păru că face un efort ca să-şi amintească. Mai întâi vorbise de un loc anume unde se dusese chinezoaica. Cel puţin de două ori. Dar drogul lui Kodama avea efecte nefaste asupra memoriei.

Diaz demară în trombă spre vila lui Toshiba.

Timp de două-trei minute, alsacianul rămase tăcut, scotocind prin memorie.

În sfârşit îşi aminti.

— Pavilionul de Aur! strigă el.

Diaz frână brusc.

— Ce-ai zis?

— Pavilionul de Aur, repetă Ralph. Cu siguranţă că Wong se află acolo.

Diaz aruncă o privire întrebătoare spre japonez care, aşezat în partea din spate, ţinea valijoara cu filmele video.

— Oricum, spuse Yamashita, templul Kinkakuji e în drumul nostru.

*

* *

Cu mintea uşor tulburată, comisarul Nakamura aruncă o ultimă privire spre cadavrul înfăşurat în blană al chinezoaicei.

La baza gâtului avea acum o tăietură adâncă. Urma lăsată de

coarda de pian.

În timpul luptei cu chinezoaica, aceasta reuşise să-l lovească la faţă şi îşi pierduse cunoştinţa timp de câteva secunde. Dar coarda de pian pătrunsese adânc şi se strangulase singură zbătându-se.

Luă de jos caseta, o puse în buzunar şi trecu înapoi micul pod de lemn.

Apoi, clătinându-se puţin, porni pe cărare spre maşină.

*

* *

Alte două maşini erau oprite lângă templu când Toyota închiriată de Diaz ajunsese acolo la câteva minute după ce părăsise vila Sakura.

Cubanezul stinse farurile.

— Vin cu tine, zise Ralph.

— Nici vorbă, obiectă Raul, nici măcar nu te ţii pe picioare.

Apariţia unei siluete şovăielnice la capătul aleii rezolvă problema.

Cu Lügerul în mână, Diaz coborî prudent din maşină, în timp ce Yamashita părăsea bancheta din spate, strângând între degete pistolul de serviciu.

Silueta se apropia.

Se apropia fără să pară că îi vede. Apoi, la auzul paşilor pe pietriş, omul ridică capul.

Zărind faţa comisarului Nakamura la lumina lunii, Yamashita fu atât de impresionat încât încremeni locului.

Profitând de efectul surprizei, Nakamura scoase pistolul de la centură şi ochi în direcţia celor doi.

Dar Diaz fu mai rapid. Trase de trei ori, proiectând peste taluz corpul comisarului Nakamura.

În continuare sub efectul surprizei, năucit, Yamashita se uită la corpul care se prăbuşea, agitat de tresăriri, apoi alunecând pe o parte pe pietriş.

Yamashita se năpusti spre el.

Era într-adevăr Nakamura, virtuosul comisar principal Nakamura, care strângea în mână o casetă video... o casetă video foarte preţioasă... Asigurarea de viaţă a lui Mei Wong, precum şi a guvernului japonez de acum înainte.

Năucit, nici măcar nu-l văzu pe Ralph care, clătinându-se, mergea spre Pavilionul de Aur.

Raul porni după el destul de târziu, îl găsi pe alsacian în genunchi lângă cadavrul lui Mei Wong, privindu-l în mod ciudat,

de parcă ar fi vrut să spună că, în sfârşit, se terminase şi îşi găsise liniştea.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....12
CAPITOLUL III.....20
CAPITOLUL IV.....28
CAPITOLUL V.....37
CAPITOLUL VI.....44
CAPITOLUL VII.....58
CAPITOLUL VIII.....64
CAPITOLUL IX.....76
CAPITOLUL X.....83
CAPITOLUL XI.....87
CAPITOLUL XII.....96
CAPITOLUL XII.....106
CAPITOLUL XIV.....114
CUPRINS.....122

EDITURA BOGDANA

SERIE NOUĂ

ENIGMA

Simţind că situaţia îi scapă de sub control, se străduie să-şi recapete stăpânirea de sine, continuând să se mişte. Cu puţin noroc, agitaţiile frenetice ale fetei îi vor declanşa orgasmul.

Confruntat cu aceste gânduri, bărbatul nu văzu sclipirea ironică din ochii fetei crescând ca un incendiu. Nici mâna care se strecura, ca un tentacul, sub salteaua de piele a mesei de masaj.

Când înţelese că ceva mişcase în penumbră, era deja prea târziu. Avu impresia că pântecele îi face explozie în dreptul buricului, apoi că se deschidea în două ca să lase să iasă afară viscerele.

Duse instictiv mâna la abdomen. Şi faţa i se strâmbă de oroare.

Un pumnal cu mâner de fildeş cizelat era înfipt acolo, lăsând să iasă dintr-o rană orizontală de câţiva centimetri, un sânge cald şi limpede.

Propriul său sânge, care i se scurgea o dată cu viaţa...

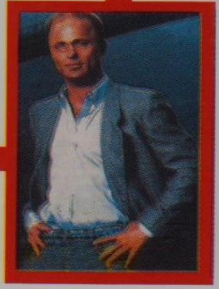

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-52-7

Lei 22.000